

Hồng Trần Online

Contents

Hồng Trần Online	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	22
19. Chương 19	23
20. Chương 20	24
21. Chương 21	25
22. Chương 22	27
23. Chương 23	28
24. Chương 24	31
25. Chương 25	33
26. Chương 26	35
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	40
30. Chương 30	42
31. Chương 31	44
32. Chương 32	45
33. Chương 33	48
34. Chương 34	50
35. Chương 35	52
36. Chương 36	55
37. Chương 37	57
38. Chương 38	59
39. Chương 39	61
40. Chương 40	62
41. Chương 41	64

42. Chương 42	65
43. Chương 43	69
44. Chương 44	71
45. Chương 45	74
46. Chương 46	77
47. Chương 47	79
48. Chương 48	81
49. Chương 49: Pn1	86
50. Chương 50: Pn2	87
51. Chương 51: Pn3 — Thất Nguyệt	91

Hồng Trần Online

Giới thiệu

Thể loại: vòng du, đam mỹ ,nhất thụ nhất công, 4P trá hình. Người chơi mỗi lần thắng một cấp có thể lấy được 1 – 4 đ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-tran-online>

1. Chương 1

“RRRR...”

“RRRR...”

Chết tiết! Người nào thần kinh gọi điện tới quấy nhiễu người ta mộng đẹp a?! Nguyên rửa hân bị sét đánh chết ;‘Uy.”

“Vân Ca, là ta, Thư Nguyệt.” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nữ cao vút.

“Ân.” Là biểu tỷ a, ta đây thu hồi câu nói trước.

“Người sẽ không phải còn đang ngủ đi? ! Hiện tại cũng đã là buổi trưa rồi !” Nguyên bản là thanh âm cao vút lại nói ra một câu trên chộc.

Không có ai quy định không thể ngủ đến lúc này đi.

“Ta van ngươi, ngươi một thanh niên tốt đẹp ngày ngày lại ở trong nhà thành cái dạng gì, ngươi không có chút mục tiêu nào sao? “ Thanh âm hạ thấp xuống, trở nên tận tình khuyên bảo.

Mục tiêu? Mục tiêu đời người của ta từ hai năm trước — lúc hai mươi mốt tuổi cũng đã thực hiện rồi — ở trước hai mươi lăm tuổi kiếm đủ tài sản có khả năng đảm bảo chính mình tiêu xài đến trăm tuổi!

“Quên đi, nói ngươi ngươi cũng sẽ không nghe. Tập đoàn Thiên Thương mới cho ra một trò chơi, nghe nói trong thời gian thử nghiệm nhân khí cao dọa người. Ta xem ngươi ngày ngày ở nhà nhàn rỗi đến buồn chán liền cho ngươi một khoảng thuyền trò chơi. Trò chơi ngày mai 8:00 chính thức mở cửa, ngươi...” Còn lại từ từ nghe không rõ nữa, bởi vì điện thoại bị ta ném tới đầu kia giường rồi.

Trò chơi sao? Gần đây, xác thực có chút buồn chán.

Xốc chăn lên xuống giường, tùy ý mặc cái áo tắm đi vào nhà tắm.

Ta có thói quen ngủ trần. Qua loa cọ rửa mấy giờ đồng hồ, ta lau tóc đi ra trước gương lớn ngoài phòng tắm . Trong kính rõ rệt mà chiếu ra một bóng người –

Tóc đen ngang lưng, mềm mại bóng mượt, tựa như sương mù mờ mịt có thể hấp thu tất cả nguồn sáng; con mắt dài mảnh, khóe mắt xếch lên, chân mày kéo xuống vô cùng biếng nhác; con ngươi màu nước sơn đen, như hồ sâu có thể cắn nuốt vạn vật: bề ngoài trầm tĩnh không gợn sóng, bên trong mạch ngầm mạnh mẽ

lay động; môi đỏ mọng bạc tình, khoe miệng nhếch lên mấy cái như châm chọc, như giấu cột sự đời. Cả khuôn mặt trong thanh tú lộ ra một chút yêu nghiệt, người khác nhìn qua khó quên.

Sau khi dùng lược chải qua mái tóc, ta lê dép vào phòng máy tính. Đầu kia microphone biểu tỷ còn đang không ngừng nói, phỏng chừng là đang tự độc thoại.

Lên mạng đi dạo nửa tiếng đồng hồ, đóng lại máy tính đi tới phòng bếp ăn cơm.

Tìm được hai thông tin có ích: Trò chơi tên gọi là “Hồng trần online”; độ chân thật đạt đến 98%

Nhớ tới vài năm trước có một trò chơi độ chân thật mới có 60% đã thuận lợi chiếm cứ nửa bầu trời rồi, xem ra lần này “Thiên thương” sẽ kiếm được bạc đây.

Tên trò chơi lần trước kia đã sớm bị quên rồi. Ta trí nhớ không tốt, hướng hồ, đối với những thứ không có giá trị đó ta cũng không để tâm.

2. Chương 2

8:00, ta đứng giờ tiến vào trong khoang thuyền trò chơi, kết nối vào trò chơi.

Sau khi trải qua kiểm tra DNA, vân tay, tròng mắt, một giọng nữ tương đối mềm mại đáng yêu vang lên:

“Người khỏe, hoan nghênh tiến vào “Hồng trần online” , mời nhập dãy số chứng minh thân phận của ngài.”

Ta như có như không mà nói ra một chuỗi dài các con số.

“Mời nhập danh tính xác thực của ngài.”

“Dạ Văn Ca.”

“Giới tính.”

“Nam.”

“Tuổi tác.”

“23.”

“Đã xác nhận, tất cả tư liệu của ngài đều chính xác,xin chờ một chút.”

Không ai buồn chán đến nhập vào tư liệu giả đi, ngộ nhỡ bị nghiêm phạt,ví dụ như điện giật gì đó, kia đã có thể rất thảm rồi.

“Chúc mừng ngài, Dạ Văn Ca tiên sinh, bởi vì ngài là người chơi thứ 99 sử dụng khoang thuyền trò chơi, cho nên để khen thưởng, ngài có thể lựa chọn số hiệu nhân vật của mình . Mời sau khi ta nói “Bắt đầu” ,hồ “Dừng” sẽ tiến hành lựa chọn . “Bắt đầu.” (thông thường số hiệu nhân vật đều là máy tính tùy ý phân phối.)

Dường như có chút thú vị.

“Dừng.”

”Số hiệu nhân vật của ngài là : 13444444.”

...13 và 4, diêm xấu cùng nguyên rửa, thực sự, rất thích hợp với ta.

“Mời nhập vào danh tính trong trò chơi của ngài.”

“Ám dạ đích văn ca.” Đây là, danh tự thích hợp nhất với ta.

“Mời điều chỉnh tướng mạo, cao thấp thay đổi 20%, cũng có thể tùy máy tính lựa chọn ngẫu nhiên.”

“Tùy máy tính lựa chọn.” Không biết cái gì, mới khá thú vị.

“Ngài đã đăng ký tên thành công,mời nhập vào mệnh lệnh tương ứng “Rời khỏi” hoặc ” Tiến nhập”.

“Rời khỏi.”

Một âm thanh dễ nghe vang lên, ta đem dây cảm ứng của khoang thuyền trò chơi gỡ xuống, đi ra.
Đói bụng.

3. Chương 3

Ăn chút gì đã rồi lại vào trò chơi, sau khi nhập mệnh lệnh “Tiến nhập”, nguyên là hình ảnh tối đen chuyển thành cảnh sắc mưa bụi mùa xuân Giang Nam, bên tai cũng vang lên tiếng tiêu yếu ớt, sau đó sa mạc cát vàng lớn, biển xanh như ngọc, cầu nhỏ nước chảy, thảo nguyên cỏ xanh vài hình ảnh lần lượt xẹt qua. Cảnh tượng rất thật mà lại sinh động.

Rất tuyệt đấy chứ. Chỉ là không có cảnh vật ta yêu thích. Chỉ có ta thích, mới là tốt nhất.

Hình ảnh đã dừng lại, vẫn chưa thấy rõ là cái gì, bên tai lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống –

“Người chơi ” Âm dạ đích vân ca”, bởi vì số hiệu nhân vật cùng tên của ngài ngụ ý tương hợp, gây ra tình tiết ẩn dấu.”

Thực sự là càng ngày càng thú vị.

Chiếu vào tầm mắt chính là một phòng nhỏ dựng bằng trúc, phàm là chỗ người ở ẩn thông thường cần những đồ vật gì đều có đủ, hơn nữa tất cả đều không nhiễm một hạt bụi.

Không có ai sao? Ta đây ở chỗ này phải làm cái gì?

Cách ta một bước trên cái bàn vuông có một vật hình chữ nhật khiến ta chú ý.

Đây, hình như là ngọc phù đưa tin.

Ta hướng góc nổi lên ở bên trái ngọc phù ẩn xuống.

“Đích” một tiếng, sau đó cái đồ vật kia giống như máy chiếu bắn ra một chùm ánh sáng chiếu vào tường trúc trống không đối diện.

Một mỹ nam tử áo lam xuất hiện trên tường, hần vể mặt ôn nhu mà mỉm cười, trong mắt hàm chứa sủng nịch nhân nhạ, ” Bảo bảo, người đã trưởng thành rồi, ta và mẹ mẹ người có thể phóng tâm mà đi thăm thú xung quanh, người phải hảo hảo chiếu cố bản thân .”

Sau đó một mỹ phụ (phụ nữ đẹp) bạch y thay thế mỹ nam, nàng thần thái phấn khởi mà nhìn ta, “Bảo bảo, nếu như người cảm thấy quá buồn bực cũng có thể đi ra ngoài dạo chơi, nhưng nhất định phải hảo hảo bảo hộ bản thân , nghìn vạn lần đừng để bị người xấu khi dễ ! Tạm biệt, ba ba mẹ mẹ đi đây!” Mỹ phụ biến mất.

....Cái tình tiết ẩn dấu này....thật là....

Vừa định đem ngọc phù đã truyền hết tin kia đóng lại, tiếng “Đích” lại một lần nữa vang lên, lần này xuất hiện chính là một nam nhân rất trẻ tuổi, tướng mạo hần cùng mỹ phụ có vài phần giống nhau, giữa lông mày tràn đầy thần nhiên và thoải mái, ” Bảo bảo, ta là cậu của người, cũng là sư phụ của người.”

Đây là....Đại hội nhận người thân?

“Mặc dù phụ thân người là Ngôn linh sư, mẫu thân là Vũ nương (vũ nữ), nhưng...”

Nói đến đây thì, một trận bạch quang bao phủ lấy ta, trên người tự nhiên có thêm rất nhiều đồ vật, âm thanh “leng keng” không dứt bên tai. Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên–

“Người chơi “Ám dạ đích vân ca” mở ra chức nghiệp ẩn dấu, trở thành “Vũ giả””

...”Vũ giả” ? “Ngôn linh sư”? Đây là cái chức nghiệp gì?

“...Giang hồ hiểm ác, nhiều thêm một loại tài nghệ liên thân chung quy cũng không phải là chuyện xấu. Ta là cường môn “Khuyh thành phái”, Môn quy “Khuyh thành phái” là mỗi đời chỉ thu một đồ đệ, đồ đệ phải là nam nhân, còn phải có khuôn mặt đủ để khuyh thành. Tuy rằng người bây giờ còn nhỏ, nhưng có nền tảng khuôn mặt đẹp của phụ mẫu người, tin tưởng rằng người sau khi lớn lên nhất định sẽ không lạc

mắt khuôn mặt “khuynh thành” của ta. Ta hiện tại muốn đi dạo chơi bốn biển, nên giao cho người đồ vật đều đặt ở bên trong túi Càn khôn, người tự thu xếp cho ổn thỏa đi.” Nam nhân biến mất.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lần nữa xuất hiện —

“Người chơi “Ám dạ đích vân ca” gây ra tình tiết ắc dẫu, trở thành đệ tử “Khuynh thành phái”, đạt được túi Càn khôn.”

4. Chương 4

Đợi mấy tiếng đồng hồ, ngọc phù không có xuất hiện thêm động tĩnh gì, ta lại ấn lên chỗ đỉnh nổi lên, đem nó đóng lại.

“Khuynh thành phái” lại là cái dạng môn phái gì? Tên sao lại khôi hài như vậy?

Ta vừa tiêu hóa thông tin từ ngọc phù vừa thông thả bước đi đến trước gương trong phòng, tính nhìn bản thân trên người có nhiều thêm cái gì đó không.

Khi vừa mới nhìn đến cái gương thì thấy rằng nó to có phần hơi thái quá, có điều nếu như người ẩn cư ở đây, có một vũ nương vậy rất dễ dàng giải thích rồi.

Cái tướng mạo này....Hình như không thay đổi đi.

Như cũ vẫn là đường nét ngũ quan ban đầu của bản thân, chỉ là con người biến thành màu tím, nhìn chung thêm một chút thần bí. Tóc đen dài, đóng đưa tới giữa bắp đùi, đã không còn dày như nguyên bản, trở nên như nước chảy, mềm mại phát sáng.

Vẫn là thích dáng vẻ ban đầu của bản thân.

1/3 tóc được một cái trâm hồng sắc buộc chặt ở sau đầu, còn lại 2/3 được chia làm bảy lọn, trái ba phải bốn, mỗi lọn được một dây cột tóc màu đen buộc chặt, mỗi một chỗ buộc sợi dây cột tóc đều đính một cái chuông nhỏ, đỏ, cam, vàng, lục, lam, tím, đen, bảy màu. Một động tác nhỏ cũng khiến chúng “Linh linh” rung động.

Giữa trán treo một viên bảo thạch màu đỏ to cỡ hạt đậu, hình dáng giống như một cây đoản kiếm bị một đoàn hỏa diễm rèn luyện. Bảo thạch bị một dây xích bạc xuyên qua, đuôi sợi xích kéo qua giữa tóc.

Trên cổ đeo một dây chuyền thô nhỏ, trên mặt khắc đầy hoa tường vi có gai màu đen.

Trên cổ tay đeo đủ loại vòng màu đen, trái bốn phải ba, theo các loại động tác chạm vào nhau vang lên tiếng “Đinh đương” thanh thúy.

Trên người mặc một bộ y phục tuyệt đối không phải là quần áo tân thủ, đơn giản về mặt kiểu dáng mà nói, thì giống như phục thời cổ đại, đường nét lưu loát mà giản lược. Nhưng mà màu sắc....đúng là không dám khen tặng. Toàn là một màu đỏ chói mắt, như thể có khả năng thiêu rụi tất cả mọi thứ trên thế gian, cháy bỏng xinh đẹp, phá vỡ kiểu dáng đơn giản, mặc ở trên người cảm giác có hai phần nho nhã, tám phần yêu nghiệt.

....Thế này bảo ta....làm sao mặc ra ngoài a....

Di? hình như bên trong còn mặc một bộ nữa.

Bỏ đi “Nho phục” yêu diễm, một bộ y phục màu đen lộ ra trên thân người trong gương —

Trên thân một tầng vải mềm mại ba phần trong suốt bó sát da thịt, chỗ thắt lưng khắc rỗng, màu sắc hạ thân từ đen đậm nhạt dần xuống dưới, vạt áo hoàn toàn trong suốt. Một tầng lụa mỏng màu đen tám phần trong suốt ở trên vai, che khuất trọn vẹn phần lưng trần cùng một con phượng hoàng lửa giương cánh đậu ở trên. Xem ra hình xăm cũng có thể đem vào đây a. Lụa đen quấn quanh chỗ hai cánh tay, tạo thành tay áo như mây bay, theo gió xòe ra.

Y phục này....còn không phải quần áo lao động của nam kỹ?

Chỗ mắt cá chân đều ***g một cái vòng chân, màu đen. Trên mặt cũng điểm xuyết chuông bảy màu, trái ba phải bốn.

Chân đi giày được một cái dây đai màu đen lấp lánh ánh sáng quẩn cố định lại. Bởi vì giày là trong suốt, cho nên nhìn qua giống như đi chân không, rất có loại mùi vị ...sắc tình.

Khe khẽ thở dài. Ta cầm bộ “Nho phục” kia lại một lần nữa mặc vào. Tuy y phục này quả thực là có chút không bình thường, nhưng còn hơn là cái bộ bên trong kia, vẫn còn tốt hơn nhiều.

5. Chương 5

Mở ra menu kiểm soát, xem tư liệu nhân vật, dự định nhìn xem trên người mình gì đó rốt cuộc là cái gì.

Tính danh: Âm dạ đích văn ca

Đăng cấp: 0 cấp

Chức nghiệp: Ngôn linh sư (chức nghiệp ẩn dấu), vũ giả (chức nghiệp ẩn dấu)

Môn phái: Khuyên thành phái (môn phái ẩn dấu)

Lực lượng: $8 + 14$ (+ số hiệu trước là thuộc tính cơ bản tự do phân phối)

Mẫn tiệp (nhanh nhẹn) : $10 + 17$

Thể chất: $5 + 15$

Trí lực: $7 + 13$

May mắn: $??? + 9$

Mị lực: $??? + 15$

Công kích: $80 + 140 + 350$

Ma pháp phòng ngự: $70 + 130 + 320$

Vật lý phòng ngự: $50 + 150 + 270$

Trang bị: Ngôn linh sáo trang: bộ đồ chuyên dụng cho ngôn linh sư, loại phát triển, có thể thăng cấp. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Gồm có Ngôn linh thúc hoàn, ngôn linh ngạch sức, ngôn linh y bào. (màu đỏ)

Ngôn linh thúc hoàn: Trí lực + 3, thể chất +4, ma pháp phòng ngự +100, mỗi giây tự động hồi huyết 5%.

Ngôn linh ngạch sức: may mắn +2, mị lực + 3, ma pháp phòng ngự +50, vật lý phòng ngự +50, duy trì không rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Ngôn linh y bào: Lực lượng + 5, công kích + 100, vật lý phòng ngự +80, “Tâm ngữ” xác suất thành công tăng 20%.

Kỹ năng kèm theo sáo trang: Mạt nhật hạo kiếp (đại nạn ngày tận thế), linh hồn thủ hộ (bảo vệ linh hồn).

Vũ giả sáo trang: bộ đồ chuyên dụng dùng cho vũ giả, loại phát triển, có thể thăng cấp. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Bao gồm: Vũ giả cảm y, vũ giả phát đài, vũ giả hạng liên, vũ giả thủ trạc, vũ giả cước hoàn, vũ giả vân hải. (màu đen)

Vũ giả cảm y: Mị lực +5, mẫn tiệp +5, công kích +80, vật lý phòng ngự +100, ma pháp phòng ngự +50, khi bị công kích có 25% cơ hội dẫn ra phản xạ công kích lại bản thân người công kích.

Vũ giả phát đài (Dây cột tóc vũ giả) (7 cái): may mắn +7, mị lực +7, ma pháp phòng ngự +70, tổn thương độc tính giảm thiểu 70%.

Vũ giả thủ trạc (Vòng tay vũ giả) (7 cái): thể chất +7, lực lượng +7, công kích +70, phòng ngừa bị công kích rơi vào trạng thái hôn mê hoặc ngủ.

Vũ giả cước hoàn (Vòng chân vũ giả) (2 cái) : miễn tiếp +2, lực lượng +2, công kích +40, vật lý phòng ngự +40, kèm thêm tiềm hành.(thuật ẩn nấp)

Vũ giả hạng liên (Dây chuyền vũ giả) : trí lực +10, thể chất +4, ma pháp phòng ngự +50, mỗi giây tự động hồi huyết 10%.

Vũ giả vân hài (Giày vũ giả) : miễn tiếp +10, công kích +60, vật lý phòng ngự +40, kèm thêm tường không thuật.(thuật phi hành)

Kỹ năng kèm theo sáo trang: Phượng vũ cửu thiên,Phượng hoàng niết bàn,thủy tinh bích lũy (trận tuyến thủy tinh).

Kỹ năng: Mặt nhật hạo kiếp: thể giới diệt vong, đại nạn kinh động trời đất. Kỹ năng chủ động, giới hạn công kích. Điều kiện sử dụng: giá trị thể lực đầy, giá trị sinh mệnh đầy. Thời gian làm lạnh: 72 giờ đồng hồ.

Linh hồn thủ hộ: tăng cường linh hồn, lấy nhu chế cương. Kỹ năng chủ động, giới hạn phòng ngự. Lực phòng ngự cao thấp cùng giới hạn phòng ngự tỉ lệ nghịch, cùng giá trị thể lực tỉ lệ thuận. Thời gian làm lạnh : 1 giờ đồng hồ.

Tiềm hành (ẩn nấp): Kỹ năng chủ động. Giấu kín hành tung 15 phút, sử dụng kỹ năng, chủ động, khi bị công kích hiện hình. Có thể bị phát giác thuật phát hiện. Thời gian làm lạnh: 1 phút.

Tường không thuật (thuật phi hành): Kỹ năng chủ động. Trên không phi hành 30 phút. Thời gian làm lạnh: 5 phút.

Phượng vũ cửu thiên: phượng múa thiêu đốt bầu trời, rung chuyển chín tầng trời. Kỹ năng chủ động, giới hạn công kích. Điều kiện sử dụng: thể lực tối thiểu 80%, sinh mệnh tối thiểu 50%. Thời gian làm lạnh: 12 giờ đồng hồ.

Phượng hoàng niết bàn: phượng hoàng tắm trong lửa, niết bàn trọng sinh. Kỹ năng bị động. Thời gian làm lạnh: 24 giờ đồng hồ.

6. Chương 6

Thực sự là cực phẩm a. Dù cho có là thần khí, hân cũng không hơn gì cái này.

Cho dù không biết Ngôn linh sư và vũ giả là cái gì, nhưng chỉ bằng có hai bộ sáo trang này thì cũng đã thỏa mãn ta dụng tâm chơi trò chơi này. Cho dù màu sắc quá hoa lệ, kiểu dáng quá yêu diễm thì cũng có làm sao?

Cũng không phải, không đến mức, quá khoa trương đi

Không biết vị “Sư phụ” Khuynh thành phái kia có lưu lại cho ta cái gì tốt không.

Mở cột cất trữ đồ ra, lấy ra túi Càn khôn (có năng lực chứa đồ vật vô hạn, không thể rơi xuống). Bắt đầu lấy đồ vật ra.

Băng ngọc tâm: Quạt. Ám kim thượng giai. Chỉ chuyên dùng cho phái Khuynh thành. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch, may mắn +3, công kích 1000, 30% xác suất thi triển thuật đóng băng. Có xác suất chắc chắn thi triển ra Phong hoa tuyết nguyệt.

Vân tinh (sao băng): Ám khí hình cây trâm (50 cây) thần khí trung giai. Chỉ chuyên dùng cho phái Khuynh thành. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch, tự động thu hồi, lực lượng +2, mỗi cây công kích 50. Đồng thời sử dụng 5 cây có xác suất chắc chắn thi triển Tinh quang thôi xán.

Thanh lệ phi thúy: Đoản kiếm. Thần khí trung giai. Chỉ chuyên dùng cho phái Khuynh thành. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Miễn tiếp +5, thể chất +5, công kích +2000, phòng ngự thấp, xác suất chắc chắn thi triển ra Thanh không chi thương.

“Sư phụ” này, còn rất hào phóng a.

Ta cầm lấy Bằng ngọc tâm, nhập vào tay là một cảm giác mát nhẹ yếu ớt. Cây quạt hình như là từ bạch ngọc chế thành, cảm giác trơn bóng, trên thân quạt ánh sáng đỏ nhạt nhạt lưu chuyển, theo tay ta lên xuống mang theo một mát mát tanh nhàn nhạt.

Không hổ là đồ vật của Khuynh thành, thật có đủ phong cách.

Thu quạt lại, ta lại cầm lấy đoản kiếm. Xúc cảm ôn nhuận. Trên thân kiếm ánh sáng ngọc bích lay động. Tạo hình thân kiếm giống như một giọt lệ rơi xuống, làm cho người ta cảm thấy quá đẹp đẽ.

Quả nhiên càng là vật nguy hiểm, lại càng có bề ngoài vô hại.

Cái Thanh lệ phẩm này, thật đúng là khắc sâu vào tâm ta.

Đem vũ khí thu hồi, ta dốc dốc túi Càn khôn, "Ba" một quyển sách từ trong túi rút ra.

Vừa rồi.... Hình như không sờ thấy quyển sách này....

Ta lật sách lên. Bìa ngoài màu vàng một chữ "Điển" rồng bay phượng múa.

Trang thứ nhất vẽ một cảnh hoa mai bằng tư quỳnh cốt (tư thế như băng, cốt cách như quỳnh). Hình ảnh nhìn nghiêng qua, hoa mai khẽ lưu động.

Trang thứ hai là chỉ có 3 chữ "Khuynh thành thiên".

Trang thứ ba –

Người khuynh thành, mai cũng khuynh thành.

Vạn hoa khí phách vươn lên trong tuyết, duy nhất một cây tiên thiên dưới trời xuân. Hương thơm mát truyền vào lòng người, không biết tới những cây cỏ tầm thường.

Người của Khuynh thành, có thể nhận được giá trị hào cảm cao nhất của toàn bộ NPC.

...Khuynh thành phái này... Thật đúng là một kho báu a.

Ta tiếp tục lật xuống dưới.

Một đóa hoa sủng ở giữa sóng nước mênh mông yên tĩnh tẩy sạch duyên hoa. Hương thơm xa xa càng thêm trong, xinh đẹp yên lặng đứng thẳng.

Dưới là dòng chữ – "Ngôn linh sư thiên"

Ngôn linh sư, liên dã.

Hồ nước rộng mênh mông, sông xanh không thể vượt. Giữa sân dưới ánh trăng lạnh, thanh nhan vốn má lúm đồng tiền (thanh nhan: giống như hồng nhan, thanh ở đây là chỉ con trai, còn hồng là để chỉ con gái)

Ngôn linh sư, lấy ngôn ngữ làm vũ khí, chia làm "Ngôn xuất sự tất" (Lời nói ra thì sự đã xong) và "Tâm tưởng sự thành" (Tâm nghĩ thông thì việc đã thành) hai cảnh giới chính. Mỗi cảnh giới gồm: xu thế thuận ứng, thiên mệnh nghịch chuyển, ngưng vật hóa hình, vạn tượng diễn sinh, bình không thêm vật, sinh mệnh phú dư, tất cả là sau tầng.

Có lẽ..., sau này phải chú ý cân nhắc lời nói rồi.

Sau khi tỉnh tể suy nghĩ một phen, lại tiếp tục đọc xuống.

Nằm ở giữa bụi gai trên khắp mặt đất vài đóa tường vi đỏ tươi. Kiều mỹ biếng nhác, khí phách xuất chúng lạ thường.

Vẫn là tranh chữ – "Vũ giả thiên"

Vũ giả, sắc vi dã.

Hồng triêu thúy mộ bất phụ xuân, bằng thủy vi ca trường hận? Nhân gian vạn cảm, hoa thanh quán dục, xuân ánh phong lộ. (tớ xin để nguyên hán việt, ko dịch được TT.TT)

Vũ giả, lấy vũ làm võ chế ngự thiên hạ.

Trang sau giống như bị dính với nhau, tách thế nào cũng không được.

7. Chương 7

Tìm hiểu vài ngày, ta rốt cục hoàn toàn nghiên cứu ra bản thân cần phải hiểu rõ vấn đề gì.

Ngôn linh sư, bề ngoài xem ra là lấy ngôn ngữ mạnh yếu để đánh giá công kích mạnh hay yếu, thực chất chính là tinh thần quyết định tất cả. Nếu tinh thần đủ mạnh mẽ, hoàn toàn có thể khống chế vật phẩm công kích, như vậy xác suất thành công ngôn linh sẽ đạt đến 100%, nếu tinh thần lực không cao, xác suất thành công liền hạ xuống.

“Xu thế thuận ứng”, nội dung như tên gọi, chính là thuận theo xu thế phát triển của sự vật tiến hành khống chế. Đây là tầng thứ nhất đơn giản nhất, cho nên khi ta lần đầu tiên hết sức chăm chú mà đối với một bông hoa nói ” Nở ra”, bông hoa lập tức nở ra, theo đó là âm thanh nhắc nhở của hệ thống—

“Người chơi “Ám dạ đích văn ca” lĩnh ngộ “Xu thế thuận ứng”, ngôn linh sáo trang thăng cấp.”

Tiếp đó một chùm ánh sáng bao phủ lấy ta, ánh sáng rực rỡ chuyển động trong không gian, thúc hoàn, gạch sức, y bào biến thành màu cam. Yêu điểm giảm đi hai phần, nho nhỏ năm phần, càng thêm ba phần phóng khoáng phiêu dật.

Công kích hoặc phòng ngự của mỗi một bộ phận Ngôn linh sáo trang đều tăng thêm 50, mỗi giây lượng hồi huyết và xác suất thành công “Tâm ngữ” đều tăng 5%. Kỹ năng—

Xu thế thuận ứng: Ngôn linh cảnh giới tầng thứ nhất. Thuận theo xu thế mà thi triển. Xác suất thành công “Ngôn linh”: 90%~100%; xác suất thành công “Tâm ngữ”: 70%~80%. Độ thành thực: 0/1000, mỗi lần độ thành thực mãn cấp, xác suất thành công tăng thêm 5%.

“Thiên mệnh nghịch chuyển” thì khó hơn nhiều. Sinh mệnh vốn là thứ ngoan cường nhất, muốn đem nó cứng rắn cắt đứt hay nghịch chuyển, cực kỳ khó, cũng rất khó để ví dụ.

Không đã là lần thứ mấy ta đối với bông hoa đã nở trước đó nói ” Tàn lụi” thế nhưng nó vẫn thủy chung không chút động lòng, chỉ nhớ rõ cuối cùng nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống — “Người chơi “Ám dạ đích văn ca” lĩnh ngộ “Thiên mệnh nghịch chuyển”, ngôn linh sáo trang thăng cấp.” Khi đó thì tinh thần lực của bản thân, đã tiêu hao gần hết làm cho bản thân suýt chút nữa liền đi rồi.

Màu sắc của ngôn linh sáo trang từ màu cam phiêu dật ám áp chuyển thành màu kim (vàng) hào quang rực rỡ bắn ra tứ phía, thoát nhìn sáu phần hoa lệ, ba phần nho nhỏ, một phần xinh đẹp. Ngoài công kích và phòng ngự đều tăng thêm 50, mỗi giây lượng hồi huyết tăng tới 15%, xác suất thành công “Tâm ngữ” tăng 30%. Kỹ năng —

Thiên mệnh nghịch chuyển: Ngôn linh cảnh giới tầng thứ hai. Đối với xu thế ngăn chặn, nghịch chuyển. Xác suất thành công “Ngôn linh”: 60%~70%, xác suất thành công “Tâm ngữ”: 40%~50%. Độ thành thực: 0/2000, độ thành thực mỗi lần mãn cấp, xác suất thành công tăng thêm 5%.

Mấy tầng sau tạm thời không thử nghiệm. Dù sao đem những gì bản thân đã hiểu rõ tới luyện tốt mới là nhiệm vụ cấp bách trước mắt.

Đem so sánh kỹ năng lệ thuộc sách vở của ngôn linh sư, kỹ năng của vũ giả có vẻ thiên mã hành không hơn nhiều (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc). Chính xác mà nói, phải là không có chút dấu vết có thể tìm ra.

Một lần sau khi bản thân vô ý giết chết một con tiểu quái nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống —

“Người chơi “Ám dạ đích văn ca” lĩnh ngộ “Sát lục chi vũ”, vũ giả sáo trang thăng cấp.”

Sau đó một trận hào quang rực rỡ bao phủ.

Phải công nhận rằng, vũ giả sáo trang thăng cấp so với ngôn linh sáo trang còn muốn phi thường hơn—

Tỏa sáng lấp lánh, chuông lay động phát ra thanh âm triền miên không dứt. Bảy sợi dây cột tóc tự động bay xuống, một lần nữa buộc thành trái bốn phải ba, một cái vòng tay ở cổ tay phải biến mất sau đó lại xuất hiện bên cổ tay trái, vòng chỗ hai mắt cá chân dính ba bốn cái chuông màu sắc. Nguyên là màu đen giờ chuyển thành màu tím, giữa uyển lệ mịn hoặc nhiều hơn một chút thanh nhã thần bí.

Công kích và phòng ngự của vũ giả sáu trang đều tăng thêm 30, xác suất phản xạ khi bị công kích tăng tới 30%, giảm thương tổn độc tính là 77%, mỗi giây lượng hồi huyết là 17%. Kỹ năng –

Sát lục chi vũ: thị huyết chi yêu, vũ thí phạm trần. Kỹ năng chủ động. Công kích tăng thành 50%, 30% xác suất lơ là phòng ngự. Xác suất chắc chắn thi triển ra kỹ năng — Tu la địa ngục.

8. Chương 8

Sau khi ta tiến vào trò chơi liền nán lại xung quanh chỗ căn nhà trúc, có phong cảnh dị thường mỹ lệ. Bốn phía nhà trúc có đủ loại cây ăn quả, ngoài trái cây là để ta mấy ngày nay duy trì độ no ở mức cao không bị hạ xuống, cũng chỉ có duy nhất một dòng suối. Bởi vì không có học tập kỹ năng nấu nướng, cho nên có nguyên liệu tốt bao nhiêu cũng là vô ích.

Cách nhà trúc không xa có một bạch luyện không lớn treo trên một cái hồ sâu nước trong vắt. (tớ không biết bạch luyện là cái gì a~)

Một cái kiêu ngạo càn rỡ mà thịt nát xương tan, một cái bất động thanh sắc mà cắn nuốt vạn vật.

Đây là, phong cảnh đẹp nhất.

Nhìn lại bên ngoài là một mảnh rừng rậm rất lớn, được người chơi trên diễn đàn xưng là một trong ” Mười địa điểm đại thần bí của Đông phương đại lục” . Nguyên nhân là người vừa tiến vào cánh rừng rậm này nhất định sẽ bị chuyển ngược về lối ra, hơn nữa một chút cảm giác quỷ dị cũng không có.

Thực sự là người chơi may mắn. Bởi vì trận pháp trong rừng rậm này chỉ là để vây khốn động vật mà thôi.

Vì lý khai nơi đây ta phải đem toàn bộ kiến thức về trận pháp trên giá sách trong nhà trúc học xong. Có chút khó khăn, bởi suy cho cùng những thứ này ta chưa từng tiếp xúc qua. Có điều, thiên tài thì cái gì cũng có thể. Cho nên không tới ba ngày ta có thể tự do xuyên qua trận pháp, cũng đem những động vật bị nhốt trong trận biến thành giá trị kinh nghiệm.

Trước khi rời đi, phạm là thứ gì đó có giá trị trong phòng đều bị ta vơ vét không thừa thứ nào.

Hiện tại tư liệu của ta biến thành –

Tính danh: Âm dạ đích văn ca.

Đăng cấp: cấp 23

Chức nghiệp: Ngôn linh sư (chức nghiệp ẩn dật), vũ giả (chức nghiệp ẩn dấu)

Môn phái: Khuynh thành phái (môn phái ẩn dấu)

Lực lượng: 43

Mẫn tiệp: 55

Thể chất: 45

Trí lực: 40

May mắn: ? ? ? +12

Mị lực: ? ? ? +15

Công kích: 4000

Ma pháp phòng ngự: 1010

Vật lý phòng ngự: 1010

Trang bị: ngôn linh sáo trang: bộ đồ chuyên dụng cho ngôn linh sư, loại phát triển, có thể thăng cấp. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Gồm: Ngôn linh thúc hoàn, ngôn linh ngạch sức, ngôn linh y bào. (màu vàng)

Ngôn linh thúc hoàn: trí lực +3, thể chất +4, ma pháp phòng ngự +200, mỗi giây hồi huyết 15%.

Ngôn linh ngạch sức: may mắn +2, mị lực +3, ma pháp phòng ngự +150, vật lý phòng ngự +150, duy trì không rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Ngôn linh y bào: lực lượng +5, công kích +200, vật lý phòng ngự +180, tăng xác suất thành công “Tâm ngữ” 30%.

Kỹ năng kèm theo sáo trang : mặt nhật hạo kiếp, linh hồn thủ hộ.

Vũ giả sáo trang: bộ đồ chuyên dụng cho vũ giả, loại phát triển, có thể thăng cấp. Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Gồm: vũ giả cẩm y, vũ giả phát đài, vũ giả hạng liên, vũ giả thủ trạc, vũ giả cước hoàn, vũ giả vân hải.(màu tím)

Vũ giả cẩm y: mị lực +5, miễn tiếp +5, công kích +110, vật lý phòng ngự +130, ma pháp phòng ngự +80, khi bị công kích có 30% cơ hội dẫn ra phản xạ công kích lại bản thân người công kích.

Vũ giả phát đài (7 cái): may mắn +7, mị lực +7, ma pháp phòng ngự +100, giảm thương tổn độc tính 77%.

Vũ giả thủ trạc (Vòng tay vũ giả) (7 cái): thể chất +7, lực lượng +7, công kích +100, phòng ngừa bị công kích rơi vào trạng thái hôn mê hoặc ngủ.

Vũ giả cước hoàn (Vòng chân vũ giả) (2 cái): miễn tiếp +2, lực lượng +2, công kích +70, vật lý phòng ngự +70, kèm thêm tiềm hành.(thuật ẩn nấp)

Vũ giả hạng liên (Dây chuyền vũ giả) : trí lực +10, thể chất +4, ma pháp phòng ngự +80, mỗi giây tự động hồi huyết 17%.

Vũ giả vân hải (Giày vũ giả) : miễn tiếp +10, công kích +90, vật lý phòng ngự +70, kèm thêm tường không thuật.(thuật phi hành)

Kỹ năng kèm theo sáo trang: Phượng vũ cửu thiên, Phượng hoàng niết bàn, thủy tinh bích lũy (trận tuyến thủy tinh).

Băng ngọc tâm: Quạt. Âm kim thượng giai. Chỉ chuyên dùng cho phái Khuynh thành . Không thể rơi xuống, không thể giao dịch, may mắn +3, công kích 1000, 30% xác suất thi triển thuật đóng băng. Có xác suất chắc chắn thi triển ra Phong hoa tuyết nguyệt.

Thanh lệ phỉ thúy: Đoản kiếm. Thần khí trung giai. Chỉ chuyên dùng cho phái Khuynh thành . Không thể rơi xuống, không thể giao dịch. Miễn tiếp +5, thể chất +5, công kích +2000, sử dụng khi đối phương lơ là phòng ngự, xác suất chắc chắn thi triển ra Thanh không chi thương.

9. Chương 9

Băng ngọc tâm trong tay cứ lên xuống mà lay động, ta thông dong mà đi trong trận pháp ở giữa rừng rậm, thuận tiện giải quyết quái vật bị nhốt ở trong trận.

Ai, sau khi rời khỏi đây chuyện đầu tiên phải làm chính là chuyển chức thành trù sư (đầu bếp), không thì nguyên liệu bản thân tự mình thu thập tới đều bị lãng phí cả. (thời điểm xác quái vật biến mất là 5 phút sau khi tử vong. Có thể dùng thuật thu thập thu nhặt xác quái làm nguyên liệu nấu ăn.)

Đang tùy tiện mà tính toán việc sau này của bản thân, một quả tùng không hề báo trước rơi xuống trước mặt ta, giống như phản xạ có điều kiện, ta nói một tiếng: “Đình chỉ”

...Ta còn thực sự có tự giác của một ngôn linh sư a....

“Ba” một tiếng, quả tùng rơi xuống trên mặt đất. Mà vật gì đó ở trước mặt ta bị cố định giữa không trung, hình như , có chút giống hồ ly.

Vừa cảm khái bản thân thật là may mắn, vừa đối với “hồ ly” dùng thuật dò xét. (thuật dò xét: có thể phát hiện tên gọi của quái cao hơn mình 20 cấp, có thể phát hiện đẳng cấp của quái cao hơn mình 10 cấp. Cùng thuật thu thập đều là kỹ năng trời sinh mà hệ thống cấp cho mỗi người chơi.) –

Tên gọi: Tấn hồ

Đẳng cấp : ? ? ?

Thực sự là một gia hỏa xúi quẩy. Quái ? ? ? cấp, vậy trước mắt mà nói là cấp BOSS, dù sao hiện tại đứng đầu bảng xếp hạng đẳng cấp chỉ mới cấp 27, Tấn hồ này ít nhất phải cấp 34, chỉ ít cần phải 5, 6 người cấp 25,26 mới có thể đối phó. Huống chi đây còn là trong một cánh rừng rậm cổ quái.

Mà Tấn hồ trước mắt, trừ chỗ con người có thể chuyển động, những chỗ khác tất cả đều không thể động đây.

Nhìn nó đáng thương như vậy, con mắt dường như còn lóe lệ quang, khéo môi ta không ngờ lại dẫn ra một chút tiêu ý không một chút thương tiếc, tùy ý quạt ngọc tung bay một cái , âm thanh hệ thống vang lên–

“Người chơi “Ám dạ đích vân ca” là người chơi thứ nhất giết chết “Tấn hồ”, thưởng cho “Nguyệt nha thảo” một cây, “Phản sinh đan” một quả.”

Nguyệt nha thảo: Tài liệu dược vật. Âm tính.

Phản sinh đan: trước lúc tử vong sử dụng có thể thủ tiêu một lần trừng phạt tử vong.

Hệ thống vẫn là rộng rãi nha, trong trò chơi trừng phạt tử vong không thể xem nhẹ, chẳng những tùy theo máy tính rơi vật phẩm hoặc tiền bạc (nhìn giá trị đạo đức mà định , giá trị đạo đức càng cao rơi càng ít), đẳng cấp cũng sẽ bị rơi 1 ~ 3 cấp, hơn nữa sau khi rút cấp giá trị kinh nghiệm đồng cấp sẽ rơi hết. Cho nên loại dược phẩm giống như “Phản sinh đan” là nghìn vàng khó cầu (1 kim tệ bằng 1000 ngân tệ, 1 ngân tệ bằng 1000 đồng tệ, 1 RMB bằng 100 ngân tệ), dù sao loại dược này trong được *** của hệ thống cũng không bán, chỉ có thông qua tặng thưởng của hệ thống hoặc BOSS rơi xuống, dược sư luyện chế thu được.

Nhưng mà, Nguyệt nha thảo dùng để làm gì? Lẽ nào ta lại chuyển chức làm dược sư? Ân, khi đánh quái khai thác chút cây cỏ luyện chế thuốc hình như cũng không có gì không tốt.

Vừa nghĩ vừa nhặt đồ vật rơi xuống từ Tấn hồ–

Một cây pháp trượng chưa giám định, một đồng tiền, một cái giống như hộ oản (bao cổ tay) chưa giám định , còn có một ...Đây là....Lệnh bài bang hội?

Ta đánh giá cái kim bài màu vàng tối trong tay, trên mặt có khắc chữ “Lệnh”, lúc tay ta vừa tiếp xúc với nó thì hệ thống thông báo —

“Hệ thống thông báo: Tầm lệnh bài bang hội đầu tiên của “Hồng trần online” xuất hiện.” (lặp lại ba lần) rõ ràng ràng mà nói cho ta biết: phỏng đoán của ta là chính xác.

Thứ tốt a, lệnh bài bang hội hiện tại chính là giá trên trời, vận may của ta, hình như, luôn luôn tốt như vậy.

10. Chương 10

Yêu, đây là ở đâu xuất hiện ra đoàn kịch nha?

Trước mắt là hai đoàn người đang trong trạng thái đối đầu nhau, hơn mười người bên trái rõ ràng là một đám đạo sĩ phân ra đứng hai bên một nam nhân 26,27 tuổi; thủ lĩnh bên phải là một kiếm sĩ hơn 20 tuổi. Người chơi hai bên trang bị trên người đều là thượng phẩm. Đương nhiên, so với ta, vẫn còn kém nhiều lắm.

Lục lạc (chuông) theo gió lung lay phát ra âm thanh đem toàn bộ ánh mắt đối địch hai bên thu hút tới trên người ta mới ra từ rừng rậm, tùy theo mà đến chính là tiếng hút khí liên tiếp, đủ loại ánh mắt đổ kỵ hỗn tạp, kinh ngạc, tán tụng, si mê.

Vốn ta dự định không nhìn đến nhưng lại cảm giác được một đạo ánh mắt không giống với những người khác.

Giương mắt nhìn lại, giữa lửa giận hỗn loạn, một con người đen phức tạp hứng thú không biết tên nào đó, khắc ở trên khuôn mặt kiếm sĩ, ngũ quan khắc sâu như được đao gọt dũa, toàn thân phát ra khí tức băng lãnh kia.

Một chút kinh ngạc lướt qua đã bị ta nhẹ buông xuống mí mắt che khuất. Tướng mạo người này, hình như, đã gặp qua ở đâu....

Mi mắt một đóng một mở, ta lại trở về với biểu cảm đối với bất cứ sự tình gì đều không dính dáng tới bản thân, hoàn toàn coi nhẹ ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng của kiếm sĩ kia.

“Vị tiểu huynh đệ này, xin chờ một chút.” Một thanh âm vô cùng tha thiết kéo lấy bước chân vốn định dời đi của ta.

Ta quay đầu lại.

Đạo sĩ kia quang minh chính đại đi tới trước mặt ta, cười rất là hiền lành, trong đôi mắt màu xám lại lộ ra một chút sắc nhọn.

“Có chuyện gì?” Ta luôn luôn rất có lễ độ.

” Bỉ nhân (kẻ hèn này) “Xử sự triết học,” hắn vừa nói vừa đem bày ra danh tự trên đỉnh đầu, “Mắt thấy huynh đệ người khí độ bất phàm, trong lòng thật là ngưỡng mộ, chẳng hay có thể kết giao bằng hữu được không?”

Ta nhìn đến trong mắt “Xử sự triết học” nhanh chóng hiện lên một mặt vui mừng hơn hớn thì nhếch lên khóe môi,” Xin lỗi, trong từ điển nhân sinh của ta, chưa từng có từ “bằng hữu” này.” Có, nhưng chỉ là “người có quen biết” cùng “tri kỷ”.

Nói xong xoay người ly khai, không để ý tới ánh mắt lơ đãng theo sát phía sau kia.

Dường như, có chút kỳ quái ni.

Trên đường đi thành thị, ta vừa tùy ý mà thu hoạch ” Sinh mệnh” ,vừa nghĩ tới hai đoàn người ban nãy kia.

Bọn họ, hắn là muốn đánh lệnh bài bang hội đi. Có điều nhân số, hình như đều cao hơn ta. Con Tấn hồ kia, không quá mạnh a. (sau khi logout lên diễn đàn mới biết được, Tấn hồ bản thân xác thực không quá mạnh, nhưng nó có thể cứ 10 phút triệu hoán ra bất cứ một loại quái nào thấp hơn nó 1 ~2 cấp, cho nên , mười mấy người chơi hơn 20 cấp đánh nó tuyệt đối không là lãng phí!)

Trong đầu lại lần nữa hiện ra con người phức tạp kia, trong lòng có chút, hiếu kỳ....

11. Chương 11

Ta không chán ghét phiền phức, nhưng mà, ta rất lười .

Cho nên, trước khi vào thành, ta ở bên ngoài y bào màu vàng lộng lẫy đẹp mắt kia, phủ một cái áo choàng màu đen. Dem khuôn mặt mình giấu vào trong bóng tối.

Áo choàng là từ căn nhà trúc vợ vét được, có thêm kỹ năng “Phản thiết”.

Phản thiết– kỹ năng bị động. Khi bị ăn trộm thì vật phẩm của bản thân không thất lạc, cũng tùy theo máy tính đạt được một vật phẩm tùy ý của người ăn cắp.

....Kẻ thù trí mạng của đạo tặc....

Thành thị gần nhà trúc nhất là Hoàng thành. Hiện tại ta đã đi đến chỗ mà họ gọi là ” Thiên tử cước hạ” trong thành.

Hoàng thành rất náo nhiệt. Cái nên có và không nên có thì ở nơi đây đều có.

Bước chân tùy ý nhàn hạ mà ngừng lại trước cửa giám định viện.

Dù sao cũng không thiếu tiền (“Phụ mẫu” kia ở trong nhà trúc để lại rất nhiều kim tệ), vẫn là trước đem trang bị đánh được giám định một chút được rồi.

Bên trong giám định viện chỉ có ba người chơi,ta tự nhiên tới xếp thứ tư.

Giám định viên là một mỹ phụ trên dưới bốn mươi, vẻ mặt lạnh lùng mà tiến hành công tác giám định. Trợ thủ dễ nhìn thoát trông như hơn hai mươi tuổi bên người nàng cũng là mặt không biểu tình.

Ba người phía trước hoặc là hưng phấn hoặc là thất vọng mà lần lượt ly khai, khi đến phiên ta, bên trong viện lại có mấy người chơi tiến vào,bọn họ hi hi ha ha với nhau mà nói cái gì đó, xem ra là thuộc cùng một nhóm.

Đem pháp trượng đặt lên trên bàn trước mặt, còn chưa kịp lấy ra đồ vật khác, tay phải đã bị bắt lấy.

Sau khi ta ngẩn ngơ lập tức giương mắt— mỹ phụ vẻ mặt kinh hãi mà nhìn ta, nguyên là lạnh lùng trước kia tiêu tán hầu như không còn.

“Bảo bảo!” Từ mỹ phụ phun ra thành công khiến ta lần thứ hai dờ dẩn.

Khi ta hoàn hồn, bản thân đã bị mỹ phụ từ sau bàn chạy đến ôm vào lòng, trong mũi tràn đầy mùi hương cùng bên tai mỹ phụ không ngừng nói “Bảo bảo, không nghĩ tới nháy mắt một cái người đều đã lớn như vậy....” Chính là lời nói khiến cho ta đỏ khóc đỏ cười.

...Người của Khuynh thành chịu đãi ngộ khác biệt...cũng quá khoa trương đi....

“...Thật là càng lớn càng đẹp a...” Mỹ phụ buông ra ôm ấp, vẻ mặt yêu thương mà tỉ mỉ nhìn dung mạo che trong áo choàng của ta.

...Mời nói ta đây là anh tuấn a...

Sau khi nhìn tới chỗ ánh mắt mạnh mẽ nghi ngờ đăm chiêu của đám người chơi sớm đã hóa thạch , ta xuất ra một mặt mỉm cười hoặc nhân, ” A di, ngài vẫn là mê người như vậy .”

Gương mặt mỹ phụ lập tức bay lên mây đỏ, nửa xấu hổ nửa vui vẻ, “Hài tử này, thật cùng với nương người giống hệt nhau,miệng đều ngọt như vậy!”

Nữ nhân, quả nhiên là không chịu nổi siểm nịnh.

Không đợi ta nói cái gì nữa, mỹ phụ một phát kéo trợ thủ vừa nảy mới theo nàng đi ra ,“Bảo bảo, đây là Duật ca ca của ngươi, đi uống rượu người đầy tháng ta cũng dẫn hắn đi, lúc đó ngươi vẫn ý vào trong lòng hắn không chịu xuống...”

...Việc ấy tuyệt đối không phải ta....

“Bảo bảo.” Nguyên lai suất ca mặt không biểu tình ở trước mặt ta cười đến một mặt dịu dàng nha.

Nhanh chóng hạ xuống mi mắt che đầy kinh ngạc cùng đau thương trong mắt ta chợt lóe lên rồi biến mất, trong lòng đau xót từ lâu đã phủ đầy bụi lại bị cái mỉm cười vừa quen thuộc vừa xa lạ này dẫn ra, có chút mờ mịt.

...Không cùng một người sao nụ cười lại giống nhau như vậy....

“Bảo bảo ?” Có lẽ là cảm thấy ta trầm mặc có chút khác thường, suất ca có phần nghi hoặc mà cúi người đến bên tai ta, theo hơi thở nóng rực mà vấn hỏi lại đem lý trí ta hoàn toàn kéo về.

Đã sớm quyết định phải quên ,không phải sao?

“Duật ca ca.” Dáng tươi cười trên khóe môi giống như năm xưa, có phần dao động tâm lại lần nữa đóng băng, dựng nên một hàng rào cùng tình yêu đoạn tuyệt.

Suất ca cười gật đầu, không hề nói cái gì nữa. Trái lại mỹ phụ lại lôi kéo ta nói đông nói tây nửa ngày,sau đó sống chết không thu tiền mà giúp ta giám định đồ vật. Cuối cùng ta trong ánh mắt mỹ phụ lưu luyến không rời,suất ca tràn đầy ôn nhu , “dứt khoát” ly khai...

12. Chương 12

Ai, thực là một NPC cường hãn a!

Gỡ ra dây cảm ứng, rời khỏi khoang thuyền trò chơi,ta lắt lư đến phòng bếp ăn cơm tối.

Phải nói nhìn người không thể nhìn tướng mạo đi? Vị “bằng sơn a di” kia ồn ào đến cùng biểu tỷ của ta giống nhau một dạng.

Sau khi đi khỏi giám định viện, ta đi trung tâm chuyển chức,chia nhau chuyển thành trù sư và dược sư.

Không thể không cảm khái người của Khuynh thành phái được đối xử chính là khác biệt, chẳng những không cần làm nhiệm vụ chuyển chức (chủ chức, phó chức trước khi chuyển chức nhất thiết phải hoàn thành nhiệm vụ máy tính lựa chọn ngẫu nhiên mà NPC cấp cho), vị đại trù (đầu bếp) cấp tông sư (đẳng cấp phó chức: Sơ cấp — trung cấp — cao cấp — đại sư cấp — tông sư cấp — đại tông sư cấp) mập mạp kia còn cứng rắn kín đáo đưa cho ta một quyển sách dạy nấu ăn dày đến có thể làm hung khí cùng một bộ dụng cụ làm bếp gia tăng 10% thuộc tính chống đói của đồ ăn; mà vị dược sư tiên phong đạo cốt kia lại cho ta một quyển sách — Bản thảo cương mục cùng một cái cuốc có khả năng đem số lượng dược thảo thu thập được tăng lên gấp đôi, đương nhiên cũng là tặng không.

Sau khi ăn chút gì ta mở máy tính vào diễn đàn chính thức của “Hồng trần online”, nhìn tiêu đề đồ tươi trên bài post—

“Quan hệ khiến kẻ khác nghi ngờ của NPC cùng người chơi nào đó ” dẫn tới hứng thú của ta.

Kích vào mở ra.

Ách....Đây giống như là viết về ta....

“Hôm nay cùng bằng hữu đánh kiện trang bị,khi tới giám định viện chứng kiến: một người chơi khoác áo choàng màu đen bị NPC giám định sư ôm vào trong ngực! Hơn nữa NPC còn không ngừng nói cái gì đó,về mặt xúc động. Tiếp theo trợ thủ của NPC kia cũng rất là vô cùng thân thiết mà cùng người chơi kia chào hỏi (bằng hữu của ta (nữ) thiếu chút nữa đổ kị muốn chết), sau đó NPC vì người chơi kia giám định miễn phí tất cả đồ vật, còn lưu luyến chia tay mà tiễn hân/nàng ly khai. (bởi vì người chơi toàn thân bọc trong một cái áo choàng,căn bản nhìn không ra tướng mạo cùng dáng người, cũng sẽ không biết là nam hay nữ) Hân/nàng đi rồi,hai NPC kia lại biến trở về mặt không biểu tình ban đầu....Đây là chuyện gì xảy ra a?! Người chơi kia là ai?! Cùng NPC có cái quan hệ gì ám muội?! Hân/nàng....”

— đây là nửa đầu bài post, đằng sau chính là một đồng lớn YY phỏng đoán,cuối cùng còn hé ra một bức ảnh được cắt ra từ trò chơi ” Một mỹ nữ NPC ôm chặt một người chơi khoác áo choàng,một suất ca NPC ở bên cạnh cười đến vô cùng ôn nhu”.

Comment cũng đều là lộ vẻ thần thông, YY vô hạn, còn có mấy bài post nói ở chỗ “Chuyển chức trù sư” hoặc “Chuyển chức dược sư” “Nhìn thấy NPC liều mạng mà tặng đồ cho một người chơi mặc áo choàng đen....”

Thật là, thú vị a.

Một mặt ý cười mỉ hoặc lảng lạng nở ra trên khóe môi, ta chỉ lo thiên hạ không loạn mà lấy tên “Dạ Duật” viết comment—

“Ta là đàn ông.”

Phần sau còn kèm thêm một bức ảnh cắt của bản thân lộ ra hầu kết, gương mặt đương nhiên bị làm mờ đi rồi.

Tuy là không thấy rõ khuôn mặt, nhưng từ bộ trang phục trên người cùng ảnh chụp ở bài post trước xác thực là cùng một người.

Tâm tình vui sướng mà tắt máy tính, sau khi sắp xếp vài thứ xong, ta lại tiến nhập vào trò chơi.

13. Chương 13

Quả thực không vượt quá ta dự đoán, trên đường người chơi mặc áo choàng rõ ràng là tăng thêm nhiều, các màu đều có, màu đen rất nổi bật.

Ý cười trào phúng bên môi càng thêm nồng đậm, ta nghênh ngang mà đi vào nơi bán đấu giá.

Trong chỗ bán đấu giá người cũng không nhiều, ta trực tiếp đi tới “Khu bán đấu giá vật phẩm đặc biệt.”

“Người khỏe, xin hỏi ngài muốn đấu giá cái gì?” Một người lớn lên rất khả ái mập mạp cười hề hề hỏi ta.

“Ta muốn gặp lão bản của các người.” Ta không nhìn đến khách sáo của hắn.

Dáng tươi cười của bàn tử (người béo) ứ đọng đến khó mà chậm rãi giãn ra, trong mắt nâu nho nhỏ chớp động, “Xin lỗi, lão bản chúng ta...Nga, xin lỗi, ta cái này đi liên hệ lão bản, mời ngài trước đi phòng khách quý trên lầu hai đợi chút.”

Bàn tử đổi cách xưng hô nguyên nhân bởi vì ở trước mặt hắn trong tay ta chính là lệnh bài bang hội thoắt lung lay.

Không hổ là trình độ chuyên nghiệp a, ngay cả tốc độ loại này đều có thể phán đoán ra đây là cái gì.

Bài trí phòng khách quý rất là xa hoa, trước cửa sổ có thể thấy rõ phong cảnh thanh nhã tĩnh mịch.

Lười biếng mà dựa vào khung cửa sổ, nhìn ra xa ánh dương quang vàng rực rơi vãi xuống Hoàng thành, ta không khỏi nhíu mày.

Thật muốn biết NPC hoàng đế kia sẽ làm sao cư xử với mình đây.

Đi kèm tiếng đập cửa vang lên một giọng nam trung nhẹ nhàng rõ ràng làm cho tim ta thành công mà nhảy chậm nửa nhịp.

....Sẽ không khéo như vậy chứ....

Nam nhân đẩy cửa vào hé ra gương mặt tuổi còn trẻ mà anh tuấn, tóc vàng chói mắt phiêu dật, đôi mắt màu xanh đậm trầm tĩnh, dáng tươi cười chế nhạo động ở trên khóe miệng, tất cả mọi thứ đều nói cho ta biết rằng: Vận may của ta cuối cùng cũng tới rồi!

Văn Thanh Vũ, con lai Trung Anh, người thừa kế kiêm tổng tài tập đoàn Văn thị thực lực đứng trong top 10 toàn cầu. Một trong những tri kỷ của ta.

Không biết ngoan ngoãn tự thú có thể giảm bớt trừng phạt hay không...

Văn Thanh Vũ đóng cửa lại, hàng mi anh khí hơi nhíu, “Các hạ là tính đứng ở đằng kia nói sao?” mùi vị mỉa mai châm biếm nồng đậm trong giọng nói khách khí.

Người này, thật là một chút cũng chưa từng thay đổi.

Ta cũng không hề kinh ngạc với việc hắn không nhận ra ta, cho dù ta có cởi áo choàng ra. Bởi vì khuất sáng, hắn căn bản thấy không rõ khuôn mặt ta, huống chi trên người ta còn mặc một kiện áo choàng che kín.

“Tập đoàn Văn thị phá sản rồi sao? Nếu không Văn đại tổng tài sao lại có lòng dạ thanh thoi chơi trò chơi thế này?” Buột miệng nói ra câu trêu chọc thành công mà khiến khuôn mặt nam nhân trước mặt biến sắc, tiếp lời-

”Ồ khôn chết tiệt! Người hai năm nay chết ở nơi nào vậy? ! Chết tiệt người có biết ta lo lắng gần chết hay không?! Người...”Vọt tới trước mặt ta, nắm chặt áo ta, đem ta áp đảo ở trên bệ cửa sổ, Văn Thanh Vũ trong nháy mắt hoàn thành “Tiến hóa” từ thiên thần thành la sát.

Thất lự của ta a....

”Đã lâu không gặp, Vũ.” khóe miệng nở một nụ cười phát ra từ đáy lòng, hai tay ta chậm rãi đặt lên bờ vai của hắn.

”Người —” khuôn mặt “Ác ma” của Văn Thanh Vũ gắt gao dán ở trước mặt ta, ” Hồn dẫn!” Nghiến răng nghiền lợi mà nói đi kèm với một cái ôm khiến kẻ khác hít thở không thông đánh úp về phía ta.

Không sai, ta là một cái hồn dẫn.(đồ khôn, đồ vô lại)

14. Chương 14

Mặc Phạm, siêu sát thủ hạng nhất toàn cầu, đứng đầu bảng xếp hạng sát thủ đến mười năm, được xưng là ” Thu hồn sử của thế giới hắc ám”. (thu hồn sử: người bắt linh hồn)

Đúng, Mặc Phạm này chính là ta.

Nguyên nhân dấn lên con đường máu tanh này, là do khi ta 10 tuổi liền quyết định mục tiêu duy nhất khi còn sống — ở trước 25 tuổi kiếm đủ tài sản đảm bảo cho ta tiêu xài đến 100 tuổi — kết quả là dẫn tới cái con đường này. Cũng không biết khi đó đầu óc ta là nghĩ như thế nào, mà nghĩ tới nghề “sát thủ” này, hơn nữa còn không hề có kỳ làm việc nghĩa không chùn bước mà bước tiếp....

Bất quá, ta cũng không có hối hận là được.

“Nói đi.” Phất tay đem người đưa nước uống chạy ra ngoài, Văn Thanh Vũ ngồi ở trên tràng kỷ, con mắt không nháy mà nhìn ta chăm chăm.

“Nói cái gì a?” Ta ngồi ở đối diện hần mở chén trà khổ đỉnh (trà khổ qua, hay còn gọi là Khổ đỉnh trà), cười tủm tỉm hỏi. ” Đừng giả ngu!” Văn Thanh Vũ liếc ta một cái.

Sách, thật chơi không vui, nghiêm túc như vậy làm cái gì?

Mặc Phạm trong một nhiệm vụ cuối cùng sau khi hoàn thành liền bốc hơi. Có người nói hần đã chết, suy cho cùng thì địa điểm hần giết người cuối cùng đã nổ tung, trăm dặm xung quanh đều biến thành phế tích, cho dù là “Thu hồn sử của thế giới hắc ám” cũng khó mà may mắn thoát khỏi; cũng có người nói hần chán ghét giết chóc đâm máu, đã ẩn lui rồi; còn có người nói hần tìm được người làm bạn đời rồi, có đôi có cặp mà ở cùng nhau đi; lại có người nói....

Đủ mọi phỏng đoán, nhiều cách nói rối rắm, nhưng không ai biết ai đúng ai sai, bởi vì đủ mọi tổ chức tình báo thế giới hao hết tâm tư cũng không tìm được một chút tung tích của Mặc Phạm, kể cả lão đại đứng đầu giới tình báo đem giao nộp y bảy năm trước “Hạ Á” hiện cũng đã ẩn mình.

Húp một ngụm nước trà đắng chát tới cực điểm, “Ta thực sự không biết.” Ta xoa xoa tay, làm bộ vô tội.

Àn, tay nghề rất đủ tiêu chuẩn, đáng tiếc thiếu chút gì đó.

“Tốt lắm, ta hỏi, người chỉ cần trả lời là được.” Làm như ngờ tới là ta sẽ làm như vậy, Văn Thanh Vũ rất là lưu loát mà nói tiếp, ” Người hai năm nay làm gì?”

Ai, muốn nhìn mặt hần biến sắc thật không dễ dàng.

“Dưỡng thương.” Ta cũng rất là thành thật mà trả lời, hơn nữa còn thành công mà thấy được sắc mặt hần đại biến lần thứ hai.

“Người bị thương? Bị thương thế nào? Có nặng hay không? Không sao rồi chứ?” Giữa đôi lông mày nhăn chặt đến muốn chết, Văn Thanh Vũ lập tức dời thân đến bên cạnh ta.

“Vết thương đã bình thường rồi. Hiện tại đã không sao.” Nếu đã đạt được mong muốn, ta cũng thu hồi lại trò đùa trong lòng.

Văn Thanh Vũ gạt đầu, nhân trung đã giãn ra, “Có lưu lại di chứng nào không?”

Di chứng?

Ta cười khổ, “Trở nên thông minh hơn có tính không?” Không đợi hần mở miệng hỏi, ta tiếp tục nói: ” Không phải nói “Ăn một hổ, tăng thêm một trí” sao?”

Ánh mắt Văn Thanh Vũ bỗng dừng phát lạnh, “Là vì vụ nổ?”

” Nếu người hỏi nguyên nhân ta bị thương, vậy xác thực là do vụ nổ kia không sai,” nhàn hạ mà dựa vào tràng kỷ, ánh mắt ta dời về phía bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, không hề đụng tới chén trà trên bàn kia nữa.

Nhìn không ra phẩm chất Khổ định trà đắng chát đến cực hạn nhưng sau khi uống phải cảm thấy có vị ngọt thanh, loại trà này không xứng.

“Có điều trước khi đi tới chỗ đó, ta đã biết nơi nào có bom. Hơn nữa,”khóe môi nhếch lên một ý cười nhạt, ” mấy thứ lật vạt này, ta còn không để vào mắt.”

“Vậy rốt cục là bởi vì sao?” thanh âm Văn Thanh Vũ yếu ớt vang lên, ở bên tai ta.

“Hoa tường vi. Hoa tường vi màu xanh biếc.” Ta thở dài. Bầu trời trong trẻo trước mắt phẳng phất như biển hoa tường vi chập chờn lay động, trước mắt chính là cái bệnh trạng đầy đau thương thể ai thể này đây.

15. Chương 15

Ta đối với hoa tường vi xanh biếc hết sức nhạy cảm.

Đây là chuyện rất bất đắc dĩ cũng rất nguy hiểm, đặc biệt là khi ta đi giết người.

Từ bụng dưới bắt đầu co giật từ từ lan ra tới toàn thân, làm cho đầu óc phình to, tiếng đùng đoàng không dứt bên tai.

Có điều cái mạng sống kia đã ngang giá với một bộ phận tài khoản ngân hàng vì ta là người đã chết rồi, đã gục trong biển hoa tường vi quý dị. Sau đó, tiếng nổ vang lên, tất cả mọi thứ tan thành tro bụi.

Dùng từ “Tìm đường sống trong chỗ chết” để miêu tả bản thân cũng không quá phận. Nội tạng nhiều chỗ bị hao tổn, ngoại thương thì càng không cần phải nói, để hoàn toàn khôi phục ta đằng đằng ở trên giường nằm một năm!

May mà chính là, hiện tại ta đã bình phục rồi.

Bên trong một trận tĩnh mặc.

“Tình báo của “Hạ Á” là sai sao?” thanh âm của Văn Thanh Vũ có phần kiềm chế truyền đến.

“Không biết.” Ta quay đầu lại, nhìn trong mắt hắc lửa giận như ẩn như hiện, có hơi bất đắc dĩ mà cười, ” Nói cho cùng, trong tin tình báo không xuất hiện loại thực vật trong hoa viên có lẽ rất bình thường,” dù sao cũng không có sát thủ nào, bản thân đối với thực vật quá mẫn cảm, “Nhưng mà,” thanh âm của ta trở nên khô khốc, “số lượng bom trong tin tình báo, còn xa mới đạt đến quy mô vụ nổ kia.”

Văn Thanh Vũ lửa giận trong mắt bỗng dưng tăng mạnh, nhưng thanh âm lại dị thường trầm tĩnh, “Hắn là cố ý.”

Ta cười. Không nói gì.

“Hắn” trong miệng Văn Thanh Vũ, là nói đến thủ lĩnh “Hạ Á” –”Hưu Tư”– một trong những nhân vật thần bí của thế giới hắc ám. Quan hệ cùng tacó chút ái muội....

Có điều, cũng chỉ thế thôi.

Chỉ từ bản thân mà nói, ta có lẽ nên tin tưởng hắn; nhưng đứng ở lập trường sát thủ, ta căn bản không tìm được bất luận lý do gì có thể tin tưởng hắn.

“Người dự định làm như thế nào?” Văn Thanh Vũ trong mắt lóe lên một chút hung ác nham hiểm.

“Không biết a, “ nhẹ nhàng thở dài, “Ta còn chưa nghĩ ra làm sao đối mặt hắn,” tuy rằng là quyết định phải quên, nhưng dường như chỉ cần động đến tình cảm, liền ngay cả mưu tính cũng vô pháp mà dứt khoát thực hiện. “Ta chỉ nghĩ hướng hắn muốn một cái đáp án mà thôi.”

Vì cái gì người phải làm như vậy? Hưu...

“Chưa nghĩ ra? Thời gian hai năm người là dùng để ngủ sao?!” Khóe miệng Văn Thanh Vũ khẽ nhếch lên lần nữa, lộ ra một giọng mỉa mai người khác quen thuộc.

...Đoạn thời gian nằm ở trên giường dưỡng thương kia ta đích thực là ngủ....

“Vũ, ta biết quyết định của ta nhất định sẽ khiến người mất hứng, thế nhưng, ta thực sự không biết làm sao đối mặt hẳn!”

“Người –” tay Văn Thanh Vũ lại lao tới nắm lấy áo ta, khuôn mặt phần nộ chống lại đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ của ta, khi ta cho rằng cuồng phong sắp xảy ra thì– “Quên đi” Hẳn buông tay ra, nặng nề mà thở dài, “Lần này tiện nghi cho tên khốn nào đó rồi!”

Ách...

“Oa!” Sau khi thoáng giật mình, ta mừng như điên mà nhào vào trong lòng Văn Thanh Vũ, “Vũ, ta thực sự yêu người chết mất—”

“Lão—” đột nhiên cửa phòng mở ra, một thiếu niên thanh tú khoảng 18,19 tuổi, vẻ mặt dờ dẩn mà nhìn chúng ta– ta nửa thân trên dán ở trong ngực Văn Thanh Vũ cười khanh khách, cùng đỡ lấy hai vai ta, phòng ngừa ta hoàn toàn áp đảo hẳn, Văn Thanh Vũ nửa là tức giận nửa là xấu hổ.

“A! Thật...thật có lỗi...thật có lỗi...” Nam hài luôn miệng nói xin lỗi, vẻ mặt phản ứng từ kinh ngạc chuyển thành bình tĩnh, tiếp đó lại như nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt trở nên hoảng hốt, sau đó mặt đỏ bừng mà “Bành” một tiếng, — đóng cửa lại.

Một hồi trầm mặc.

“Ha ha ha ha....” Ta chợt cười ra tiếng.

“Chết tiệt! Ta đi xem xảy ra chuyện gì!” Văn Thanh Vũ khuôn mặt có phần vặn vẹo, thấp giọng nguyên rủa đi ra ngoài.

16. Chương 16

Thực sự là một hài tử thú vị a.

Vừa nghĩ đến thiếu niên biểu tình trên mặt biến hóa như đèn kéo quân kia, ta lại thấy buồn cười, cho nên mãi đến khi Văn Thanh Vũ trở lại, ta vẫn là một bộ dáng cười đau sốc hông ngồi phịch ở trên tràng kỷ.

Hung hăng mà trừng mắt ta một cái, Văn Thanh Vũ sắc mặt như cũ ở trước mặt ta ngồi xuống.

“Làm sao vậy?” Ta lộ vẻ mặt tươi cười như thiếu nợ.

“Không có gì, chỉ là có người cầm một bộ trang bị cấp hoàng kim đến đấu giá.” Văn Thanh Vũ uống một ngụm cà phê, hoàn toàn coi thường biểu tình của ta.

“Nga.” Trang bị a. Nhờ ba vị kia ban tặng, ta hiện tại hoàn toàn không cần quan tâm đến vấn đề trang bị. Có điều, chỉ là trang bị mà thôi, không cần phải phiền phức đến lão bản hẳn chứ.

Giống như nhìn ra nghi hoặc của ta, “Người nhìn bảng thứ hạng xem.” Văn Thanh Vũ buông cái chén xuống.

Mở ra menu hệ thống, kéo ra bảng xếp hạng trang bị–

Xếp đầu bảng là trang bị hoàng kim, trượt xuống bên dưới là một trang bị bạch ngân. (bảng xếp hạng trang bị không bao gồm trang bị “Nhận chủ” (không thể rơi xuống, không thể giao dịch))

Nguyên lai là trang bị cấp hoàng kim đầu tiên, chẳng trách.

Thu lại bản mặt kiêu ché, ta cười tủm tỉm mà nhìn về phía Văn Thanh Vũ như đang ngẫm nghĩ gì đó, “Người không vội gì đi?”

Văn Thanh Vũ sững sờ, tiếp theo có chút mù mờ mà lắc đầu.

“Chúng ta đây tới nói chuyện chính sự đi.” Ta xuất ra lệnh bài bang hội trong “túi Càn khôn”, ném lên bàn trà.

Huynh đệ thân thuộc cũng phải tính toán cho rõ ràng.

Văn Thanh Vũ hai mắt sáng ngời lập tức khôi phục bản sắc thương nhân, vừa trầm ổn vừa dè dặt hỏi: “Người nghĩ muốn cái gì?”

“Thật ra cũng không có gì,” ta tùy ý mà nhún nhún vai, chỉ có điều người nào đó ở hội đấu giá mở vào hai ngày sau, dường như còn thiếu một vật phẩm có đủ phân lượng quan trọng gì đó lên sàn đấu giá, một đôi mắt quynh rũ nhẹ nhàng liếc qua, “Người nói có phải không?”

“Chỉ là một cái lệnh bài bang hội mà thôi. “ Văn Thanh Vũ vẫn làm cao bất động.

“Văn đại tổng tài Thân ái, ta nghĩ người đã không chú ý hai chữ “Duy nhất” phía sau lệnh bài bang hội đi ?!” “Chỉ là một cái lệnh bài bang hội mà thôi.” Hừ, người thật đúng là có dũng khí dùng loại khẩu khí khinh thường này nói a, trợn mắt nói dối người cũng không đỏ mặt như thế!

Văn Thanh Vũ nhìn chằm chằm lệnh bài bang hội, trầm mặc.

“Tiền lời bán đấu giá 4 thành.” Ta suy nghĩ. Khẩu khí hơi hợm, giống như khoản kén sù hơn một nghìn vạn kia là giấy trắng nhẹ bay.

“Người thật là biết nói giỡn,” khóe môi Văn Thanh Vũ lại nhấc lên một giọng mỉa mai, “Cho dù đây là lệnh bài bang hội duy nhất hiện tại, cũng—”

” Vậy sao?” Cắt đứt châm chọc của hắn, ta đem tư liệu cá nhân của mình mở ra trước mặt hắn.

“Ta nghĩ...”, nhìn về mặt kinh ngạc, ánh mắt biến hóa thất thường mà chăm chú nhìn tư liệu của Văn Thanh Vũ, ta cười đến rất là càn rỡ, “người không nên hoài nghi lợi ích mà sau này ta cấp cho người đi?”

Giống như ta – một người ngoại trừ cấp bậc thì cái gì cũng không phải để tâm, là người có khả năng nhất để đi thăm dò bản đồ mới, mang về chút đồ vật kì dị cổ quái, đoạt ánh mắt người khác, phóng tới hội đấu giá— còn không phải là đặc biệt kiếm được mới là lạ.

Thân là một thương nhân thành công, Văn Thanh Vũ không thể không nghĩ ra điểm này.

“3 thành. Tối đa là 3 thành.” Văn Thanh Vũ ngắt đầu, ” Ta cũng chỉ lấy 4 thành mà thôi.”

Xem ra người nguyên là chiếm 7 thành a, thực rõ là một lão bản đủ xấu xa.

“Được!” Ta rất là sòng phẳng gạt đầu, ” Nhưng tất cả các dịch vụ thuộc sở hữu của Văn thị, ta đều phải được hưởng đãi ngộ của hội viên cao nhất.” Đừng nói với ta người ở trong “Hồng trần online” chỉ mở một nhà bán đấu giá.. ác..., loại dối trá này ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng đều không lừa được.

“Người năm đó chọn sai nghề rồi.” Sâu xa mà nhìn ta một cái, Văn Thanh Vũ có chút châm chọc mà nói.

“Đa tạ khen ngợi.” Da mặt ta gần đây không tệ.

“Hừ!” Văn Thanh Vũ rốt cục thay thay đổi biểu tình, về mặt u sầu mà xin hệ thống lập hiệp ước.

17. Chương 17

Ăn, kế tiếp đi chỗ nào đây? đi thăng cấp?

Ta tâm tình sung sướng mà từ hội bán đấu giá đi ra, không mục đích ở trên đường phố lang thang.

Nếu như muốn thăng cấp, hẳn là phải đi mua được trước.

Vừa đi hướng hiệu thuốc ,vừa âm thầm cầu khẩn NPC ở chỗ đó không nên là một nữ nhân dong dài, đột nhiên ta bị người đụng phải một cái,cùng lúc trong tâm sinh ra đề phòng thì âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên –

“Người chơi ” Ngân sắc phong linh” đối với người sử dụng “Đạo thiết thuật” (thuật đánh cắp) thất bại. “Phản thiết” bắt đầu sử dụng, đạt được “Sinh mệnh đích tán ca” .”

...Đạo tặc đáng thương...

Ta lập tức xoay người quẹo vào hẻm nhỏ, thuận tiện kiểm tra một chút thuộc tính của “Sinh mệnh đích vân ca” kia—

Sinh mệnh đích vân ca: vòng cổ. Bạch kim trung giai. Sinh mệnh hạn mức tối đa +20%, thể chất +2, may mắn +1. Điều kiện sử dụng: lực lượng lớn hơn 2, miễn tiếp lớn hơn 2.

Àn, đồ rất tốt ni.

Trong “Hồng trần online” chỉ cần là trang bị gia tăng thuộc tính cơ bản đều tương đối có giá trị, huống chi cái “Sinh mệnh đích vân ca” này còn gia tăng hai thuộc tính, đặc biệt là trang bị gia tăng may mắn hoặc miễn lực còn phi thường hiếm thấy.

Chỉ là, hình như trang bị “Phụ mẫu” của ta cho ta đều là gia tăng hai thuộc tính....

Vấn đề nhân phẩm a.

Đối với đạo tặc mà nói, loại bảo bối gia tăng máu, gia tăng nhanh nhẹn, gia tăng may mắn này hẳn là sẽ không trơ mắt mà nhìn nó bị ta “dắt” đi đâu...

Trong hẻm nhỏ vắng lặng chỉ có ta một người nhàn hạ mà thông thả bước chân.

Tính nhẫn nại của ta luôn luôn tốt lắm.

“Uy, người...người chờ một chút!” Một thanh âm dễ nghe giống như tiếng chuông bạc ở sau người vang lên.

Một chút mỉm cười nhếch trên khóe môi, ta theo lời dừng bước, xoay người, trầm mặc.

Cách ta khoảng năm thước, một nữ đạo tặc có khuôn mặt búp bê khả ái, phối với tóc ngắn màu vàng đẹp đẽ cùng vóc người xinh xắn hoạt bát, quả thật giống một búp bê SD cỡ lớn. (búp bê SD -sky dancers dolls, một loại búp bê do một hãng đồ chơi ở mỹ sản xuất)

Búp bê SD lúc này, vẻ mặt xấu hổ, “Àn, xin...xin lỗi, ta ...ta không phải cố ý,” đầu nhỏ nhỏ đã cúi đến không thể thấp hơn, “Ta chỉ là muốn thử một chút...Người...người đem cái kia trả lại cho ta có được không?” Trên khuôn mặt dần dần ngẩng lên tràn ngập chờ đợi.

Thực là một hài tử e lệ. Có điều can đảm cũng không nhỏ, một tiểu kẻ cắp lại hướng người “bị ăn cắp” muốn đồ vật còn trực tiếp như vậy, năng hẵn là người đầu tiên.

“Không..không thể sao?” Búp bê SD mặt đỏ đến có thể làm nước bốc hơi.

Thở dài khe khẽ từ khóe miệng thoát ra, “Người không cần xin lỗi.” Thanh âm như có như không như từ xa xôi vọng lại bên tai.

Thanh âm của ta luôn luôn như thế, nói dễ nghe là có chút kỳ ảo mơ hồ; nói khó nghe chính là yếu ớt. Cho nên người chơi kia mặc dù nghe được thanh âm của ta, nhưng vẫn là khó mà xác định giới tính của ta.

Búp bê SD giật mình một chút.

” “Trộm cắp” là thiên chức của đạo tặc. Chỉ cần không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

Đây là lời nói thật lòng của ta. Cho dù mục đích của ta là ra tay nhanh chóng, dứt khoát, tuyệt không lưu tình, khiến nữ đạo tặc trong “Hồng trần online” yên dạ yên lòng đến vô tâm vô phế. Nhưng tục ngữ nói: đã làm hòa thượng thì phải niệm kinh. Nếu đã lựa chọn rồi, thì phải tận tâm tận lực mà làm. Không có cái gì là đúng hay sai, chỉ cần có thể tuân theo nguyên tắc của bản thân, không thẹn với lương tâm, vậy là đủ rồi.

Từng là sát thủ, suy nghĩ của ta chính là như vậy. Làm một đạo tặc, năng cũng có thể có suy nghĩ như vậy.

Àn, không biết loại phương thức “tẩy não” này có hiệu quả hay không.

Ta vừa suy nghĩ vừa đem “Sinh mệnh đích vân ca” thả tới trên mặt đất, xoay người, ly khai.

18. Chương 18

Sau khi quanh quẩn vài vòng trong con hẻm, ta đi tới được *** của hệ thống.

Người trong được *** trái lại không ít. Ngoài trừ một tốp người chơi tùm năm tùm ba ở bên trái phía trước quầy bán hàng xem xét đan được, cân nhắc túi tiền của mình, còn lại phần lớn mọi người đều xếp thành một hàng thật dài ở chính giữa trước quầy lớn mua được thủy. (gia tăng MP,HP là lam được thủy, hồng được thủy, còn lại đều là đan được.)

NPC bán được là một tiểu cô nương trên dưới chín tuổi. Đầu buộc hai búi tóc, mắt to nhấp nháy, trên má hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, rất là đáng yêu.

Ta gia nhập vào đội ngũ đến xem được, lảng lạng nhìn lướt qua các loại đan được giá cả xa xỉ trong quầy hàng.

“A-” Nguyên là đôi ngũ coi như yên tĩnh đột nhiên truyền ra tiếng kêu thảm thiết, tê tái ruột gan.

Không có một chút không thoải mái bị quấy nhiễu, ta tràn trề hứng thú mà bay qua.

Nhìn trò vui là một trong những số ít hứng thú của ta.

“Người làm sao có thể đối với ta như vậy a?!” Đứng ở đầu hàng đích xác là một nam đạo tặc khốc lóc kể lể.” Người xem ta một đạo tặc máu ít phòng ngự thấp, mấy cái đại hồng kia chính là đồ bảo mệnh a! Người làm sao....làm sao nhẫn tâm nói không bán liền không bán chứ?! Tiểu mỹ nữ, đại mỹ nhân sau này,nữ thần vĩnh viễn trong lòng ta, người liền thương xót cho lòng yêu mến người của ta, bán một chút đại hồng cho ta đi!!”

Đại hồng (HP gia tăng 1000) trong được *** của hệ thống lượng bán ra có số lượng hạn chế,mỗi người một ngày (thời gian một ngày của người chơi trong trò chơi là 16 giờ ngoài hiện thực) chỉ có thể mua nhiều nhất 5~10 bình, cụ thể hạn mức tối đa do NPC tự quyết định. NPC trong “Hồng trần online” đều là loại có trí năng.

Tiết mục khổ tình của nam đạo tặc không hề may mắn rung chuyển được nữ hài NPC.Chỉ thấy nàng bắt đầu dĩ mà mếu máo,một bộ biểu tình ” Người cầu sai người”, “Xin lỗi ác, đại ca ca, quy củ này là nãi nãi (bà nội) ta đặt ra, dù cho lấy tư cách là nữ thần trong lòng người, ta cũng không có biện pháp a.” Nói xong còn rất là vô tội mà chớp chớp đôi mắt, sâu trong con ngươi màu đen hiện lên một mặt hài hước khó phát hiện.

Đạo tặc vẫn một mình niệm cái gì đó, nữ hài có phần không kiên nhẫn,“Người đừng nên như vậy nữa, nếu như làm cho nãi nãi ta mất hứng, coi chừng nàng cái gì cũng không bán cho người đâu! Xem xem bọn họ đều không có nói cái gì,” ngón tay nữ hài hướng một hàng dài người trước mặt hẳn, “còn có-” vừa đập vào tay đạo tặc ,vừa chỉ hướng về phía bên trái quầy hàng chỗ người chơi nguyên là xem đan được, hiện tại ngó qua xem náo nhiệt, lúc ánh mắt nhìn về phía ta thì sững sờ.

Ta cười khổ đem áo choàng kéo về phía trước che khuất đầu,đảm bảo tướng mạo bản thân hoàn toàn giấu vào trong bóng tối.

Sau khi nữ hài ngây ra một chút, bỗng dưng hai mắt tỏa sáng,với tuổi tác của hẳn so với nàng tuyệt không có tốc độ để chạy trốn,chạy băng qua đồng thời miệng anh đào nhỏ khẽ mở- “Bảo ca ca-”

...Xưng hô này...Khiến ta nghĩ đến một cái củi mục vô dụng tên là “Giả***” ... (L: còn ta đang nghĩ tới Giả bảo ngọc a~, cũng có vẻ đúng đi)

Nữ hài tựa đầu chôn ở trong ngực ta, hít sao ôm lấy sau đầu ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hãi, hoàn toàn coi nhẹ ánh mắt khó hiểu, kinh ngạc,bừng tỉnh của người chơi xung quanh, “Bảo ca ca, người tốt cục cũng tới! Vừa này gia gia (ông nội) còn tìm người đến chuyển lời, nói người đã trở về, nãi nãi vui mừng vô cùng. Mau, mau cùng ta đi vào trong,nãi nãi nhất định ở bên trong nhắc đến người mãi thôi!” Nữ hài vừa hưng phấn mà nói,vừa dắt ta đi hướng nội thất phía sau quầy hàng .

...Không nên gọi ta như vậy a...Ta chính là có tên a...

Có điều, gia gia của nàng là ai? Chẳng lẽ là vị được sư cấp tông sư tiên phong đạo cốt kia?

“Phong tử, người tốt nhất không...” Một thanh âm từ xa vọng lại, “Di?” Thanh âm tiến vào được ***,sau khi phát ra một âm tiết vô cùng kinh ngạc liền tự động biến mất.

Chưa kịp quay đầu lại nhìn một cái,ta đã bị nữ hài NPC kéo vào nội thất. Trong nháy mắt tiến vào nội thất,chỉ cảm thấy nhiệt độ trong được ***, thoáng chốc hạ xuống rất nhiều....

19. Chương 19

“Người chơi “Ám dạ đích văn ca” gây ra nhiệm vụ ẩn dấu-Ủy thác của *** chủ Được *** ,có tiếp nhận hay không?”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai, ta không chút do dự lựa chọn “Tiếp nhận”

Mà lão nữ nãi đầu đã bạc trắng, vừa mới thấy mặt một cái đã kích động đến lệ rơi đầy mặt ,cũng không hề ngừng mà cùng ta ngồi ở ghế trúc ôn chuyện, nói một câu ” Có thể giúp lão thân (bà già này) một việc được không?”

Thấy ta tiếp nhận nhiệm vụ, nữ nãi đáng cười càng hài lòng, nàng lấy ra một phong thư,đưa cho ta, “Đem phong thư này đưa cho nhi tử của ta,cũng chính là Hồ thúc thúc của ngươi, nói hẩn lúc rảnh rồi trở về ăn bữa cơm, hẩn ở sâu trong thảo nguyên Lục Ba,nơi đó có rất nhiều quái vật, ngươi khi đi phải cẩn thận.”

Ta đáp ứng tiếp nhận phong thư màu vàng nhạt đóng dấu đỏ dán kín kia.

Chỉ là đưa phong thư mà thôi, này coi như là nhiệm vụ ẩn dấu?

Ta đang tự hỏi thì bị âm thanh nhắc nhở của hệ thống cắt ngang—

“Điểm chủ Được *** muốn truyền cho người “Tự liệu thuật”, có tiếp nhận hay không?”

Ta ánh mắt nghi hoặc đung vào ánh mắt hiền từ của lão nữ nãi, tuy là khó hiểu,nhưng thứ tốt đưa đến của không lấy chính là ngu ngốc, ta gật đầu chọn “Tiếp nhận”.

Tự liệu thuật: Kỹ năng chủ động. Cấp tốc tự chữa trị vết thương của bản thân. Tiêu hao 5 MP. Thời gian làm lạnh: 10 giây.

Nhìn khung kỹ năng ta có loại xúc động muốn ôm lão nữ nãi trước mặt, hưng hăng hôn hai cái, cho dù trên vẻ mặt nàng đầy nếp nhăn giống như lưỡi dao.

Kỹ năng của Ngôn linh sư xác thực là vừa cường hãn lại quý dị, đem xác suất thành công “Ngôn linh” luyện đến 100% mà tinh thần lực vẫn còn gần đầy thì chính là vô địch rồi. Nhưng trước tiên không nói đến cái tinh thần lực không biết rõ kia ,làm thế nào tăng lên (Khung trạng thái không hiển thị “Tinh thần”) , chỉ riêng đề cao độ thuần thực kỹ năng cũng đủ muốn mạng người rồi. Độ thuần thực sau mỗi một lần mãn cấp sẽ lại quay trở về 0, hạn mức mới sẽ là gấp mười lần hạn mức ban đầu! Trước đây ta vừa nhìn đến trên tài khoản ngân hàng chuỗi số 0 liên tiếp thì hưng phấn đến cực độ, hiện tại lại có kích động muốn phun máu — đương nhiên là bị số 0 trên hạn mức làm cho tức điên.

Mà nguyên nhân trí mạng nhất khiến ta không có cách nào độc hành trong “Hong trần” đó là ta không có bất cứ kỹ năng chữa thương nào cả!

Trong “Hong trần online” đối với quy định về thương thể có hạn chế nghiêm ngặt. Chỉ cần bị thương sẽ duy trì liên tục rút máu(trầy da đôi chút,vết cắt không đáng kể), sau khi uống hồng bổ đầy máu, nếu thương thể vẫn còn thì lại tiếp tục rút máu, trừ phi được “Mệnh liệu thuật” của y sư hay “Trì dũ thuật” của tế ti chữa trị hoặc sử dụng “Kim sang dược” của Được *** hệ thống bán ra. (được sư cao cấp mới có thể luyện chế thành công dược này).

Không may “Kim sang dược” cũng là “số lượng hạn chế”, ai có thể đảm bảo ta khi thám hiểm ngày nào cũng gặp được Được *** của hệ thống.

Cho nên lão nữ nãi hiện tại đưa ta cái “Tự liệu thuật” này quả thực chính là bảo toàn mạng sống cho ta a...Cảm động...

“Hiện tại lão thân cuối cùng cũng an tâm rồi.” Lão nãi nãi nhẹ than thở kéo ta trở về từ trong thần trí hưng phấn cực độ.

“Cảm tạ ngài.” Ta nhanh chóng khôi phục lý trí, cung kính thành tâm mà cúi mình vái chào nàng.

Lão nãi nãi thân nhiên tiếp nhận cảm tạ của ta, thuận tiện đem rất nhiều dược thủy, đan dược đưa tới, cũng tặng thêm một ánh mắt “Người dám trả tiền thì sau này đừng tới nữa.”

...Chúng quy cảm thấy được hưởng dụng như vậy có chút thẹn...

Ta cười khổ tiếp lấy, đứng dậy cáo từ.

“Người định làm sao đi ra ngoài?” Lão nãi nãi thấy vậy cũng đứng lên theo.

Làm sao đi ra ngoài? Đi ra ngoài a.

Làm như đã biết câu trả lời của ta, lão nãi nãi lộ ra một cái mỉm cười bí hiểm.

Đè xuống khó hiểu trong lòng, ta chậm rãi đi tới trước cửa, khe vén rèm cửa –rèm cửa được vén lên trong nháy mắt khôi phục nguyên trạng, giống như chưa bao giờ được nhắc lên.

Ta bất đắc dĩ mà ngoảnh đầu lại– lão nãi nãi đứng ở bên cạnh một cánh cửa ngăm nửa mở , con người hướng ta đùa dai mà trừng mắt nhìn...

20. Chương 20

“Ngài đã sớm biết a.” Ta đánh giá cửa ngăm nguyên lai là ẩn sau quầy hàng, có chút phiền muộn.

Trong nháy mắt vừa rồi ta vén rèm cửa lên, ta nhìn đến — trong ba tầng , ngoài ban tầng ,đoàn người đông nghịt xao động, đem đại sảnh Dược *** vốn an tĩnh biến thành chợ bán thức ăn, cùng với Hồ Linh Nhi,người vừa mới một đường đem ta túm vào nội thất ,chưa kịp ton hót đã bị lão nãi nãi đẩy ra ngoài, nhân nhả sắp xếp được liệu, làm như chuyện không liên quan đến mình,không thèm đếm xỉa đến mọi thứ xung quanh–Nữ hài NPC quỷ tinh ranh kia.

Lão nãi nãi không để ý tới oán giận của ta, “Trong đường ngăm chỉ có một lối rẽ, rẽ trái là có thể ra khỏi thành.”

Rẽ trái?

“Vậy rẽ phải đến chỗ nào?” Ta giữ nguyên một chân bước vào đường ngăm, một chân ở lại nội thất, tư thế quay đầu lại hỏi.

“Người đi xem chẳng phải sẽ biết sao?” Lão nãi nãi trong dáng cười bí mật mang theo một tia giảo hoạt.

...Cái dáng cười này, một chút cũng không phù hợp với thân phận của ngài...

Lần nữa hưởng lão nãi nãi nói lời từ biệt, ta tiến vào đường ngăm. Sau khi cửa ngăm đóng lại , xung quanh nhất thời tối sầm xuống. Ta từ trong túi Càn khôn lấy ra một viên dạ minh châu lấy được ở nhà trúc soi đường,chậm rãi hướng phía trước đi tới.

Đi khoảng 15 phút, ta thấy được ngã rẽ.

Không có một chút do dự, ta đi hướng đường ngăm bên phải.

Sau nửa tiếng đồng hồ,ta đen mặt quay trở về chỗ cũ,cười khổ hướng bên trái đi đến.

Lão nãi nãi thật là không đơn giản, đường ngăm cũng móc đến hoàng cung đi,chẳng trách nàng lúc đó lộ ra dáng tươi cười như vậy, thì ra dược của nàng

ở đó đều là từ hoàng cung “vượt biên trái phép” ra ngoài a! Nàng cũng không sợ sau khi hoàng đế biết diệt cả nhà nàng...

Có điều, vì cái gì những dược vật kia trong Dược khố của hoàng cung lại không thể nhặt a?!!!! Hệ thống thật không phải là đồ vật !!!!

Không ngừng lăm nhăm niệm oán giận hệ thống , ta rút cục đi tới cuối đường ngầm — chéch một góc 45 độ so với cửa vào, thang gác kéo dài hướng lên, tia sáng mờ mờ xuyên qua, xung quanh thang gác đã không còn bùn đất mềm xốp, xúc cảm vào tay chỉ cảm thấy bền vững kiên cố.

Bền vững kiên cố? Đây là...?

Nghi hoặc rút cục được hóa giải khi đi ra khỏi đường ngầm— cảnh lá rậm rạp tươi tốt, vất chéo ở xung quanh cửa ra , trên cao ánh mặt trời vàng rực rỡ.

Một lần nữa cảm khái tư duy của lão nãi nãi thật sự là đều không để cho tiểu bối ta có thể lường trước được, ngay cả cây cũng có thể đào rỗng dùng làm cửa ra.

Cái gốc cây rỗng ruột này phải khoảng năm người ôm mới hết, cảnh lá sum suê,nằm ở bên ngoài thảo nguyên Lục Ba. Trên thảo nguyên ,tùy ý có thể thấy được tổ đội người chơi đang đánh quái, tất nhiên cá nhân thực lực cường hân lại nhiều tiền, luyện một mình cũng không phải không có.

Quan sát bốn phía một lúc, rút cục nhận thức chuẩn phương hướng tiến vào sâu trong thảo nguyên Lục Ba, ta khoác lại áo choàng đã cởi ra lúc vào trong nội thất được ***, hướng phía dưới tàng cây nhảy xuống.

21. Chương 21

Trong nháy mắt rời khỏi cảnh cây,tiếng xé gió truyền đến,giương mắt nhìn lên,một mũi tên đã phóng tới trước mặt. Giữa lòng mây không thể không khẽ nhăn lại,băng ngọc tâm trong tay nhanh chóng kéo ra một đạo tàn ảnh, dễ dàng đem mũi tên nhìn như nguy hiểm chế thành 2 đoạn.

“A, xin lỗi,xin lỗi,ngươi không sao chứ?” Hai chân vừa rơi xuống đất còn chưa kịp nhìn về phía tên bắn tới, ta nghe được tiếng xin lỗi từ xa vọng lại.

“Không có việc gì.” Ta lẳng lặng đánh giá người tới, ba cây trâm Vẫn tinh lặng yên không một tiếng động mà trượt tới đầu ngón tay trái.

Liệp nhân (thợ săn) trước mắt, mắt xanh tóc nâu, tướng mạo anh tuấn, da lông chế tác khéo léo ôm chặt thân thể thon gầy lại như tràn đầy sức bật, quả thực là đem trang phục liệt nhân tục tằng quê mùa biến thành một cái tác phong nho nhã.

“Thực sự là có lỗi,” liệt nhân nho nhã đối với ta không có biểu hiện gì từ đầu đến cuối, trên mặt chỉ có áy náy,” Không nghĩ tới tên bắn quái lại bay lệch đến người ở chỗ này, may mà ngươi không có việc gì.”

“Trên thảo nguyên ngộ thương rất khó tránh,huống hồ ngươi cũng không làm ta bị thương.” Ta tùy việc mà xét, nhưng Vẫn tinh vẫn lưu lại ở giữa ngón tay.

Lòng người không thể không đề phòng.

Chỉ là, thanh âm người này, hình như đã nghe qua ở đâu.

“Uy, tên bịp bợm, ngươi không đi đánh quái lại chạy tới đây a, là người!” Một thanh âm có phần quen thuộc đột ngột xuất hiện,từ lời nói kinh ngạc mà đến, là một thân hình đạo tặc dần dần hiện rõ.

Nguyên lai là đạo tặc kia, ở trong Được *** mưu toan lấy khổ tình cùng nịnh nọt làm cảm động Hồ Linh Nhi a, khó trách ta thấy thanh âm liệt nhân này đã nghe qua ở đâu,xem ra là ở trước lúc bị Hồ Linh Nhi túm vào nội thất nghe được câu nói cuối cùng là hắn nói.

“Di? Có phải người chính là người chơi “thần bí” cùng NPC có quan hệ “không thể cho ai biết” kia ?!” Liệp nhân sau khi nghe thấy đạo tặc nói, dường như lập tức hiểu rõ liền không đầu không đuôi mà chỉ vào ta biểu thị sự nghi hoặc.

“Không thể cho ai biết”? Không nghiêm trọng như vậy đi.

....Ta nhớ rõ trên bài post viết chính là “hoài nghi đăm chiêu”...

Có điều đạo tặc này trái lại rất kỳ quái, người chơi mặc áo choàng đen nhiều không đếm xuể, vì cái gì hắn liền cho rằng người kia là ta chứ?

Ta không tính giấu diếm, vừa định mở miệng dò hỏi, một đạo phù (lá bùa) hóa thành một trận cuồng phong hung hăng mà kéo tới, trong cuồng phong còn bí mật mang theo một tiếng rống cực kì tức giận bại hoại của sư tử hà đông — “Hai tên khốn chết tiệt các ngươi chết ở chỗ nào làm cái gì?!!! Muốn chết sao!!! Còn không mau trở lại giết quái !!! Nếu như để lão đại biết các ngươi tiêu cực bãi công, các ngươi cứ chờ mà từ “Tử thi” biến thành “Cương thi” đi!”

Hai người trước mặt, đầu cũng không quay lại mà cấp tốc tránh ra, ta thân thể phản ứng nhanh nhẹn, nhận thấy được nguy hiểm trước tiên sẽ trong nháy mắt né tránh, sau đó ta đột nhiên nghĩ tới cây đại thụ rồng ruột kia....

Cười khổ nấp ở trước gốc cây, không để ý tới liệt nhân và đạo tặc đã trốn đi đồng thời hô to “Nguy hiểm!”, ta tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào lá bùa sắp công kích đến trước mặt trong cơn cuồng phong, nhủ mi nói nhỏ: “Lệch hướng.”

Cuồng phong sắc bén tràn ngập sát khí xẹt qua bên tai ta.

Nguy cơ giải trừ.

Nhưng áo choàng trùm đầu lại bị trận cuồng phong không gây ra hỗn loạn thì không cam lòng cứ như vậy biến mất kia, thổi bay.

Bại lộ rồi sao?

Ta buông mắt than nhẹ.

“Di? Người...Người không phải là cái người kia trong “rừng rậm thần bí” ...” hai người lướt qua trước mặt ta, đạo tặc vẻ mặt kinh ngạc nhìn ta.

“Rừng rậm thần bí”? Hẳn là....

Ta nỗ lực hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, nhưng trong đầu chỉ nhớ có một đôi mắt đen chứa đầy lửa giận cùng phức tạp và một đôi mắt xám mờ hồ có chút sắc bén.

Ta có chút ảo não mà khẽ gõ trán.

Chỉ biết bản thân trí nhớ không tốt, phỏng chừng khi đó, hẳn hẳn là bị ta coi như người qua đường giáp mà tùy tiện quên đi.

“Hỏa Vũ mau treo.” Giọng nam băng lãnh không chứa một tia tình cảm ở phía sau ta vang lên, nhiệt độ không khí xung quanh đột nhiên hạ xuống.

“A?” Đạo tặc nghe vậy giật mình mà quay đầu lại, cách đó không xa một nữ đạo sĩ vừa không ngừng uống được, vừa phát đi lớp lớp hỏa phù (lá bùa thuộc tính hỏa), ngọn lửa chuyển động làm nổi bật mái tóc dài tung bay của nàng, nhìn tiêu sái không gì sánh được, nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn ra nàng đã thế suy sức yếu.

Đạo tặc không nói một câu, cấp tốc hướng bên kia chạy đi, sau khi liệt nhân hướng ta gật đầu ra hiệu cũng đuổi theo bước chân đạo tặc.

Liệt nhân và đạo tặc đối với sự xuất hiện của người ở phía sau ta, từ đầu chí cuối đều không biểu hiện ra kinh ngạc hay là vẻ mặt ngỡ ngàng, xem ra bọn họ là cùng một hội.

Phỏng chừng nam nhân này chính là ” Đầu sỏ” làm cho nhiệt độ hạ xuống rồi.

Ta chậm rãi xoay người, dự định nhìn cái “băng sơn di động” này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Trong trí nhớ, đôi mắt đen phức tạp kia xuyên qua hư vô bất ngờ hiện ra trước mắt, chỉ là một chút lửa giận thiêu đốt trong mắt bị kính hỉ không ngừng áp chế thay thế, dần dần lan ra, làm tan chảy băng giá trên ngũ quan tuần láng như được điêu khắc tinh xảo.

Duyên phận?

Trong đầu không hiểu sao tự nhiên nảy ra cái từ này, làm cho ta mỉm cười vươn tay phải ra, Vẫn tinh giấu ở đầu ngón tay trái lặng yên mà biến mất, “Ấm dạ đích văn ca. Vũ giả.”

Xung quanh nhiệt độ không khí lại tăng lên, một cánh tay khô khan mạnh mẽ bắt lấy, đồng thời mang đến cảm giác ấm áp và an tâm, còn có – “Tập thiên hắc mạc. Kiểm sĩ.”

22. Chương 22

“Thật ra cũng không có gì, sau khi đăng ký, hệ thống nói tên của ta cùng số hiệu nhân vật ngụ ý tương hợp, gây ra tình tiết ẩn dấu, tiếp theo thì gặp một đôi phu thê NPC thần kinh có chút vấn đề, “ Ờ, muốn nhi tử (con trai) muốn đến thần trí mơ hồ, ” bọn họ một mực chắc chắn ta là hài tử của bọn họ, thế là ta liền chuyển chức thành Vũ giả.” Ta rất là tùy ý mà nói những gì mình đã trải qua trong trò chơi, tận lực che giấu chức nghiệp “Ngôn linh sư” của bản thân.

Cũng không phải là động vật đơn bào, cái gì cũng nói toạc móng heo ra. Ta, bằng sơn kiếm sĩ, cùng với liệt nhân, người thành công nghĩ cách cứu viện nữ đạo sĩ; đạo sĩ được cứu viện thành công, đang nổi bão; tương tự đạo tặc đáng thương thành công nghĩ cách cứu viện đạo sĩ, lại bị nàng nổi bão điên cuồng đuổi đánh; hiện tại tụ họp ở dưới tàng cây rồng ruột Ờ, nói chuyện phiếm.

Nếu như dưới đây cũng coi như nói chuyện phiếm....

Sau khi bằng sơn kiếm sĩ nói cái câu giới thiệu bản thân tên là gì, nghề là gì liền im lặng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng mà dựa vào gốc cây, hai mắt luôn luôn ngó ta, trong ánh mắt phức tạp lộ ra... Ờ, ai oán?!

...Ta bị nhìn đến cả người phát cáu!

Mà nữ đạo sĩ nổi bão lại vươn chân ngọc thon dài của nàng ra liều chết mà đuổi đạo tặc té trên mặt đất, vừa đuổi còn vừa nói: “Đuổi chết người! Ta đuổi chết người! Tên khốn chết tiệt, tới khi ta chết mới tới cứu, người chính là thành tâm sao?! Người muốn nhìn ta chết phải không!? Người....”

Đạo tặc sống dở chết dở đầu tiên là chỉ trời chỉ đất mà xin thẻ hắc tuyệt đối không có ý tứ muốn đạo sĩ chết, ai ngờ sau khi nói ra lời thẻ lại đổi lấy công kích càng mãnh liệt hơn – “Đáng chết ! Ta ghét nhất là người nói xin thẻ, không chột dạ người thẻ cái gì ?! “ Vì thế đạo tặc vô tội mà lại đáng thương chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất chảy nước mắt khóc ròng mà sám hối.

Cho nên nói chuyện phiếm, đại khái chỉ có liệt nhân nho nhã kia cùng ta là người vừa mới quen biết bọn họ mà thôi.

Trước khi ta kể rõ những chuyện đã trải qua của bản thân, liệt nhân liền giới thiệu về tiểu đội ngũ này của bọn họ. “Tập thiên hắc mạc” kiểm sĩ là lão đại không phải bàn cãi; liệt nhân kia “Phiến hoa hải” (Phiến tử) là người phát ngôn của đoàn đội, “Không có biện pháp, lão đại là núi bằng trăm mạch, một ngày có thể nói mười câu đã là không tệ rồi.” (lời của Phiến tử); đạo sĩ ba câu không rời chữ “chết” gọi là “Hỏa vũ viêm”; đạo tặc — “Thâu tẩu nhĩ tâm đích phong” (Phong tử); còn có một y sư ” đầu óc không quá bình thường” (vẫn là lời của Phiến tử) : “Cật hoa đích hoa si” , có việc không login.

(L: nghe bạn này giới thiệu có vẻ hơi rối rắm, tớ xin phép đk nói lại nha. Đội này gồm có 5 người: bạn kiểm sĩ, lão đại của nhóm, tên là : Tập thiên hắc mạn (nghĩa là :màn đen che kín bầu trời đó); bạn thứ 2 là liệt nhân, tên : Phiến hoa hải (có nghĩa là biển cánh hoa) hay còn gọi là Phiến tử; bạn thứ 3, đạo tặc, tên là: Thâu tẩu nhĩ tâm đích phong (có nghĩa là : đánh cắp trái tim người chính là phong) hay còn gọi là Phong tử; bạn thứ 4, nữ đạo sĩ, bạn này cứ 3 câu thì trong cả 3 câu đều có chữ chết, tên là Hỏa vũ viêm, cuối cùng là bạn y sư tên là Cật hoa đích hoa si)

” Vũ giả? Đây là cái dạng chức nghiệp gì?” Nghe xong những gì ta “đơn giản ” trải qua trong trò chơi, Phiến hoa hải kia đưa ra nghi vấn.

Hỏa vũ viêm đang chà đạp đạo tặc nghe vậy, liền thu hồi chân ngọc đang phát tiết giận dữ của nàng lại, rất hứng thú mà nhích lại gần. Đạo tặc cuối cùng được giải thoát khỏi n lần bị giày vò, lại tiếp tục nằm úp sấp, phỏng chừng đang hưởng thụ vui sướng sống sót sau tai nạn. Tập thiên hắc mạn, ai oán trong mắt thối lui, nảy lên hiếu kỳ nhẹ nhàng.

“Ta cũng không rõ lắm,” ta ăn ngay nói thật, “Kỹ năng trước mắt chỉ có một, thích hợp quân chiến, như thế này vậy, các người nhìn ta “biểu diễn” xoát quá liền biết là cái bộ dáng gì,” thấy bọn họ ánh mắt có chút

thất vọng, ta giống như vừa mới bắt đầu mà mở miệng lần nữa, “Úc, ngoài chuyển chức thành “Vũ giả”, ta còn bị bắt vào “Khuyên thành phái” một môn phái có khả năng nhận được giá trị hào cảm cao nhất của tất cả NPC.”

Một câu nói vô cùng đơn giản nhẹ bay ra tạo thành hiệu quả bạo phát không khác một quả bom nổ dưới đáy hồ.

“Giá trị hào cảm cao nhất?!” tiếng nói kinh ngạc chói tai của nữ đạo sĩ bạo lực vang lên trước tiên. Nàng hai mắt tỏa sáng mà nhìn ta, đồng thời ham muốn trần trụi trong ánh mắt của nàng, khiến ta cảm thấy mình trong mắt nàng đã biến thành một đại kim tệ !Chính là cái loại bản khắc có thể liên tục in ra tiền này !!

“Giá trị cao nhất a...giá trị cao nhất... Vậy có thể mua được bao nhiêu đại hồng a...” Đạo tặc vừa mới khôi phục lại, vẻ mặt hoảng hốt mà lú lú.

“Hồng trần online” hoàn toàn mô phỏng xã hội hiện thực, NPC đều là loại có trí năng, vì thế hành vi trốn thuế, lậu thuế, đút lót nhận hối lộ trái pháp luật (quy định của hệ thống trong trò chơi) trong hiện thực cũng tồn tại trong “Hồng trần”. Cho nên có quan hệ tốt với NPC thực sự có khả năng ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc sống trong trò chơi của người chơi.

Trong mắt kiếm sĩ hiện lên một mặt sáng tỏ, tiếp theo mi mắt buông xuống, làm như đang tự suy xét cái gì đó.

“Không nghĩ tới còn có môn phái như vậy tồn tại,” lập nhân nho nhã khiếp sợ qua đi, cảm khái, ” Không biết loại môn phái này tiêu chuẩn thu nhận đệ tử là gì, sẽ không phải là dựa vào tướng mạo đi?” Phiến hoa hải kia nhìn khuôn mặt của ta, trong mắt ý cười dào dạt.

....Đúng vậy....

“Không thể nào?!” Nhìn ra bất đắc dĩ khẳng định trong mắt ta, lập nhân bị câu nói đùa của bản thân dọa cho sợ rồi, ” Sao lại có....Tiêu chuẩn biến thái như vậy....”

.... Ta cũng muốn biết....

“Xoát quá!” thanh âm lạnh như băng truyền đến, cắt ngang vấn đề thảo luận của ta và lập nhân.

Ta nghe vậy, nhìn về phía một đám sư tử công kích cao, phòng ngự trung bình, lượng máu cũng bình thường mới sinh ra, thật khéo làm sao, ” Như vậy, mời mở mang một chút kiến thức màu mè của “Sát lục chi vũ” này đi!”

23. Chương 23

Ánh tà dương không chút keo kiệt phủ xuống, khiến cho nguyên bản một bầu trời uy phong凛冽, dưới ánh vàng rực rỡ càng lộ ra phong phạm bá chủ thảo nguyên.

Chỉ có điều, đây là cảnh tượng của một phút trước.

Quạt ngọc không ngừng phát phối, mỗi một lần duyên dáng múa lượn đều vung lên một tầng tiên huyết, mang đến tiếng kêu rên than khóc, đồng thời thỏa sức chiếm đoạt sinh mệnh tầm thường từ từ biến mất kia.

Tiếng chuông thanh thúy thủy chung ở bên tai ta vang lên, phảng phất như là bản nhạc của một vũ điệu đầm máu, dẫn dắt ta đi hưởng thụ niềm khoái cảm nhiệt huyết mà giết chóc mang đến.

Tứ chi, thân thể tung tóe, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu rên trên khắp mặt đất, còn có ở đây một “Vũ giả” tự do như con thoi trong một màn Tu La đầm máu này— là ta, ở trên thảo nguyên dưới ánh hoàng hôn vừa trình diễn một màn Sát lục chi vũ hoa lệ.

Bởi vì đàn sư tử (thường là 1 con đực đầu đàn, 3~5 con cái, 2~3 con con) là công kích tập thể, hơn nữa sư tử ngoại trừ răng nanh, công kích sắc bén ra, còn có thể không ngừng mà dùng chân đá, uy lực của nó có thể dễ dàng đánh nát khớp xương cứng rắn nhất trên thân người, cho nên xung quanh đây mới không có nhiều người chơi tới đánh sư tử, mà ta cũng là có thể tùy tâm sở dục mà thi triển kỹ năng.

” Thế nào?” Nhẹ nhàng tránh né thì thể không còn toàn thân trên mặt đất, ta mỉm cười quay trở về bên cạnh bọn họ.

Di? Nữ hài này là từ đâu xuất hiện ?

Nữ hài trước mặt, trang phục y sư, mặt tròn mắt hạnh, vóc người nhỏ nhắn, rất là khả ái. Đương nhiên, đây là không để ý đến nàng nước miếng tung bay chảy xuống ba nghìn thước và đáng vẻ dương nanh múa vuốt muốn nhào tới, mà rút ra kết luận.

Kiểm sĩ dễ dàng tóm lấy y phục sau cổ nữ hài, vẫn lạnh như băng tuyết vĩnh cửu trên đỉnh núi, chỉ là trong ánh mắt nhìn ta có chút phức tạp, từ từ lùi lại.

“Ta rốt cục hiểu rõ vì sao người muốn trước khi giết quái lại mang áo choàng trùm đầu rồi,” vẻ mặt liệt nhân có chút trắng xanh mà cười khổ, “Thật đúng là kỹ năng đủ cường hãn a.”

Trong “Hồng trần online” căn cứ người chơi giết quái, bị thương tùy theo hành động mà vết máu sẽ bám vào trang bị , thời gian tồn tại vết máu là 10~20 phút. Khi sử dụng “Sát lục chi vũ” máu tươi bắn ra toàn bộ đều bám vào áo choàng của ta, nếu trước đó không đội vào, hiện tại mặt cùng tóc ta liền....

“Đây là uy lực của chức nghiệp ẩn dấu a....Chẳng trách...” Đạo tặc vốn là tinh thần hoảng hốt tiếp tục hốt hoảng.

Đạo sĩ lại ngơ ngác mà nhìn “Thịt nát” ở xa xa, không biết suy nghĩ cái gì.

“Lão đại, người buông ta ra! Cho dù người thân là lão đại cũng không thể cướp đoạt quyền lợi ta cùng với suất ca thân cận!! “Lời lẽ của nữ hài kỳ quái âm vang, nỗ lực cùng băng sơn kiểm sĩ tính toán rõ ràng, nhìn đến kiểm sĩ vẫn đang làm núi băng bất vi sở động thì lập tức thay đổi sách lược, ” Ta chỉ là nhìn mà thôi, ta xin thề ! Ta lấy hạnh phúc của tổ tiên ta xin thề !! Ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không bính (chạm) hãn!”

...Tổ tiên người đã qua đời rồi đi, ai còn quản hạnh phúc bất hạnh của bọn họ?!

Không nghĩ tới kiểm sĩ nghe thấy lời thề lại buông ra kim hãm, nữ hài bước một cái lùi tới trước mặt ta, hai mắt tuôn ra trái tim hồng mà quan sát ta, ” Quả đúng là mỹ nhân a...Nhìn gần liền đẹp hơn...”

....Mỹ thì mỹ đi, ta cam chịu số phận...

“Xin chào, tiểu thư mê người, “ độ cong khoe miệng càng kéo càng lớn, “Ta là “Ám dạ đích văn ca” , xin hỏi phương danh? “

“Hoa si...”Cật hoa đích hoa si”...” Nữ hài dường như bị đáng cười của ta mê hoặc , chưa tỉnh ngộ vươn ra “Lang trảo” (Móng vuốt sói), ” Không biết dưới khuôn mặt cực phẩm này, có phải cũng phối xứng với đáng người cực phẩm hay không...”

Uyển chuyển nghiêng người một cái né tránh “Lộc sơn chi trảo” của nàng duỗi tới muốn vồ vào y phục ta, ta giả bộ làm vẻ thất vọng, “Người đã quên người vừa mới thề cái gì sao?”

“Ách, “ Hoa si y sư ngốc liền ngốc, lập tức lộ ra một đáng cười giảo hoạt, “Ta chỉ nói không “bính” người, chưa nói không ” thoát” y phục của người đi! Huống hồ , “ nàng không hề che giấu mà vì bản thân biện hộ, ” mặc y phục đầy mùi máu tanh như vậy, người sẽ không cảm thấy khó chịu sao?”

Ta quen rồi.

Chỉ có điều...

Nhìn ánh mắt tán thành của liệt nhân nho nhã, biểu tình chấp nhận sâu sắc của đạo sĩ đã khôi phục lại bình thường và đạo tặc, ta nhún lông mày, bọn họ sẽ không thực sự cho rằng như thế này rất khó chịu đi?!

Xem ra đều là người xuất thân trong sạch ni.

Ta trong lòng cảm thán.

Mà kiểm sĩ đối với việc này không có biểu hiện gì. Xác thực mà nói, là ta nhìn không thấy vẻ mặt của hãn, bởi vì hãn lại buông mắt trầm tư.

Được rồi, các người đã tình nguyện cùng một mái hiên , ta đây liền như các người mong muốn.

” Quả thực là không quá thoải mái.” Trong lòng nổi lên khoái cảm của trò đùa dai, ta đem áo choàng cùng Ngôn linh y bào cùng kéo xuống —

Nhiệt độ điên cuồng hạ xuống.

Hoa si y sư hiện tại đã nước miếng cùng máu mũi cùng nhau phun, mà liệt nhân nho nhã thì khuôn mặt cùng hoàng hôn một màu, hỏa bạo đạo sĩ ánh mắt đại ra, đạo tặc đáng thương hai mắt trợn trừng.

“Đem, y, phục, mặc, lại, đi!” Đột nhiên một thân ảnh to lớn chắn ở trước mặt ta, cùng lời nói rõ ràng từng chữ từ trong hàm răng nghiền chặt xuất ra, khiến ta xóa bỏ hoàn toàn ý niệm muốn hoàn mỹ mà bày ra bộ “Nam kỹ công tác phục” trong đầu.

Cười yếu ớt gơ tay — “Máu lạnh” khuôn mặt anh tuần đen phân nửa, cùng hơi lạnh cuồng loạn tàn sát bừa bãi quanh thân, không chút che giấu mà nói cho ta biết hẳn tâm tình rất tệ.

Nhưng thực sự khiến ta cảm thấy không yên chính là con mắt hắn — đã không còn phức tạp rối loạn, mà chính là trở nên kiên định không đổi. Như là đã nghĩ thông suốt cái gì, làm cái quyết định quan trọng nào đó.

Đề xuống bất an trong lòng, ta khó chịu mà mếu máo.

Lớn lên cao to quả nhiên là có ưu thế.

Phủ thêm áo choàng, vung lên khoe môi, ta lách qua “Núi băng” nhìn về phía bốn người sắc mặt khác nhau.

Tầm mắt liệt nhân cùng ta giao nhau, trong nháy mắt liền né tránh, lại xoay người, y sư rõ ràng là vẫn đang trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên xử lý cái mũi — nàng đã chảy máu đến mau treo rồi. Đạo tặc trái lại tĩnh lại trước đạo sĩ một bước, ánh mắt thản nhiên mà nghênh tiếp ánh mắt ta.

Tâm đã có chỗ rồi sao?

Mi mắt khép lại, che đi tán thưởng trong mắt.

“A, được rồi, ta vẫn đã quên hỏi người,” đạo tặc cào cào tóc, có chút xấu hổ, “Người có thể nói cho ta biết sau khi người tiến vào nội thất Được *** đã xảy ra chuyện gì được không?”

Câu hỏi của đạo tặc dẫn ra hứng thú của hai người khác. Hoa si đã ngừng chảy máu mũi tiếp tục như đi vào cõi tiên, “Núi băng” đứng ở sau ta, một chữ không nói.

“Chỉ là tiếp nhận một nhiệm vụ,” ta chỉ về phía sâu trong thảo nguyên Lục Ba, “nhiệm vụ yêu cầu đưa một phong thư cho một vị đại thúc họ Hồ sống ở nơi này.”

“Địa phương kia?” Liệt nhân vẫn như trước né tránh tầm mắt ta, nhú mày, “Quái chỗ đó ít nhất đã trên 35 cấp, dù cho...”

Đạo sĩ và đạo tặc cũng lâm vào trầm mặc. Bọn họ rất ăn ý mà không đàm luận gì về sự kiện “Y phục” ban nãy.”

Ta biết rõ câu nói chưa xuất ra của liệt nhân kia là cái gì — “dù cho chúng ta cùng đi, cũng khó tránh khỏi toàn quân bị diệt.” Không những không tức giận, ta ngược lại rất vui mừng, trong bọn họ lại có một người “Thâm minh đại nghĩa” như thế này. Dù sao ta cũng đã quen một mình làm việc. Lần này tới chơi trò chơi, cũng chỉ là muốn dạo chơi xung quanh, nhìn ngắm phong cảnh, gặp được Văn Thanh Vũ đã là một bất ngờ ngoài ý muốn rồi — biết rõ trên thế giới này có một người lo lắng cho người cùng một người ở bên cạnh người là hai khái niệm khác nhau. Ta không muốn bọn họ có nhiều liên quan, làm “người có nhận thức” (có quen biết) là đủ rồi.

Từ phía sau truyền đến câu nói thản nhiên khiến cho đáng cười thỏa mãn của ta cứng lại trên mặt — “Ta cùng người đi.”

“A?” Ta còn không có phát biểu ý kiến, Hỏa vũ viêm ngược lại kinh ngạc đứng dậy trước tiên, tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu, ánh mắt thăm dò đảo quanh trên người ta cùng kiếm sĩ.

“Ân, nếu như lão đại nói đi, khả năng sống sót hoàn thành nhiệm vụ là khá lớn, cuối cùng...” Liệt nhân trầm ngâm biểu thị tán thành.

Uy, uy, uy, các người coi ta là người chết rồi sao, ta còn không đáp ứng có được hay không, các người gà mẹ cái gì a?!

“Vì cái gì?” Chậm rãi xoay người, ta nhìn thẳng hai mắt kiếm sĩ.

“Vì cái gì?! Chúng ta là...Ngô...” Miệng đạo tặc không biết bị ai đó bịt lại.

Nghe được vấn đề của ta ,mắt đen kiếm sĩ nguyên là kiên định chuyên chú lại nhiễm lên mấy phần ôn nhu, mấy phần hoài niệm, còn có một tia ...đau thương....

Trái tim nặng nề mà nhảy một cái, ta lập tức mở to hai mắt.

Khi lần đầu tiên thấy hắn thì cảm thấy quen mắt, mà ánh mắt hắn hiện tại rõ ràng nói cho ta biết chúng ta đã từng gặp mặt, hơn nữa, ta...dường như...còn....đã từng tổn thương hắn....Không thể nào ! Ta giết người tự mình đều nhớ kỹ nhất thanh nhị sở, tuy là trí nhớ ta không tốt, nhưng ta khẳng định trong số những người chết không hề có ai lớn lên trông giống hắn....Lẽ nào ta giết bằng hữu của hắn? Ân, cái này mới có thể,nhưng cho dù là như thế hắn cũng không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta....

“Ta muốn.” Hai chữ vô cùng đơn giản lại mạnh mẽ từ trong miệng hắn phát ra, cắt đứt suy nghĩ miên man trong đầu ta.

Người đây là cái lý do gì a?!

Ta trong lòng hai mắt đã trợn trắng. Không thể phủ nhận chính là câu trả lời của hắn khiến đại não ta đang điên cuồng chuyển động tìm kiếm hồi ức,dần dần bình tĩnh trở lại.

Quên đi. Trước khi biết rõ ta cùng hắn có cái quan hệ gì trong quá khứ, vẫn là theo ý hắn là được rồi.

Nghĩ tới đây, ta gạt đầu tán thành “kiến nghị” của hắn.

“Hệ thống thông báo: Phiên bán đấu giá đầu tiên của “Hồng trần online” Đông phương đại lục — “Văn quy phách mại hành” tổ chức hội đấu giá trong ba ngày, sau một tiếng đồng hồ nữa sẽ chính thức bắt đầu tại Hoàng thành . Mời mọi người nhiệt liệt cổ vũ.” (lặp lại 3 lần)

24. Chương 24

Chương này rất dài....rất dài.... (lời tác giả)

“Ba” một tiếng khê vang lên, phòng khách vốn tối đen như mực, chợt ập xuống một tầng ánh trắng màu tím mỏng lung.

Tùy ý đem tóc đen rải rác hai bên gò má hất về phía sau, ta chậm rãi đi về phía quầy rượu u ám. Quầy rượu bày la liệt đủ loại chất lỏng,ở dưới ánh trắng tím lờ mờ phản xạ lóe lên vài tia sáng,có phần yêu dị.

Nghiêng người dựa vào quầy rượu, thuận lợi từ trong tủ rượu lấy ra một chai whisky, hương thơm theo giọt rượu trong suốt chảy vào ly thủy tinh chân cao, tản ra xung quanh.

Khẽ uống một ngụm, cảm giác cổ họng sâu cay ,kích thích đại não vốn có chút hỗn loạn, từ từ thanh tỉnh, thế nhưng tầm mắt, lại bắt đầu trở nên mơ hồ...

“Không cần.” Không nghĩ ngợi gì lập tức cự tuyệt lời mời của liệt nhân- cùng bọn họ đi hội đấu giá, ta vào lúc hệ thống thông báo lần thứ hai thì tắt khung thông tin đi.

Văn Thanh Vũ nhất định sẽ phát tin nhắn đến, mà ta tạm thời không có nói với liệt nhân bọn họ rằng, ta cùng với lão bản ” Văn quy phách mại hành” có quan hệ quen biết.

“Vì sao?” Hoa si y sư chẳng biết đã từ cội tiên quay về từ lúc nào, vẻ mặt không cam lòng, khó chịu, không giải thích được mà hướng ta hô to.

“Ta không thích nơi đông người.” Ta mỉm cười mà nói dối,cười đến giống như cái dạng tính cách quái gở này rất đáng tự hào.

Nếu liệt nhân nói bọn họ muốn đi hội đấu giá, vậy thân là lão đại, kiếm sĩ cũng nhất định sẽ đi, như vậy nhiệm vụ...

“Phiền tử, người dẫn bọn hần đi hội đấu giá, mua đồ vật cần thiết,” không đợi ta mượn đây là cái cớ để bỏ qua hần, kiếm sĩ đã làm ra cái quyết định rồi, “Đặt chỗ tham dự người biết chứ?”

“Ân, “liệt nhân gật đầu, “Người không...” Phiến hoa hải kia ánh mắt quét về phía ta, không hề nói thêm gì nữa.

Hần sẽ không phải là muốn.....

Hỗn đản! Tập thiên hắc mặc người không ngu xuẩn như vậy chứ? ! Hội đấu giá chính là chỉ có tự mình đi mới có thể mua được đồ vật vừa lòng, người vậy mà để cho người khác sao, người ngớ ngẩn a?! Người rất cục ...

Trong lòng toát ra tức giận khó hiểu.

“Ta cùng người đi làm nhiệm vụ.” Kiếm sĩ lạnh băng như cũ, chính là lời nói đã cắt đứt quát mắng trong lòng ta đối với hần.

Lửa giận khó hiểu trong lòng lại bởi vì chứng thực phỏng đoán mà ngày càng tăng lên.

Bình tĩnh ! Bình tĩnh! Dạ, người là một sát thủ, người không thể vô duyên vô cớ mà tức giận. Hần có đi hội đấu giá hay không là chuyện của hần, người tức cái gì? Hần không quý trọng cơ hội này cùng người làm gì có quan hệ gì? Người bận tâm lo nghĩ cái gì ? Hần...Àch...bận tâm lo nghĩ?!

Đang liều mạng cảnh cáo khuyên giải bản thân để dập tắt lửa giận trong lòng, ta đột nhiên ngậy người.

...Ta làm sao có khả năng bận tâm lo nghĩ....hần sống hay chết, hần yếu hay mạnh cùng ta không quan hệ...Ta đây là bởi vì áy náy mới....Đúng ! Nhất định là bởi vì áy náy!

Thực sự là gặp quỷ ! Loại cảm giác áy náy trong truyền thuyết này vậy mà gặp phải trên người ta!!

Qua quyết đem tình cảm khó hiểu trong lòng với cái “áy náy” kia cũng đè xuống, “Không cần phiền toái, nhiệm vụ lại không hạn chế thời gian , để ba ngày sau hãy đi làm đi. “ Không có dùng khí ngẩng đầu, vì sợ bị hần thấy trong đáy mắt ta còn sót lại hoảng hốt.

“Đúng a, lão đại, trước đi hội đấu giá rồi lại làm nhiệm vụ đi.” Đạo tặc hòa theo ta đề nghị.

Y sư hiếm khi bình thường và đạo sĩ ánh mắt quái dị như cũ song song gật đầu, liệt nhân ngược lại không biểu hiện gì.

Kiếm sĩ một câu cũng không nói.

Rất cục chịu không nổi trăm mặc dài dòng, ta vốn tính nhẩn nải tốt lắm, chẳng biết vì cái gì hôm nay lại bất ngờ thiếu kiên nhẫn, ta nhịn không được mà ngẩng đầu — trong con ngươi đen như mực của kiếm sĩ rõ ràng viết ba chữ — Ta không tin.

Chết tiệt! Tín dự (tín nghĩa và danh dự) của ta không thấp đến loại này đi?!

“Vậy người muốn thế nào?” Lời nói có chút giận dữ và bất mãn thốt ra, không kinh động đến kẻ khác nhưng lại hù dọa chính mình.

Ngoại trừ biểu tử và một số ít tri kỷ, ta rất ít khi trước mặt kẻ khác bày ra tâm tình đích thực của bản thân, nhất là mặt tiêu cực. Liên ngay cả Hưu Tư cũng không có gặp qua vẻ mặt ta tức giận thực sự. Hiện tại ta vậy mà...

Không đợi tâm tình rối loạn được xử lý, thần trí ta đã bị hơi thở ảm áp trên đỉnh đầu gọi về.

Nhận thấy được khoảng cách giữa kiếm sĩ và ta trong lúc đó chỉ có không đến ba tấc, ta lập tức cứng người tại chỗ.

Thần kinh liều mạng mà kêu gào ” Chạy mau! Chạy mau!! Nếu không người sẽ vạn kiếp bất phục!!! ” (muôn đời muôn kiếp không trở lại được) Nhưng thân thể lại thủy chung không chấp hành mệnh lệnh, tùy ý hơi thở ảm áp kia, từ chân tóc theo thái dương truyền đến vành tai.

Tiếng thở dốc rất nhỏ trở nên có chút nặng nhọc, hơi thở lướt nhẹ qua vành tai cũng nóng đến dọa người.
“Người đã gạt ta một lần rồi, Mặc.” Hơi thở nóng bỏng theo lời nói nhỏ nhẹ nhào tới bên tai ta, lại đem toàn thân ta đông lạnh như bước vào hầm băng, trái tim nguyên là đập điên cuồng, trong nháy mắt gần như ngừng đập!

Ý niệm “Diệt khẩu” vừa mới trời lên trong đầu, chỗ vành tai lại truyền đến cảm giác tê dại mềm mại, thân thể không thể khống chế được mà run rẩy, “Nhưng ta vẫn là lựa chọn tin tưởng người.”

Giống như lệnh đặc xá, thần kinh rốt cục lấy lại được khống chế đối với thân thể, hốt hoảng lùi về phía sau hai bước, ta lập tức logout.

“Cách” . Tiếng ly thủy tinh khẽ chạm vào quầy rượu kéo thần trí ta đang phiêu trong trò chơi trở lại.

Cười khổ lắc đầu, ta đem rượu bên trong ly uống một hơi cạn sạch.

Thật là! Chẳng lẽ nghỉ ngơi quá lâu cho nên không phân rõ hư nghĩ (giả thuyết hư cấu) và hiện thực sao? Vậy mà lại ở trong trò chơi nghĩ đến “Diệt khẩu” ?!

Đem chai whisky thả lại chỗ cũ, ta nằm trên giường lớn trong phòng ngủ thả lỏng. Thân thể vừa mới ngừng hoạt động, đủ loại tâm tư lại ồ ồ kéo đến.

Nếu Tập thiên hắc mặc có thể nói ra như vậy, thì hẳn bình thường nhất định quen biết ta, gặp qua ta lấy tư cách sát thủ, còn bị ta lừa gạt qua.

Ngô, chuẩn xác mà nói, là bị ta ở đời thường lừa gạt qua.

Khi làm sát thủ, ta căn bản không có lòng dạ nào đi gạt người, hơn nữa, dù cho ta có lòng dạ nào, thời gian cũng không cho phép. Mười năm làm sát thủ, cuộc sống của ta kỳ thực không tiếp nhận bao nhiêu “Sinh ý” , “Nhiệm vụ” mỗi năm còn hơn người đứng nhai trên băng sát thủ –Thất Nguyệt–thấp nhất là 30%.

Nhưng mà, vẫn còn một đạo lý a, khi giết người ta đều là mang mặt nạ, làm sao có khả năng bị nhận ra?

Quên đi, quên đi, dù sao cũng đã bị nhận ra rồi, còn nghĩ tới những điều này cũng vô dụng, vẫn là ngấm lại sau này làm thế nào đối mặt hẳn đây.

Mạch suy nghĩ vừa mới tiến tới đây, nhiệt độ trên mặt ta bắt đầu liên tục tăng lên, tai trái càng đốt như khối sắt nung đỏ.

Hỗn đản ! Dạ Văn Ca, người sẽ không vô dụng như thế chứ?! Không phải chỉ là bị hôn một cái lên vành tai sao, lại không có

“RRRR...” Tiếng chuông vang lên bên tai cắt đứt mảng nhĩ của ta đối với bản thân.

Hít thở sâu bình ổn tâm tình một chút, ta cầm lấy điện thoại —

“Uy.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Rất dài

~ phân lượng rất dồi dào

Next đi.

~~Cảm ơn đã ủng hộ

25. Chương 25

“Tàn lụi”. Chiếc lá xanh dồi dào sức sống trước mặt, theo lời nói từ miệng thần nhiên khẽ xuất ra, cấp tốc héo rũ chuyển vàng, từ trên cây rơi xuống, sau đó bị gió thổi đi, không dấu vết.

“Đã ba ngày rồi.” Nằm trên cây lớn cành lá sum suê, ta ngẩn ngơ mà nhìn khung thông tin vẫn luôn đóng, do dự mà không biết có nên mở nó hay không.

Ngoại trừ đáp ứng lời mời của biểu tỷ lựa chọn chuyển chức thành kỹ năng sư — may vá— đến phục trang *** của nàng ở Kinh đào thành chơi một chuyến, còn lại thời gian ba ngày qua, ta đều là ở vùng hoang dã thôn quê này mà trải qua.

Nhờ thiên nhiên hào phóng ban tặng, cấp bậc của ta đã lên tới cấp 25, đẳng cấp kỹ năng được sư và trù sư cũng chia nhau mà lên tới trung cấp và cao cấp.

....Quả thực để trở thành một sát thủ hàng đầu mà lại thường xuyên tiến hành huấn luyện dã ngoại sinh tồn đến chỗ này đều có ích...

Trong “Hong trăn online” cấp 0~19 là tương đối dễ dàng có thể thăng cấp, cấp 20~39 thì khó khăn hơn một chút, sau 40 cấp Đông -tây đại lục nối liền, thăng cấp lại càng khó khăn hơn, mà trên 60 cấp thăng cấp sẽ không phải bình thường mà được, phải dựa vào vận khí.

Đều nói thời gian là liều thuốc tốt để chữa trị tổn thương, nhưng ba ngày đã qua này ta thực sự không cảm thấy nó có tác dụng gì, huống hồ ta cũng chẳng trông đợi nó có năng lực đến thăm hỏi tổn thương đau xót của ta, chỉ cần có thể khiến lòng ta đang trở nên kì quái hỗn loạn kia, trở lại như trước thì tốt rồi.

Đáng tiếc, ngay cả nguyện vọng “nhỏ nhỏ” ấy cũng khó mà đạt được.

Thở dài thật sâu một cái, tâm tư bất giác lại bay tới cuộc điện thoại ở trên...

...

“Nếu không có việc gì thì ta cúp máy đây.” Kể lể cho ta ở trong trò chơi tên là gì, làm nghề gì, ở chỗ nào...vv, biểu tỷ hiển nhiên là đã đem lời muốn nói nói hết rồi.

“Thư Nguyệt biểu tỷ.” Ta rất nghiêm túc mà mở miệng.

“Làm sao vậy?” Trong thanh âm lộ ra khó hiểu.

“Ta...Ta muốn hỏi người một chuyện.” Do dự một chút, ta cuối cùng quyết định phải đi chứng thực một vài thứ.

“Chuyện gì a? Nói đi!” Thanh âm cuối cùng mơ hồ mang theo một tia hưng phấn.

“Àn...Ta....Có phải...đã từng mất trí nhớ hay không?” Có phần gian khổ mà hỏi ra, một tảng đá lớn treo trong lòng không kéo lên cũng không hạ xuống được.

“Mất trí nhớ? Người làm sao lại hỏi cái loại vấn đề kì quái như vậy?” Thanh âm vừa kinh ngạc lại vừa hoang mang, nhưng vẫn chăm chú mà trả lời, “Chưa từng. Tuy rằng trí nhớ người không tốt, nhưng tuyệt đối chưa từng phát sinh loại sự tình mất trí nhớ này!”

“Nga.Như vậy a....” Tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, lại vỡ ra thành tầng tầng sương mù dày đặc.

Nếu chưa từng mất trí nhớ, vậy vì sao lại không nhớ được cái người vốn nên ấn tượng sâu sắc ?

Nhẹ giọng than thở, ta kéo thần trí đang phiêu nhẹ ra xa trở về, có phần bất đắc dĩ mà nhìn khung thông tin, tiếp tục do dự.

Có nên liên lạc với hắc không đây? Tuy nói là đáp ứng rồi, nhưng nếu như bên cạnh người có một nam nhân phảng phất như đối với người hiểu thấu gốc rễ, nhưng người lại đối với hắc hoàn toàn không biết gì cả, đây không phải là cái chuyện gì khiến người ta vui vẻ cả. Huống chi, thái độ của nam nhân này lại là ái muội như vậy....

“Hệ thống thông báo: Chúc mừng ! Bang hội đầu tiên của Hong trăn online Đông phương đại lục — “Ám dạ các” thành lập. “Các chủ” — Tập thiên hắc mạc. Thành viên trung tâm — Phiến hoa hải, Hỏa vũ viêm...”

Thông báo của hệ thống thỉnh linh xuất hiện trái lại giúp ta đưa ra quyết định –

Dứt khoát mở ra khung thông tin, không để ý tới tin nhắn tin tức đập vào mắt, ta cấp tốc viết thật tốt một cái tin nhắn – “Chúc mừng người. Chắc là xây dựng bang lúc đầu người nhất định bề bộn nhiều việc, vậy không phiền hà người, ta tự mình đi làm nhiệm vụ.”

Đem tin nhắn phát tới Tập thiên hắc mạc, đồng thời tắt khung thông tin còn đang không ngừng vang lên tiếng chúc mừng.

Không biết khối lệnh bài bang hội kia đốt của hắn bao nhiêu máu....(ý nói hắn mất bao nhiêu tiền để mua cái lệnh bài đó)

Di? “Ấm dạ các”?

Tâm tư từ kim tệ chuyển tới tên gọi bang hội, ta giật mình...

...Hắn là không có quan hệ gì tới ta đi....

Quên đi,tùy ý đi. Không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, dù sao cũng đã quyết định tạm thời làm đà điều, có thể kéo dài bao lâu thì kéo bấy lâu đi.

Thở sâu,vứt đi gánh nặng trong lòng,ta ung dung mà nhảy xuống khỏi cây lớn,hướng sâu trong thảo nguyên Lục Ba đi tới....

26. Chương 26

Khi đưa ra cái quyết định một mình đi làm nhiệm vụ kia,ta đã nghĩ qua bản thân sẽ không hối hận,lúc đó cấp cho bản thân câu trả lời là — mặc kệ hối hận hay không, kia đều hắn là chuyện thật lâu sau này, nói không chừng đến lúc đó ta đã đem quyết định này quên đến không có gì rồi.

Không biết “sợ cái gì,cái đấy tới” những lời này có đúng hay không,chỉ vì mình ta mà ứng nghiệm, bởi vì , ta hiện tại hối hận rồi !!!!

Nhìn hoa tường vi xanh biếc dưới cảnh sắc tươi đẹp trước mắt này, mặc sức phóng tới , ta khóc không ra nước mắt.

Sâu trong thảo nguyên Lục Ba là những dãy núi trùng điệp, xung quanh những dãy núi này là cái gì, ai cũng không biết, bởi vì hiện tại còn không có người nào có thể từ con đường duy nhất — “Nhất tuyến thiên” đi qua.Ấn, tuy ”đường” này có chiều rộng bốn mét...Nhưng nó rốt cục lại kẹp giữa hai ngọn núi...

Vì sao không ai nói cho ta biết trong “Nhất tuyến thiên” đầy cái loại hoa muốn mạng người này a?!!

Quái trong “Nhất tuyến thiên” là dạng nửa thú nhân, tất nhiên có đủ trí khôn, chính mình có vũ khí,chủ động công kích. Thế nhưng có hạn chế (chỉ có thể “sinh hoạt” ở trong một phạm vi hạn chế),chỉ là nếu như người chơi ở bên ngoài “Nhất tuyến thiên” chủ động công kích bán thú nhân, thì khu vực hạn chế không tồn tại.

Trước đây, ta vẫn luôn cho rằng hệ thống đặt ra cái loại quy định này rất không sai, nhưng hiện tại lại cảm thấy nó thực rõ là rác rưởi đến lợi hại, bởi vì — quái có khu vực hạn chế,có vũ khí a !!!

Cho nên ta hiện tại vừa gắt gao mà nhìn chằm chằm cung thủ bán thú nhân cầm cung đi dạo xung quanh (ở trong “Nhất tuyến thiên”), vừa cẩn cẩn dục dục mà di chuyển thân thể của bản thân do chuột rút mà xụi lơ giữa bãi cỏ,hướng chỗ vách núi góc không bị công kích,dời đi,đồng thời âm thầm cầu nguyện cây cỏ cao nửa người này có thể che khuất ta....

“Sưu—” tiếng xé gió thanh linh lao tới,triệt để đánh nát mộng đẹp của ta. Di động tầm mắt sang trái,thấy rõ mũi tên,ta gian nan mà di chuyển một cái.

“Phốc” mũi tên cắm xuống đất,lệch sang bên cạnh chân phải của ta,đuôi tên lông vũ màu xanh khê rung.

.....Không nghĩ tới quái vật sử dụng tên cũng đạt trình độ cao như thế...

Ngậm ý niệm buồn cười này trong đầu, ta giương mắt nhìn về phía mũi tên bay tới, đồng thời không quên dùng Dư quang khóa chặt lấy cung thủ vốn đang nhìn ta chằm chằm — bán thú nhân bắn tên vừa ánh chừng cái cung trong “tay”, vừa nhìn ta, trong mắt chứa một mặt nghi hoặc.

Àn, nó vừa rồi hẳn là bị thân thể bán thú nhân kiếm sĩ cao lớn che lại, chẳng trách chưa từng thấy qua nó. Chẳng qua, ta cũng có sai lầm, ta quá sơ suất, nếu như là Thất Nguyệt....

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng ta vẫn cố gắng giả một bộ dáng vẻ vô tội thuần khiết, hướng về phía cung thủ bán thú nhân chớp con mắt, không ngừng ám chỉ — ta là người vô tội, ta là vô hại a, ta chính là một chú sơn dương thuần khiết, tuyệt đối sẽ không cùng người gây khó dễ...

“Sư—” tiếng xé gió lần thứ hai lại vang lên, ta thấp giọng thầm chửi rủa: “Bán thú nhân chết tiệt! Không phải chỉ là giết một ít thân thích của người thôi sao, chúng nó là thú, cùng người quan hệ huyết thống thì xa, người không cần phải...hỗn đản đến như vậy!” Cấp tốc cúi đầu tránh thoát mũi tên bay qua trên đỉnh đầu ta, chưa kịp ngậm nguyền rửa lần thứ hai, “Sư—sư—” hai mũi tên dài lại bay đến trước mặt.

“Rơi xuống.” Tập trung suy nghĩ nhìn chăm chú vào mũi tên bén nhọn đang hăng hái lao vùn vụt tới, ta khẽ nói.

Một mũi tên lặng yên không một tiếng động mà rơi xuống bãi cỏ, mà một mũi tên khác — “Ngô.” Ta kêu rên, lập tức nghiêng rằng đem mũi tên cắm trên vai rút xuống.

“Tự liệu thuật.” Bạch quang nhàn nhạt bao phủ cơ thể, vết thương nhanh chóng khép lại. Nhìn tên không ngừng bắn tới, đầu óc ta đã muốn hoảng đến hôn mê, “Thủy tinh bích lữ.” Một tầng ánh sáng xanh lam vây quanh ta, đem vũ tiễn từng cái cản lại.

Liều mạng véo da thịt trên tay, khiến cho bản thân duy trì tỉnh táo, ta nhìn ba con cung thủ bán thú nhân bị lam quang thu hút tới chỗ khác, cười khổ. Chỉ có điều khi ta đem tầm mắt dời về phía giá trị MP đang không ngừng giảm xuống, thì ngay cả cười khổ cũng không nổi rồi...

...Vốn lúc đầu đã không mua bổ sung lam được MP, sau đó lại trải qua mấy ngày “huấn luyện dã ngoại sinh tồn” liền đã dùng hết...

Có lẽ bởi vì lực công kích của Ngôn linh sư và Vũ giả quá cường hãn, cho nên năng lực phòng ngự của Ngôn linh sáo trang và Vũ giả sáo trang đều là duy trì lâu dài tiêu hao một lượng lớn MP (thông thường thì khiến phòng ngự của đạo sĩ, pháp sư mặc dù không cao, nhưng đều chỉ tiêu hao một phần MP duy nhất, trong khoảng thời gian xuất hiện đến khi biến mất, không hề tiêu hao MP). Với giá trị MP hiện tại của ta, “Thủy tinh bích lữ” chỉ có thể duy trì liên tục 6~7 giây.

Ta sẽ không thực sự treo ở chỗ này đi, kiểu chết “vạn tiễn xuyên tâm” như này hình như đều không quá thoải mái...

“Thủy tinh bích lữ” lam sắc theo MP đã cạn kiệt mà biến mất. Nhìn tên bay đến dày như bầy ong, ta có chút hoảng hốt.

Ngày nào đó hai năm trước.... Hình như...cũng là cái tình cảnh này — cả người vô lực mà co quắp trên mặt đất, mắt mở trừng trừng mà nhìn tính mạng của bản thân sắp bị tước đoạt đi, vụ nổ từ xa hướng trước người lan tới... Chỉ có điều, lần đó ta được cứu...

Trong đầu bỗng chốc hiện lên một khuôn mặt anh tuấn, thoạt nhìn thâm trầm bí hiểm thực ra bên trong lại trầm tĩnh đến có chút e lệ...

“Thất Nguyệt...” Ta nhắm mắt lại khẽ lẩm bẩm.

Tên loạn trong dự đoán lại không có phủ xuống, chỉ cảm thấy trước người luồng không khí hơi di động, chưa kịp giương mắt nhìn rõ ràng, thấy hoa mắt, ta cảm thấy chính mình được kéo vào một cái ôm không ngừng rung động cũng rất ấm áp, tiếp đó cơ thể bay lên, theo ấm áp chuyển dời đến chỗ khác.

Cảm giác an tâm khó hiểu truyền đến, đầu óc càng thêm mê man.

Cố gắng nhéo mu bàn tay một cái, đau đớn dữ dội khiến thần trí ta miễn cưỡng giữ lại được một chút thanh tĩnh.

“Người...Người không sao chứ?” Ôm ấp buông ra, thanh âm có chút run rẩy theo đến, thân thể ta bị sờ tới sờ lui, tựa hồ là kiểm tra thương tích.

...Không nghĩ tới thanh âm băng lãnh như vậy mà lại có lúc run rẩy đến yếu đuối như thế....

“Ta không sao.” Ta gắng sức xé ra một vẻ tươi cười, che giấu thanh âm vốn là vô lực lúc này lại càng không có sức sống, ta ngẩng đầu — một đôi con ngươi đen láy chứa đầy lo lắng thấp thỏm — Tập thiên hắc mạn.

“Mang ta.... rời khỏi chỗ này...” Trước mắt tối sầm,ta lâm vào bóng tối....

27. Chương 27

Trong mê man cảm thấy một cỗ hơi thở ôn hòa ở bên tai quanh quẩn, tuy là xa lạ, lại khiến người dị thường yên tâm.

Hơi thở xa lạ?!

Ý thức được điểm ấy, không đợi đại não hạ chỉ thị, thân thể đã tự động phản ứng — tay phải nhanh như chớp vươn thẳng tới nơi bắt nguồn của hơi thở, đồng thời, hai mắt khẽ nhếch — một đôi mắt đen xen lẫn an tâm từ kinh ngạc chuyển thành nghiền ngẫm, đụng vào tầm mắt — cách cái cổ mảnh khảnh chỉ có một tấc, tay phải lập tức giảm bớt lực, tùy ý khoát lên xương quai xanh.

Áy náy mà đối với người có đôi mắt đen — Tập thiên hắc mạn cười cười, ta bắt đầu chăm chú mà quan sát tình hình hiện tại, không hề giải thích ý nghĩa động tác ban nãy của mình.

Dù sao hắn cũng biết ta là sát thủ, nếu như ta vừa rồi là một bộ dáng hải đường ngày xuân vừa tỉnh ngủ, mắt còn lim dim yếu điệu vô lực, thì lúc đó hắn mới nên cảm thấy kì quái.

Tập thiên hắc mạn cũng không có mang ta rời khỏi thảo nguyên Lục Ba, hiện tại chúng ta ở một địa phương cách “Nhất tuyến thiên” năm, sáu trăm mét, khu không có quái, không hề có người chơi khác, rất an toàn.

“Cảm ơn.” Kéo kéo khóe miệng, ta đem tay phải đang khoác lên trước ngực hắn, thoát nhìn ái muội vô cùng thu hồi lại, vận vẹo thân thể một chút, ý bảo hai tay hắn còn đang ở trên lưng ta có thể buông ra được rồi.

Tập thiên hắc mạn diện vô biểu tình mà nhìn ta, con ngươi đen kịt sâu không thấy đáy.

Không hiểu sao? OK! Ra hiệu không được thì ta liền nói rõ.

“Ta không sao rồi, cho nên ...” Cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay đang ”yên tâm thoải mái” mà ôm lấy thắt lưng ta,ta rất có thành ý mà nói rõ hàm ý.

Tập thiên hắc mạn không một động tác, tiếp tục giả câm điếc.

Người đã quyết tâm giả ngu, ta coi như người là thiếu năng được rồi.

Chớp mắt, ta vươn tay chụp lấy cánh tay “giữ vững trận địa” của hắn, “Người có thể buông ra.”

Quan hệ chúng ta không thân mật tới độ có thể cho người tổn hại ta, ý nguyên muốn làm gì thì làm,mặc kệ trước đây thế nào, hiện tại chính là như vậy.

Đừng để ta chán ghét người.

Đại khái nghe ra khó chịu trong giọng nói của ta, Tập thiên hắc mạn do dự một chút, cuối cùng buông lỏng cánh tay.

Đề xuống cảm giác khó hiểu đột nhiên nổi lên trong lòng, ta rời khỏi ôm ấp của Tập thiên hắc mạn, ngồi xuống bên cạnh hắn, “Cảm ơn người đã cứu ta.”

“Người làm sao vậy?” Thật sâu liếc ta một cái, Tập thiên hắc mạn rốt cục mở miệng.

Thật đúng là câu hỏi quen thuộc a.

Ta âm thầm cười khổ.

Lần trước được cứu,câu nói đầu tiên của Thất Nguyệt là: “Ta là Thất Nguyệt.Người làm sao vậy?”. Vì cái gì ta liền không có khả năng được người quen cứu đây? Như vậy sẽ không nhất định phải phí tâm tư đi lo lắng xem người trước mắt,có đáng tin hay không.

Một lần nữa lựa chọn tin tưởng, kết quả là Thất Nguyệt trở thành người ta ỷ lại vào nhất; vậy lần này thì sao? Tập thiên hắc mặc – một người cùng ta có quan hệ , lại bị ta quên, nam nhân biết rõ thân phận của ta, ta, có nên tin tưởng người hay không?

Tầm mắt bồi hồi ở trên người Tập thiên hắc mặc dao động đến bầu trời xanh đến lóa mắt –trên không Liệp ưng thảo nguyên cấp 40 (chim ưng săn thú) đang mặc sức mà bay lượn.

Đáp án cũng đã bày ra trước mắt rồi không phải sao?Dù cho có thể bay, ta cũng không có cái năng lực từ trong lưới ưng đột phá vòng vây...

“Người nhìn thấy thực vật trong “Nhất tuyến thiên” chưa?” Ta day day hai mắt bị ánh sáng mặt trời đâm vào có chút đau nhức.

Ánh mắt Tập thiên hắc mặc lập tức trở nên bén nhọn.

“Hoa tường vi xanh biếc. Ta dị ứng với thứ này. “ Khóe môi kéo lên một đường cong, ta đem tín nhiệm quảng ra phía sau,bất an lưu lại chôn ở đáy lòng.

Vui mừng trong mắt Tập thiên hắc mặc chợt lóe lên.

“Chúng ta làm thế nào đi qua đây?” Cúi đầu không nhìn hấn nữa, ta nói sang chuyện khác.

Bầu không khí tràn ngập sự tĩnh lặng.

“Tiếp lấy.” Thanh âm băng lãnh đột nhiên vang lên, đi kèm với một vật thể tròn nhẵn bay qua.

Đưa tay đón lấy quả cầu xanh biếc,không hề ngẩng đầu đi để ý về mặt của Tập thiên hắc mặc, ta có chút hiếu kỳ mà nhìn xuống lòng bàn tay...

28. Chương 28

Tị độc châu: vật phẩm đặc biệt. Ngăn chặn tất cả các loại độc phần dạng hạt trong bán kính nửa mét.Sau khi trang bị không thể sử dụng bất cứ kỹ năng nào.

Thực sự là thứ tốt a, nếu như lúc đó có cái này chơi, ta sẽ không thảm như vậy rồi,cũng không dùng....

Vừa ở trong lòng rì rào lẩm bẩm,vừa dùng “Đi theo” (sau khi tổ đội,khoảng cách giữa đội viên và đội trưởng không vượt quá năm thước. Khi tổ đội có thể lựa chọn dùng chức năng “đi theo”, sử dụng thì kinh nghiệm toàn đội giảm 20%.) bám sát Tập thiên hắc mặc đang anh dũng giết quái, ta cẩn thận từng chút một để bản thân không bị quái làm bị thương đến, đồng thời không quên dùng Vãn tinh giải quyết cung thủ bán thú nhân ở xa.

Hình như người có vận khí tốt cũng không ít đâu.

Nhìn Tập thiên hắc mặc tay nghề điêu luyện mà sử dụng kiếm khí công phòng nhất thể, ở trong đám bán thú nhân “mở đường”, ta không thể không tán thưởng cái kỹ năng này của hấn, kiếm sĩ lên đến cấp 40 cũng không nhất định có thể học được, mà lúc này hấn đã thông qua môn phái ẩn dấu học được, đích xác là hàng tốt nha.

Trong “Hồng trần online”, môn phái ẩn dấu chia làm hai loại — môn phái ẩn dấu thông thường và môn phái ẩn dấu đặc biệt . Môn phái ẩn dấu thông thường xác suất gặp phải là 0,001%, có bí kíp kỹ năng môn phái. Bí kíp ở điểm xoát quái gần môn phái nhất có thể đánh ra, xác suất đánh ra cực thấp; môn phái ẩn dấu đặc biệt chính là môn phái có công năng cổ quái hiếm thấy, ví dụ như loại “Khuyên thành” này, biến thái đến lợi hại. Xác suất gặp phải đương nhiên so với loại thứ nhất còn thấp hơn.

Tập thiên hắc mặc gặp được chính là môn phái ẩn dấu thông thường, rất may mắn. Càng may mắn chính là hắc đánh ra được bí kíp môn phái — ” Cuồng long kiếm khí” (có thể thăng cấp), so với kiếm sĩ cấp 40 mới có thể thông qua hệ thống học tập kỹ năng “Kiếm khí” thì mạnh hơn nhiều. Đồng thời còn đạt được một cái Ma tỷ giới chỉ (nhấn gây tê liệt) — xác suất chắc chắn làm tê liệt đối phương 3-6 giây.

Cho nên chúng ta có thể rất nhẹ nhàng mà tiến lên phía trước. Chỉ có điều, do Tập thiên hắc mặc bề bộn nhiều việc lại vốn không nói nhiều, mà ta nhìn hoa tường vi xanh gần trong gang tấc mặc dù không có uy hiếp gì, nhưng vẫn là khiến cho ta cảm thấy không thoải mái, một chút ham muốn nói chuyện phiếm cũng không nâng dậy nổi, huống hồ Tập thiên hắc mặc đối với ta hiểu thấu, cũng mơ hồ cho ta một chút áp lực, vì thế tiểu đội hai người ở trong tiếng kêu rên khắp nơi và máu tươi tung tóe của bán thú nhân yên lặng mà tiến bước.

Ách...

Cuối cùng cũng ra khỏi “Nhất tuyến thiên”, ta quan sát cảnh tượng trước mắt, có chút ngốc lảng.

Cảnh tượng đồ nát như là thành phố phế tích ở dưới gió nhẹ vỗ về phát ra tiếng thở dài than vãn. Bầu trời trên cao biến ảo cùng những dãy núi im lặng xung quanh là nhân chứng cho sự phồn thịnh và suy vong của thành phố vô danh này. Gần bức tường đồ nát có một căn nhà nhỏ dựa vào núi, ở trước nhà đủ loại hoa cỏ, cấp cho di tích hoang vắng tiêu điều tăng thêm một chút sức sống duy nhất.

“Chi nha.” Cánh cửa nhà tranh cách đó không xa mở ra, một được sư trung niên mặc bạch y cúi đầu đi ra.

Đây chính là Hồ đại thúc rồi đi.

Ta không để ý đến Tập thiên hắc mặc, tự ý hướng về phía người trung niên đi đến.

Sau một hồi hàn huyên không tránh khỏi, không ngừng tự hỏi “Phụ mẫu” của bản thân đến tột cùng là thần thánh phương nào, ta móc ra phong thư màu vàng dán kín kia, “Hồ thúc thúc, đây là Hồ nãi nãi để ta mang đến cho ngài, ngài muốn ngài lúc rảnh rồi trở về ăn bữa cơm.”

Hồ đại thúc vui mừng mà tiếp nhận phong thư, đồng thời, ta nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống –

“Người chơi ” Âm dạ đích văn ca” hoàn thành nhiệm vụ ẩn dấu — “Ủy thác của *** chủ Được ***”, đạt được quyền làm chủ “La ta di tích”.”

“La ta di tích”?

Ta nhìn bức tường hoang vu trước mặt.

Ta muốn mảnh đất lớn như vậy làm gì? Chấn dê?

Lập tức đề xuất “Giao cho” xin chuyển nhượng quyền làm chủ cho Tập thiên hắc mặc, ta không thèm để ý đến vô cùng kinh ngạc trong mắt hắn, nháy mắt xoay người cùng Hồ đại thúc đã xem xong thư, nói chuyện phiếm.

“Nhớ kỹ phải thường xuyên đến thăm Hồ thúc thúc của người a.” Hồ đại thúc rất là mong mỏi mà nhìn ta.

.....Chỉ cần nghĩ tới đám hoa kia thì, ta cả đời này sẽ không đến nữa....

“Hồ thúc thúc, chỗ hoa kia là người trồng sao?” Ta chỉ vào “Nhất tuyến thiên” hỏi dò. Hệ thống hắc là không có tâm tư ở “gót sắt” của bán thú nhân gieo cái loại hạt hoa tường vi quý báu này đi.

“Đúng vậy,” Hồ đại thúc gật đầu, “Ta đang nghiên cứu một loại đan dược cần dùng cánh hoa tường vi xanh bào chế thuốc, nhưng ta không thích cái loại màu sắc xui xẻo này, cho nên liền trồng xa một chút.”

“Đan dược gì a?” Ta nhớ kỹ loại hoa này ngoại trừ dùng để thưởng thức thì không có giá trị kinh tế nào, mặc dù ta cũng không cho rằng cái loại hoa này có điểm gì đẹp để.

“Kim tiền đan.” Hồ đại thúc không hề do dự mà mở miệng, “Đáng tiếc là còn thiếu một vị phối dược, nếu không ta đã sớm đem hoa kia nhổ hết...”

“Người chơi “Âm dạ đích văn ca” gây ra nhiệm vụ ẩn dấu — “Tìm kiếm dược liệu.”, có tiếp nhận hay không?”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống theo oán giận của Hồ đại thúc mà đến khiến cho ta mừng rỡ vô cùng — rất cục có cơ hội đem nhược điểm trí mạng biểu lộ ở bên ngoài này diệt trừ rồi, cho dù là đang ở trong trò chơi. (chỗ này nhược điểm trí mạng kia là nói đến hoa tường vi xanh, nếu hoàn thành nhiệm vụ này thì Hồ đại thúc sẽ làm xong đan dược, mà làm xong đan dược thì chỗ hoa kia mà bạn Dạ ghét sẽ bị nhổ sạch, mn đã hiểu chưa?)

” “Huyết mạn” : cây có hai gốc, lá cuốn,hoa màu đỏ, hoa hình cái chén, sinh trưởng ở trên Thảm phán chi sơn,phụ cận Quang minh thành, Tây phương đại lục,hẳn là rất dễ tìm.” Hồ đại thúc rất chăm chú mà nói, “Nhớ kỹ chưa?”

“Ân.” Ta gật đầu.

Tây phương đại lục a, có cơ hội đi xem trước,ta sao có thể bỏ qua,dù sao du lịch cùng là một trong những sở thích của ta.

“Vây đi thôi.” Hồ đại thúc rất là dứt khoát mà vung tay áo dài lên, một trận bạch quang vây lấy ta.

Uy, này, không phải chứ, hiện tại đi?! Ta đến lúc đó làm thế nào trở về a?

Không đợi ta mở miệng hỏi, bạch quang đã đem ta cuốn đi. Trong đầu hình ảnh cuối cùng, là mắt đen của Tập thiên hắc mạc thoáng mang theo ý cười, cùng chân mày khẽ nhíu lên giống như là đã nghĩ thông suốt cái gì đó.

29. Chương 29

Thiên sai vạn độ cũng không nghĩ tới sẽ ở ngoài truyền tống trận lục giới của Tây phương đại lục chứng kiến loại cảnh tượng này –

Hai nam nhân,một người ăn mặc như kỵ sĩ, một người là y phục pháp sư, quần áo không nghiêm chỉnh,ôm nhau cùng một chỗ,pháp sư đưa lưng về phía ta,kỵ sĩ hai mắt khép hờ.

“Ân....Ân....Không được....Ngã, người....đừng...không nên...” (tiếng anh) Kỵ sĩ dứt quãng cự tuyệt nhưng,chính là những từ ngữ này lại làm cho pháp sư đang vui đùa vào y phục đã bị xé rách của hắn,làm việc hăng say đến 7788,càng thêm bừa bãi không kiêng nể. Thế là tiếng kỵ sĩ rên rỉ càng lớn , pháp sư càng...

...” Tuần hoàn ác tính ” (gào thét)(tuần hoàn ác tính: sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu)

Ta vẻ mặt nghiền ngẫm mà nhìn rừng rậm cách đó không xa và vách núi phía sau truyền tống trận một chút, lấy trời làm chắn, lấy đất làm chiếu, hai vị đây thật đúng là đủ hăng hái.

Không cần sử dụng phiên dịch ngôn ngữ của hệ thống, bởi vì ta biết Anh, Pháp, Ý, Nhật bốn thứ tiếng, hơn nữa hệ thống máy tính phiên dịch cứng nhắc, phiên dịch một chút cũng không ra giọng điệu và ý đồ của người nói.

Hiện tại chính là lên tiếng cắt ngang bọn họ hay vẫn là đợi sau khi xong việc thì hơn đây?

Ta ở trong truyền tống trận do dự.

Loại sự tình này dù là ai thì bị cắt ngang cũng đều khó chịu đi,huống chi là pháp sư cường hãn có thể đem kỵ sĩ áp đảo, nói không chừng ta vừa lên tiếng hắn liền phát ra một cái cấm chú thì coi như hỏng rồi, dù sao hắn cũng là NPC cấp 100 a! Thế nhưng nếu như đợi đến khi bọn họ xong việc, ta lên tiếng ...Hắn là sẽ không có ai tin tưởng rằng ta cái gì cũng không nhìn thấy đi....Vây hậu quả liền rất là nghiêm trọng....

Vẫn là lựa chọn cái trước đi. Cấm chú tới cùng lắm thì nhảy xuống vách núi,dù sao ta cũng có thuật phi hành,quảng không chết.

Từ đầu chí cuối ta chưa từng suy nghĩ tới “Mạng lưới quan hệ xã hội” của “Phụ mẫu” ta, “Khuynh thành” cũng bị ta quên tiết,nói cho cùng đây là Tây phương đại lục,khác biệt đông tây cho nên hẳn là lực ảnh hưởng không lớn như vậy.

“Ân hạnh.” Ta đoán đo khẽ ho nhẹ một cái, giọng trong thanh có chừng mực.

Pháp sư phản ứng nhanh nhẹn lập tức cỡi pháp bào bao lấy thân thể xích lỏa của kỵ sĩ, kỵ sĩ từ trong sắc dục bừng tỉnh, sau khi thấy ta cấp tốc quay đầu, một mặt đỏ ửng bò lên trên gò má đã vốn ửng hồng của hắn.

“Người—” Pháp sư ôm chặt kỵ sĩ hít sâu mấy hơi đề xuống dục hỏa, khuôn mặt tuần tú đen lại hé ra tà khí, quay đầu lại, sau khi nhìn rõ ta, nguyên là khó chịu liền biến thành kinh ngạc – “Bảo bảo?!”

...Vốn tưởng có thể thoát khỏi cái xưng hô này....

Vẫn là đánh giá thấp “lực ảnh hưởng” của đôi phu thê kia a. Thật không biết bọn họ rốt cục là ai.

Ta lúc này, lần đầu tiên đối với thân phận “Phụ mẫu” cảm thấy tò mò.

Xuất ra một mặt cười áy náy, ta khe khẽ gật đầu, “Là ta. Ngã Nhĩ thúc thúc.”

“Người làm thế nào lại chạy tới Tây phương đại lục?” Pháp sư buông kỵ sĩ đang ngượng ngùng ra, hướng ta đi tới, rất có kỹ xảo mà ngăn cản ánh mắt của ta bắn về phía người hắn vừa ôm.

“Ta nhận một nhiệm vụ đến Thảm phán chi sơn tìm “Huyết mạn.” Không chút che giấu, ta cười đến ái muội. Thực sự là thể thiếp a. (câu này ý nói: giữ làm của riêng không cho ai nhìn ~)

Kỳ thực thỉnh thoảng ta cũng sẽ tự hỏi vì sao bản thân đối với NPC trong “Hồng trần” tín nhiệm như vậy, không phòng ngự như vậy, rõ ràng là vừa mới gặp mặt, lại không hề có kỵ ngăn cách đến cái gì cũng có thể nói, giống như người thân vậy. Nhưng mà chưa bao giờ tìm được câu trả lời khiến bản thân hài lòng.

“Thảm phán chi sơn?” Không để ý đến trêu chọc ngầm của ta, pháp sư tà khí mà nhướn mi, “Vậy người thuận tiện giúp ta đòi Bối Bá Đặc một đồ vật, hắn mỗi ngày đều ở đằng kia đi dạo.”

“Rất sẵn lòng,” ta gật đầu, “Đòi cái gì?”

“Lục sắc bình tử”, (cái bình màu xanh) người nói thẳng là ta muốn đòi là được,” bên môi pháp sư kéo ra một ý cười hứng thú bất minh, “Lấy Hồi thành thạch” ra đi, ta đem cái này giúp người đặt lại điểm hồi thành.”

Hồi thành thạch: Người chơi sau khi từ tân thủ thôn đi ra, tiến vào thành thị thứ nhất sẽ được hệ thống tặng thưởng một vật phẩm. Có thể ở khi không chiến đấu, dưới trạng thái đặc biệt sử dụng, sau khi sử dụng cấp tốc trở về điểm hồi thành đã thiết đặt trên thạch. (trừ thành thị đầu tiên, nhưng nơi khác đều phải thông qua nhiệm vụ của hệ thống mới có thể thiết đặt điểm truyền tống, người chơi kiến tạo điểm truyền tống không có yêu cầu gì.)

Khả năng là nơi “Xuất sinh” (sinh ra) tương đối đặc biệt, sau khi vào Hoàng thành, ta cũng không có thu được “Hồi thành thạch”. Nếu không lúc ở “Nhất tuyến thiên” kia, ta đã sớm dùng “hồi thành thạch” mà chạy rồi!

Ta phiền muộn mà nhìn pháp sư.

“Không hài lòng với thù lao này sao?” Pháp sư hiểu sai ý, “Từ Đông phương đại lục truyền tống đến đây phải mất 10 kim tệ, tiểu hài tử, không nên quá tham lam.”

...Ta năm nay 23 tuổi...

“Ta không có “Hồi thành thạch.” Ta giải thích.

“Không có ?” Pháp sư cau mày nhìn về phía sau ta, “Vậy phiền phức rồi.”

Phiền phức?

Ta quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh vách núi có một tảng đá cao bằng nửa người.

“Đây là nguyên liệu của Hồi thành thạch,” pháp sư đi tới bên cạnh tảng đá, “Nhất định phải phong hóa tảng nó thành Hồi thành thạch cực nhỏ mới có thể đem ma pháp chứa đây. Nhưng không đủ một nghìn vạn năm phóng chừng nó cũng không biến được thành nhỏ như thế.”

“Không có biện pháp khác sao?” Không ai có thể lơ đãng mà nhìn vệt chết đã luột đến nửa chín rồi còn bay mất.

“Ngô...” Pháp sư rơi vào trầm tư.

“Ngôn linh sư,” Âm thanh trong trẻo ở phía sau vang lên, “Chỉ có Ngôn linh sư mới có thể tương đối nhanh chóng mà đem nó biến thành Hồi thành thạch.”

Ngôn linh sư? “Ngưng vật hóa hình” là tăng này sao? Vậy thử một chút xem sao.

Mỉm cười hướng kỳ sĩ đã giả một bộ chỉnh tề, cùng pháp sư đi tới bên người hắn, gặt đầu, “Ta có thể cần thời gian rất lâu, cho nên ...” Ta ý vị thâm trường mà liếc bọn họ một cái, “Ta tuyệt đối sẽ không nhìn lên đâu!”

Đối với kỳ sĩ hai gò má lần thứ hai ngập tràn mây đỏ và pháp sư đang bán tín bán nghi nhìn ta nói, ta tâm tình tốt đẹp mà đi tới trước tảng đá, tập trung tinh thần....

30. Chương 30

Ngưng vật hóa hình: Ngôn linh cảnh giới tầng thứ ba. Dem nguyên liệu hóa thành thành phẩm. Xác suất thành công “Ngôn linh” : 40% ~ 50% ; Xác suất thành công “Tâm ngữ” : 20%~30%. Độ thành thực : 0/3000. Mỗi một lần độ thành thực mãn cấp, xác suất thành công tăng 5%.

Ngôn linh sáo trang lại trở nên xanh biếc một lần nữa, thoát nhìn phi thường thanh nhã.

Bởi vì đường dài đằng đẵng mà thực lực quá bất minh, ta lựa chọn cách thức an toàn nhất — một đường bay tới thành thị gần truyền tông trận lục giới nhất— ngoại thành Hỏa thần thành.

Ta không tính để cho người khác biết ta có thuật phi hành.

Đã không còn màu vàng hoa lệ lóa mắt,ta liền không chút do dự, bỏ đi áo choàng, ta lúc này đang đứng ở bên trong cửa thành, trước pho tượng Hỏa thần Hoài Tư Thác Tư to lớn, chiêm ngưỡng tư thế oai hùng mạnh mẽ này.

Là ta đã đánh giá thấp mị lực của bản thân sao?

Nhận thấy được thân ảnh bên người càng ngày càng nhiều, ta bắt đầu dè dặt mà lách qua pho tượng đi hướng khu buôn bán.

Có lẽ chỉ là cảm thấy mới lạ mà thôi, suy cho cùng mọi người ở nơi đây đều là khuôn mặt người Tây phương.

Vì tìm được cái lý do cho hành động của bọn họ, ta không thêm chú ý đến đủ loại ánh mắt xung quanh mà ung dung đi dạo phố.

Nếu đã đi tới Tây phương đại lục cũng nên mang theo chút đồ lưu niệm trở về. Ân, hình như cũng có thể mua cho mấy người kia chút “Đặc sản.”

Biểu tỷ rất dễ đối phó, dù sao nàng cũng có “Luyện trang tích” (sở thích yêu trang phục đến quá quắt), mua chút trang phục Tây âu bán buôn kia cấp cho nàng là ổn; Văn Thanh Vũ sao, tìm chút đồ vật cổ quái hiếm thấy, ném tới hội bán đấu giá là OK; Tập thiên hắc mạt....Hắn hẳn là không để tâm ta đào một khối băng mang về đi; liệp nhân (thợ săn) Phiên hoa hải kia, mua một pho tượng nữ thần săn bắn tặng hắn được rồi; Cật hoa đích hoa yêu thích suất ca (trai đẹp), nhưng mà hình như không có nơi nào bán cái này a....(ý nói không có chỗ nào bán trai đẹp cả đó ~)

Bất tri bất giác đi dạo tới “Khu náo nhiệt” — chỗ người chơi mở cửa hàng, đã không còn hứng thú tiếp tục đi dạo phố, dự định quay về Trang phục *** (cửa hàng quần áo) ban này đi ngang qua,thỏa mãn ham mê đặc biệt của biểu tỷ; ta bị một vật thể hình tảng băng nhỏ ở một quầy hàng rong cách đó không xa hấp dẫn, thay đổi chủ ý, đi qua.

Tư gia đại đích ân tứ: Vật phẩm đặc biệt. Khiến người rơi vào trạng thái đóng băng phòng ngự tuyệt đối 3~5 giây. Giới hạn mỗi ngày sử dụng ban lần.(có thể gia tăng một mỗi.)

Nhìn thuộc tính vật phẩm ta giật mình.

Đồ vật sánh ngang thần khí như vậy mà lại bày trên quầy hàng rong, còn không có người muốn mua?!

Giống như nhận thấy được kinh ngạc và nghi hoặc của ta, chủ quán có một hàm răng ngay ngắn, trẻ tuổi cười đến có phần ngại ngùng mà nhắc nhở ta, “Người trang bị thử xem sẽ biết.”

Ách....

Nhìn miễn tiện (nhánh nhọn) vốn là cao tới 57 điểm thoát cái về 0, quả thật là định lực của ta cho dù tốt bao nhiêu cũng không tránh khỏi co rút khóe miệng — có thể quý trọng, không thể sử dụng a!

“Rất khổ cực làm nhiệm vụ mới đạt được, ai ngờ” Thích khách chủ quán bắt đắc dĩ mà thở dài.

Là con người thì đều có phiền muộn đi, cho dù thật vất vả mới đạt được thứ tốt, nhìn thấy trước mắt lại không thể dùng, bởi vì dùng một cái là cách cái chết sẽ không xa...

Nếu như thứ này nhỏ một chút, nói không chừng đã không thấy nặng như vậy....

Ở trong lòng cảm khái, ta đột nhiên linh quang chợt lóe — ngôn linh sư a, ngôn linh sư a, ta là ngôn linh sư, ngôn linh sư.... Tùy ý đem nó biến thành một vật nhỏ không phải được rồi sao?

Có điều....Nếu như sau khi ngoại hình thay đổi, thuộc tính cũng thay đổi thì làm sao bây giờ...

Àn, lại là một vấn đề.

Ta chống cằm ngồi xổm ở trước hàng rong tỉ mỉ suy tư về việc mua cực phẩm giá thấp và cực phẩm giá cao, nội tâm sa sút.

“Này...Vị tiên sinh này.” Thanh âm chủ quán không lớn không nhỏ truyền đến.

“Àn? Làm sao vậy?” Ta kéo kéo khóe miệng, gương mặt nhìn hẩn.

“Cái kia....Người...Tóc người...” Không biết vì cái gì mà tầm mắt của chủ quán cấp tốc chuyển qua chỉ chỉ bên người ta.

Theo chỉ dẫn của hẩn ta thấy được nguyên nhân, tóc đen của ta từ trên thân cao đổ xuống rơi đầy trên mặt đất.

Thực sự là phiền phức ni, vì sao trong trò chơi tóc lại dài như vậy a.

“Cảm ơn.” Lấy tay vén đầu tóc sang một bên, ta rất là thật tâm mà mỉm cười cảm ơn.

“A, không...không có gì.” Chủ quán ngại ngùng lập tức đỏ mặt, hai tay vịn vẹo, nhìn qua có chút — chân tay luống cuống.

Thực là một hài tử đáng yêu. Àn, vẻ mặt xấu hổ này thật ra lại cùng Thất Nguyệt có chút giống nhau.

Nghĩ tới người nào đó kia, hiện tại không biết đang ở đâu mà lang thang, ý cười không thể khống chế mà bò lên khóe mắt, tâm tình từ không tốt biến thành rất vui vẻ, ngay cả mặt mũi trầm trọng vì vụ băng tinh “Tư gia đại địch ân tứ” có thay đổi thuộc tính hay không kia, cũng phẳng phất như đã trở nên nhẹ nhàng.

“Cái này ta muốn, bao nhiêu tiền?” Nhẹ nhẹ chụp lấy “Tư gia đại địch ân tứ”, ta cười tí mắt hỏi chủ quán trên gò má còn sót lại mây hồng.

“Đi? Người...Này...Đồ vật này ...nó...” Chủ quán ngạc nhiên đến không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Chỉ là chơi rất tốt mà thôi.” Ta mặt không đỏ tâm không loạn mà nói dối.

“Ách...Vậy....Người bằng lòng cấp bao nhiêu thì bấy nhiêu đi.” với lý do của ta, chủ quán cũng khó xử mà buông lỏng tay.

Àn, thứ này xác thực là không thể định giá tốt được.

“10 kim tệ. Thế nào?” Nếu như ta không có cái loại năng lực này đem nó biến nhỏ đi, giá của cái đồ vật này sẽ còn là phi thường cao, dù sao nó thấy thế nào cũng giống như một cái đồ trang trí. Chỉ có điều,...Ngộ nhờ nó thật sự là đồ trang trí....Vậy thì ta ở trong trò chơi, coi như giúp đỡ hậu bối là được rồi.

“A? Người...Người trả giá cao quá, thứ này không....không cần nhiều tiền như vậy.” Chủ quán đáng yêu vội vã xua tay cự tuyệt giá mua của ta.

....Người thật đúng là không biết buôn bán...

“Nó không đáng giá ngần đó,nhưng khổ cực của người đáng giá đi.” Ta xuất ra một dáng tươi cười ôn nhu, bắt đầu đầu đọc tâm tiểu bằng hữu.

“Không...” Quả nhiên khuôn mặt trắng nõn của tiểu chủ quán “xoát” một cái lại đỏ.

Đề nghị “Giao dịch” đem 10 kim tệ phóng qua,tiểu chủ quán bị ta không ngừng nói chuyện phiếm,dùng lời nói ám áp sẵn sốc, làm cảm động ,cuối cùng cũng chịu nhận tiền.

“Quang ảnh giao thác”? Ân, tên rất hay. (ánh sáng giao thoa)

Mỉm cười đem “Tư gia đại đích ân tư” ném vào túi Càn khôn, ta phát tay cùng Quang ảnh giao thác cáo biệt, lập tức bắt đầu tìm kiếm nơi hẻo lánh yên tĩnh, chuẩn bị , thực nghiệm....

31. Chương 31

“Huyết mạn: hai gốc, lá cuốn, hoa đỏ, hoa hình cái chén...”

Nếu như nhớ không lầm thì cái gốc thực vật trước mặt này đúng là Huyết mạn rồi.

Hồ đại thúc nói quả nhiên không sai. Thứ này đích xác rất dễ tìm, bởi vì cả ngọn núi Thẩm phán chi sơn chỉ có một nơi mọc “cây cỏ”, còn lại tất cả đều là nham thạch màu đen đen trờ trụi.

Chỉ có điều là không dễ hái mà thôi....

Lấy ra cái cuốc đem Huyết mạn mọc trên vách đá quét sạch không còn chút nào, ta có phần dở khóc dở cười mà bay trở về vách núi.

Thật muốn biết nếu không phải là người có thuật phi hành tiếp nhận nhiệm vụ này thì nên làm cái gì bây giờ...

Ân, tiếp theo nên đi tìm Bối Bá Đặc rồi.

Quái trên Thẩm phán chi sơn không phải loại lớn, cũng không phải loại nhỏ, chỉ có mấy bộ xương khô loại trung bình này, đang kiêu căng phách lối mà đi dạo xung quanh. Đây xem như là thiên đường của tể ti cấp thấp đi.

Khéo léo cự tuyệt lời mời tổ đội của những người chơi Tây phương đại lục xung quanh, ta một mình không nhanh không chậm mà tìm kiếm cái NPC không biết đã rong chơi ở chỗ nào rồi.

Đi một lúc thì cách đó không xa có một thân ảnh đang ngồi ở trên tảng đá khiến ta chú ý.

Trường bào của tể ti, tóc ngắn màu xám, tướng mạo bình thường, vì thấy ta mà hai mắt thoáng sáng sủa....

“Bối Bá Đặc thúc thúc.” Ta vẻ ngoài mỉm cười lễ phép. Trong lòng,lại nổi lên nghi vấn.

Nhìn từ trong mắt hắc băng lãnh âm trầm,hắc hắc là làm một chức nghiệp hắc ám nào đó, nhưng vì cái gì lại mặc quần áo của tể ti ? Muốn giả tạo thái bình sao.

Lẳng lẳng quan sát ta một phen, xé xác tiêu điều trong hai con mắt kia cũng không có giảm trừ được bao nhiêu.

“Không hối hận sao?”

Thanh âm tràn đầy hiền từ, thương xót, cứ vọt vọt vật, giống như trời sinh ra để hát thánh ca đột nhiên vang lên, khiến ta sững sờ, lập tức khóe môi khó có thể không chế mà giương lên.

Khó trách hắc mặc y phục như vậy, thật đúng là tuyệt phối a!

Bất quá cười thì cười,câu hỏi của trưởng bối cần phải nghiêm chỉnh trả lời.

Không hề khó hiểu hắc vì sao lại nhìn ra ta là một người làm một chức nghiệp không bình thường, bởi vì con mắt của ta và hắc phi thường giống nhau, chỉ có điều vô tình của ta, là giấu ở chỗ sâu nhất trong mắt....

“Vì sao phải hối hận?” Máu tanh, giết chóc, tử vong, hắc ám, những hình ảnh chân thực này người thường khó mà động chạm đến, ở trong mắt ta chúng đều công khai tồn tại như lẽ đương nhiên. Nếu chung quy đã có người đi làm, mà bản thân lại hồ đồ mà liều lĩnh tiến vào, kết quả không thể bác bỏ đương nhiên chính là tiếp tục đi xuống, thẳng đến một ngày nào đó chán ngán vì không còn hứng thú.

Nghe được ta hỏi vặn lại, lạnh lẽo u ám trong mắt nâu xám chậm rãi hòa tan, “Không hổ là....” Thanh âm dần dần bé đi, cho đến yên lặng.

Nhưng mà câu nói lú lú này, nghe lên lại có mùi vị như đang trách trời thương dân như trước.

“Bối bá đặc thức thú,” ý cười tràn tới chân mày, ” Ngài hẳn là nên đi làm giáo hoàng, có điều nhất định phải nhắm mắt lại.”

Biết hẳn có nhận thức giống với ta, ta liền không hề cố kỵ mà cùng hắn bắt đầu nói đùa.

Người của thế giới hắc ám trong lúc ở chung với nhau, quan trọng nhất không phải là thiện cảm, mà là chung nhận thức.

Phong chừng là bị người khác trêu chọc quen rồi, Bối bá đặc không thèm để ý tới “đề nghị” của ta, “Tìm ta có chuyện gì?”

...Ngài đừng diện vô biểu tình mà dùng loại thanh âm này nói chuyện được chứ...

“Àn, cái kia, Ngã Nhĩ thúc thúc nói hẳn muốn “Lục sắc bình tử”.” Cố gắng nhéo nhéo hai má cười đến không còn cảm giác, ta quyết định đi tìm bản Kinh Thánh đưa cho Bối bá đặc.

Bối bá đặc rất là dứt khoát mà móc ra đồ vật đưa tới.

“Bên trong này là cái gì?” Cái bình lung lay, ta nghe được tiếng chất lỏng dao động.

“Người muốn biết?” Bối bá đặc nhìn ta, cười đến có phần quỷ dị.

Dáng cười của hắn khiến trong lòng ta sợ hãi, chữ ” Không” còn chưa nói ra khỏi miệng — ” Sinh mệnh là cái gì?”

Ách...

Câu hỏi không hiểu ra sao thình lình vang lên, làm cho ta có chút mò không ra đầu mối.

Sinh mệnh ? Nó là cái gì thì và “Lục sắc bình tử” này có cái quan hệ gì?

“Quả nhiên có vài thứ nhất định phải là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ mới có thể hiểu được,” Bối bá đặc vừa vô duyên vô cớ mà cảm khái, vừa đưa qua một khối hình vuông giống như làm bằng ngọc, “Khi hiểu rõ rồi thì bóp nát nó.”

Chung quy vẫn cảm thấy có dự cảm chẳng lành.

“Hẹn gặp lại!” Khi Bối bá đặc trong mắt đầy gian trá mà vung ống tay áo, ta rốt cục hiểu được dự cảm chẳng lành của bản thân kia là cái gì—

Chết tiệt! Ta lại bị bạch quang cuốn đi rồi!

32. Chương 32

Đại thụ cành lá rậm rạp đan xen, cỏ dại xanh mượt bóng bẩy khắp nơi tập hợp, dòng suối trong veo như gương sáng...

Ta đã bị ném tới trong rừng rậm nguyên thủy cảm thụ sinh mệnh?!

Cẩn thận mà thám thính xung quanh một phen, sau khi xác định chung quanh không có nguy hiểm, ta mở bản đồ hệ thống ra (chỉ hiển thị thành thị và địa điểm mà người chơi đã từng đến, còn lại đều là màn đen).

Rừng rậm nguyên thủy là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Biết làm thế nào lợi dụng thì người sẽ biến nó thành một nguồn sinh lực và địa điểm ẩn náu lớn nhất, mặc người tung hoành; nếu như đối với

nó không mảy may biết gì cả....Vậy ngươi liền cầu nguyện cho bản thân, thời gian sống có thể cao hơn 10 tiếng đồng hồ đi....

Ân, nguyên lai đây là “Dạ mị sâm lâm” nơi săn thú ở bên ngoài thành.

Minh bạch bản thân ở nơi nào, ta liền phóng tâm mà suy nghĩ câu hỏi của Bối bá đặc.

Sinh mệnh sao, hẳn là loại đồ vật gì đó rất trân quý đi.

“Xuy”, trong đầu đột nhiên xuất ra cái đáp án khiến bản thân không kịp được khúc khích cười ra tiếng.

Về sinh mệnh (sinh mạng), ta trong mười năm làm sát thủ cảm thụ được chỉ có khinh thường. Bởi vì nó có giá, có thể so đo tính toán cũng có thể mua bán. Trân quý? Xuy, có ở chỗ nào?

Xé ra một mặt cười châm biếm, ta quyết định tạm thời đem vấn đề này vứt sang một bên .

Nếu đã tới Dạ mị sâm lâm, không hảo hảo xem xét một phen thì không phải thật có lỗi với bản thân sao?

Quyết định chủ kiến, ta liền thông dong nhỡn nhơ, vênh vác mà bắt đầu — “ngắm cảnh”.

Ngô, là ảo giác của ta sao?

Lần thứ hai cấp tốc quay đầu lại, phía sau vẫn như cũ trống không.

Không có ai.

Nhưng ta đích xác là cảm thấy có một tầm mắt rơi vào trên người ta. Lúc gần lúc xa, không hề có địch ý.

Thực sự là kỳ quái, có ai lại theo dõi ta a, ta ở chỗ này không hề quen biết người nào. Ân, hẳn là không có NPC nào buồn chán như vậy đi...

“Ti—” thanh âm làm kẻ khác run rẩy ở phía bên phải, trên đầu, vang lên, bị cắt đứt mạch suy nghĩ, ta chậm rãi ngẩng đầu, đối diện ở trên, có một đôi mắt kim sắc —

Tên gọi: Kim ti mãng (trăn tơ vàng) (trưởng thành)

Đẳng cấp: ???

... Ta ghét động vật thân mềm....

Thực là thất sách, lại bị ảnh hưởng bởi việc xem xét phía sau mà hoàn toàn không đề phòng.

Híp lại hai mắt,ta quyết định ở trước khi con kim ti mãng to chừng một thước phát động tấn công,bắt đầu chuẩn bị.

Mặc dù trong huấn luyện sinh tồn ở rừng nhiệt đới giết qua không ít rắn, nhưng bình thường gặp trăn thì ta có thể trốn liền trốn,có thể chạy liền chạy, dù sao thì loại sinh vật này độ nguy hiểm cũng rất cao, hơn nữa con trước mặt lại còn là con trưởng thành!

Vừa đem vũ khí trong hai tay đổi thành Vãn tinh,vừa hồi hả lui về phía sau, ta tạm thời bỏ qua phía sau có thể là nguy hiểm tiềm ẩn.

“Ti—” Kim ti mãng dựa vào thế như mũi tên lao tới, thừa dịp ta nghiêng đầu tránh thoát cái miệng lớn như chậu máu của nó, thân thể trơn nhẵn dính dớp nhanh chóng quấn lấy ta.

Chết tiệt! Vẫn là chậm một chút.

Sau khi bản thân bị trăn quấn theo, thì ta vẫn không nhúc nhích mặc cho nó quấn quanh,thu hồi Vãn tinh ở giữa ngón tay lóe lên hàn quang sắc bén, chuẩn bị mổ bụng nó,khi ta chú ý tới miệng trăn đang mở ra trước mặt.

Nhìn miệng lớn như chậu máu càng mở càng lớn chuẩn bị nuốt xuống “thức ăn”, ta không đếm xỉa gì đến toàn thân bị siết chặt đến đau đớn,ung dung mỉm cười, “Mở lớn,mở lớn...”

“Ca.” Ta mơ hồ nghe được tiếng xương hàm gãy vỡ.

Nhanh chóng như khi quần lên người ta thì hiện tại tốc độ từ trên người ta lui ra, cũng nhanh như vậy, kim ti măng miệng trên dưới đã căng đến 270 độ, điên cuồng mà đụng vào thân cây, mặt đất.

Vừa đứng ở rất xa để tránh bị mảnh gỗ bay ngang ảnh hưởng đến, vừa khe khẽ vận động tứ chi ban này bị trần siết chặt đến có chút cứng ngắc, ta cười tít mắt mà nhìn kim ti măng lấy đau đớn đánh đau đớn kỳ vọng có thể giảm nhẹ thống khổ, lại không biết như vậy sẽ khiến cho chính mình càng nhanh tiến tới cái chết hơn.

Hi, đây là lần giết trần nhẹ nhàng nhất từ trước tới nay.

“Bành!” Sau khi một lần nữa mãnh liệt va đập, kim ti măng rốt cục xụi lơ trên mặt đất.

Lặng lặng mà đứng một phút đồng hồ, xem xét thấy chủ nhân ánh mắt theo dõi kia không hề có ý tứ hiện thân, ta nhún nhún vai, bắt đầu nhặt lấy chiến lợi phẩm.

Ngô, rất ít quái lại rơi ra mũi tên nha, nhất là loại mũi tên kim loại hai cạnh này.

Nhìn lướt qua một lượt bảy vũ tiễn đủ màu buộc cùng một chỗ trong tay, ta thu chúng ném vào túi Càn khôn.

Nhờ quái cung thủ bán thú nhân trong “Nhất tuyến thiên” ban tặng, mà ta cùng chúng (vũ tiễn) quan hệ không có bao nhiêu thiện cảm.

Đem xác kim ti măng thu thập đến chắc chắn không còn gì có thể lấy, ta vừa đề phòng người phía sau, vừa tiếp tục “lộ trình”.

Ấn, như thế nào lại cảm thấy là lạ, ở đây, hình như lại có rất nhiều ánh mắt ẩn giấu đang nhìn ta.

Mới vừa tiến vào một chỗ đất trống nho nhỏ trong rừng rậm, ta giống như vô tình mà nhìn lướt qua bốn phía — không có gì đáng ngờ.

Xem ra ẩn núp ở chỗ này đều không phải quái rồi.

Mặc kệ những người chơi “ẩn núp” này, ở chỗ này giết quái hay giết người, phỏng chừng cùng ta không quan hệ, bị ánh mắt theo dõi phía sau khiến cho có chút mệt mỏi, ta không tính tiếp cận vụ náo nhiệt này, nhưng khi ta chuẩn bị nhanh bước chân ly khai thì, tầm mắt lại bị một vật bên cạnh một gốc cây đại thụ kéo lấy.

Đây là một cái cây rất bình thường. Vỏ cây cứng rắn, thân cây to khỏe, cành lá sum suê. Duy nhất không bình thường chính là, trên thân nó mọc một đóa hoa nhỏ màu trắng. Sinh mệnh bé nhỏ mềm mại, yếu đuối, lại có thể cùng đại thụ giành giật chất dinh dưỡng và ánh sáng mặt trời.

Xem ra, thái độ của ta đối với sinh mệnh có chút lệch lạc.

Cánh hoa trắng noãn mềm mại mà mơn trớn, ta thấp giọng lẩm bẩm –

“Sinh mệnh....Kiên cường như thế, lại yếu đuối như vậy, đáng kính nể lại có thể...” Dễ dàng vò nát hoa nhỏ trong tay, ta cười đến căn rõ, “Vò nát.”

“Người chơi “Ám dạ đích vân ca” lĩnh ngộ “Sát lục chi tâm” , “Sát lục chi vũ” thăng cấp.”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, đồng thời ta nhìn đến bên người toát ra hoàng quang mới xuất hiện khi giết quái, không có nhìn kỹ sau khi “Sát lục chi vũ” thăng cấp sẽ trở thành bộ dáng gì, trong tay trái, Thanh lệ phi thủy (có ai còn nhớ thanh đoản kiếm này không ~) theo thân thể của ta cấp tốc quay trở về, theo một góc 45 độ bay nhanh như gió chém xuống –

Máu tươi ầm ập phun mạnh ra, một vật nặng ầm ầm đập xuống mặt đất.

Thăng đến lúc này ta mới nhìn rõ bản thân đánh trúng là cái gì — gấu, một con gấu đen cường tráng, công cao, phòng cao, máu nhiều.

“Người chơi “Ám dạ đích vân ca” lĩnh ngộ “Phản xạ chi vũ” , Vũ giả sáo trang thăng cấp.”

Thừa dịp Vũ giả sáo trang đang hoa lệ thăng cấp, ta vừa lau vết máu trên mặt, vừa kiểm tra kỹ năng. Tất nhiên, ta không hề quên ánh mắt vẫn theo sát lúc trước và những người chơi xung quanh đang từ từ hiện ra thân hình.

Sát lục chi vũ (bản hoàn chỉnh) : Thị huyết chi yêu, vũ khí phạm trần. Kỹ năng chủ động. Công kích gia tăng 80%, 50% xác suất lơ là phòng ngự. Xác suất nhất định thi triển ra kỹ năng triệu hoán — Tu La địa ngục.

Phản xạ chi vũ: Hành tiên vu ý, vũ động vu thuận. Kỹ năng bị động. Khi gặp phải nguy hiểm lập tức công kích vào nhược điểm, xác suất 30% một đòn mất mạng.

Xem ra những người kia muốn tiêu diệt chính là con gấu này...

“Thực là không phải,” phủ thêm áo choàng đem Vũ giả sáo trang xanh thắm che lấp (khi Vũ giả sáo trang thăng cấp, Ngôn linh y bào tự động cởi ra), ta không nhìn đến đủ loại biểu tình của người chơi trước mặt, tùy ý nhếch khóe môi, “Những cái này hẳn là của các người.” Đầu ngón tay chỉ về phía đồ vật từ con gấu rơi xuống.

Giương mắt nhìn về phía ánh mắt “âm hồn không tiêu tan” kia , ta bóp nát khối làm bằng ngọc dùng để truyền tống.

Trong mơ hồ, phảng phất như nghe thấy tiếng gọi từ một hướng xa xa khác truyền đến — “Mặc....”

33. Chương 33

Ta hiện tại đang trên đường bay nhanh như tên bắn đến truyền tống trận lục giới. Ân, chính xác mà nói, hẳn là — trên không .

Cái “Lục sắc bình tử” kia....Ta cuối cùng cũng biết bên trong là cái gì rồi....

“”Nhị nguyên thủy,” sử dụng bên ngoài, dùng hết sau 24 tiếng bên trong tự động làm đầy. “ Sau khi nghe xong đáp án(đáp án ở đây là ý nói đến sinh mệnh là gì đấy), Bối bá đặc không hề bình luận gì,mặt không biểu tình mà ném “Lục sắc bình tử” qua.(nhị nguyên thủy: theo tổ dịch thì là hai nguyên tố nước,nhưng thôi tổ cứ để tên hán việt nhé.)

Cái này cho ta sao?

“Nhị nguyên thủy ?” Ta mở nắp bình — chất lỏng không màu không mùi, “Là cái gì?”

“Đan nhật: độc dược; song nhật: mị dược.” Bối bá đặc ngẩng ngửa tảng đá màu đen không biết xuất hiện lúc nào trong tay hắn, cũng không ngẩng đầu lên mà trả lời.

...Quả nhiên đều không phải cùng một cái trình độ...

“Ngài đặc biệt làm ra?” Độc dược ta còn có thể lý giải, cái mị dược kia hắn chế ra làm gì? Thỏa mãn “hứng thú” của bản thân?

“Không phải.” Bối bá đặc vẫn cúi đầu, “Có một lần trong lúc vô tình đem một vài thứ bỏ vào trong độc dược, liền biến thành như thế này,” hắn giải thích xong ngẩng đầu nhìn ta, khóe môi ngậm một mạt cười quỷ dị, “Muốn biết ta làm thế nào thử ra công dụng của dược không?”

“Không có hứng thú!” Ta lập tức cự tuyệt.

Ta cũng không hi vọng lại bị ném tới một địa phương kỳ quái khác, nhất là vì trả lời cho loại câu hỏi này.

Có điều thật ra ta thực sự có chút tò mò hẳn là làm thế nào thử ra công hiệu của dược

Ân,ân, không nên suy nghĩ,phỏng chừng không phải là cái phương pháp tốt đẹp bình thường gì...

“Vậy thực là đáng tiếc nha,” ánh mắt Bối bá đặc cũng quỷ dị lên, “Vốn muốn cho người kế thừa y bát của ta....”

....May mà ta cự tuyệt...

“Ngài không phải là dược sư đi? “ Thấy thế nào cũng không giống.

“Làm dược chỉ là sở thích của ta mà thôi, “ Bối bá đặc lắc đầu, lập tức ánh mắt trở nên mong đợi, ” Người thực sự không muốn học ?”

“Không muốn!” Ta lần thứ hai cự tuyệt.

“Vì cái gì không học chứ? Độc dược, thuốc kích thích, mị dược, thuốc tráng dương, mê dược, còn rất nhiều rất nhiều thứ so với những dược này càng “tốt” hơn, ngươi vì sao không muốn học chứ...” Đôi môi nhu động, răng trắng chói lóa, Bối bá đặc không hề cố kỵ mà sử dụng âm thanh hát thánh ca nói với ta những lời này, chậm rãi đi tới trước mặt ta.

....Lại lần nữa may mắn vừa rồi ta đã cự tuyệt....

“Ta....Ta tư chất rất thấp....” Mạnh mẽ xuất ra bộ dáng tươi cười, ta đổ mồ hôi lạnh từ từ lùi về phía sau.

“Phải không...” Đem ta bức đến không có đường lui quay về bên cạnh cự thạch, Bối bá đặc cả khuôn mặt đều tràn ngập quỷ dị.

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Ta liều mạng gạt đầu.

....Sao ngay từ đầu lại không phát hiện hẳn có khuynh hướng vọng tưởng bức hại người như vậy cơ chứ....

“Quên đi.” Biểu tình trên mặt Bối bá đặc trong nháy mắt khôi phục bình thường, ” Ta còn có việc , đi trước đây.” Dứt lời xoay người ly khai. Đi được vài bước lại quay đầu, mắt chứa ý cười, “Vừa rồi là đáp lễ ngươi lần trước. bye bye!”

Ách....

Ta đứng ngốc như cọc gỗ, mãi đến khi bóng lưng hắn biến mất...

Ánh mắt âm ngoan lãnh tuyệt, giọng nói bi thương,tính cách có thù tất báo, hành động xuất thần nhập hóa...

....Thực sự là một tồn tại khủng bố....

Cười khổ kết thúc hồi tưởng, ta tiếp tục chạy như bay.

Về phần tiếng gọi kia....Phỏng chừng là ta đã nghe lầm hoặc là người được gọi không phải là ta. Dù sao biết cái tên kia của ta, đếm trên đầu ngón tay cũng chưa đến mười người, trừ ba người hiện tại trong trò chơi, thì những người khác đều bạn muốn chết, nào có lòng dạ thành thối mà tới chơi?

Mà người theo dõi trong Dạ mị sâm lâm....Có thể là một NPC nhằm chán nào đó....

Rừng rậm phía Tây Bắc lục giới truyền tống trận đập vào tầm mắt, ta từ từ thả chậm tốc độ.

Tuy nói bởi vì bất an không rõ nguyên nhân mà quyết định dùng tốc độ nhanh nhất trở về Đông phương đại lục, nhưng để đề phòng ở đây chứng kiến vài thứ không nên nhìn....Ta vẫn là chú ý một chút thì tốt hơn...

Yêu, sao lại chỉ có một người a.

Thấy Ngã Nhĩ một mình đứng ở ngoài truyền tống trận, ta không tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

“Ngài bị bỏ rơi sao, Ngã Nhĩ thúc thúc.” Nhẹ nhàng rơi xuống đất, ta cười đến nhìn có chút hả hê.

“Lai Tây đi tìm người giúp hẳn làm việc rồi,” Ngã Nhĩ liếc trắng ta một cái, “Đồ vật mang đến chưa?”

“Kia thực rất lấy làm tiếc,” ta vẽ mặt tiếc hận mà móc ra “Lục sắc bình tử” , ” Cũng không biết ngài muốn độc dược làm gì?”

Thừa dịp khi Ngã Nhĩ một phen đoạt lấy cái bình ,ta giống như vô tình mà quét mắt về phía rừng rậm phía đông nam — không người chơi, không NPC, không quái!

Này thực lạ nha, khi ta vừa rơi xuống, rõ ràng cảm thấy có ánh mắt dính ở trên người ta, chẳng lẽ là ta đa nghi?

Đảo mắt lại nhìn hướng pháp sư cấp 100 Ngã Nhĩ đang không biết rơi vào trong loại hồi ức màu hồng phần nào rồi,ân, có khả năng thật là ta quá đa nghi.

“Ta muốn độc được đương nhiên không dùng vào cái việc gì, nhưng trong mị được của Bối bá đặc chỉ có loại này là có công hiệu tốt nhất...” pháp sư chỉ như đi vào cõi thần tiên vài giây hồn đã trở về, vẻ mặt cười đến — *** đang!

...Ngài không sợ dạy hư “Tiểu hài tử” sao...

“Người hiện tại liền phải đi về?” Thu hồi cái bình, đồng thời khôi phục biểu tình bình thường, Ngã Nhĩ nhìn ta, sau khi thấy ta gật đầu, “Không ở lại chơi thêm hai ngày?”

“Ta cũng muốn a,” nhún nhún vai, ta có chút bất đắc dĩ, “Nhưng trong lòng ta luôn có điểm không thoải mái, có chút bất an. Ân, ngài tin tưởng trực giác của nam nhân không?”

“Ta tin tưởng trực giác — của người!” Ngã Nhĩ ý vị thâm trường mà nhìn về phía sau người ta.

...Xem ra không phải ta quá đa nghi....

Lập tức quay đầu lại, ta nhìn thấy một thân ảnh dần hiện rõ từ rừng rậm tầng tầng lớp lớp cây cối —

Mũ giáp mềm mại màu xanh tươi sáng, vóc người cao gầy cứng cáp, tóc màu bạc dài ngang lưng, tai nhọn của yêu tinh, khuôn mặt suât khí hoàn mỹ, hai mắt sáng sủa màu lam sáng....

Hưu Tư?!

Ta như bị sét đánh mà cứng ngắc tại chỗ, trong nháy mắt trong đầu chỉ có một suy nghĩ —

...Thật đúng là có người rất nhân...

“Mặc...” Đôi môi rung động, Hưu Tư nhanh chóng hướng ta đi tới.

Trốn!

Thân thể lập tức tuân theo chỉ thị của đại não, chạy trốn — “Mặc...” Lấy tốc độ khó tin Hưu Tư di chuyển đến trước mặt ta, một phen đem ta còn chưa kịp trốn đi, ôm vào lòng.

“Mặc...Người không chết....Ta biết mà...Người sẽ không...” Thân thể Hưu Tư khẽ run mà ôm chặt ta, không ngừng líu ríu.

Ta toàn thân cứng ngắc mà mặc hấn ôm, trong lòng ngũ vị tạp trần, đầu óc càng loạn thành một đoàn.

Hấn làm sao lại ở chỗ này? Ta nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao...sát khí!

Một trận sát khí nồng đậm đập vào mặt mà đến.

Hưu Tư khẽ giật mình, sau đó lập tức buông ra ôm ấp, xoay người đồng thời không quên đem ta che chắn ở sau người.

Trong lòng tràn qua một luồng nhiệt, ta nghiêng người về phía trước Hưu tư nhìn tới —

Áo khoác ngoài màu đen, áo trong đỏ sậm, tay áo dài bảy phân, quần dài màu xám bạc, dung nhan tuấn mỹ, vẻ mặt tái nhợt, bạc môi đỏ thắm, răng nanh trắng lóa...

Thất Nguyệt?!

...Lại một người rảnh rồi ...

Sát khí sắc bén đột nhiên biến mất không dấu vết, Thất Nguyệt ngại ngần mà đối ta cười cười, răng nanh sắc nhọn trong nháy mắt trở nên đáng yêu dị thường — “Dạ...”

—————Ba công rốt cục toàn bộ xuất hiện rồi...Tiếp theo chính là vấn đề ba chọn một...

34. Chương 34

Tầm mắt tối tăm, nham thạch đen, rong biển màu tối, san hô đỏ thắm, đất cát mềm mại....

....Không ngờ truyền tống trận lục giới của Đông phương đại lục lại thiết lập ở đáy biển....

Từ Tây phương đại lục “trốn” về, ta đứng ngốc ở trong truyền tống trận, vô thức mà nhìn bọt nước chính mình phun ra, trong đầu vẫn một mảnh hỗn loạn.

Hưu Tư tại sao lại ở đó? Lời hắn nói là có ý tứ gì? Hắn có mục đích gì? Hắn...

Một đồng câu hỏi ở trong đầu không ngừng lay động, quấy đảo đến mức ta có chút bực dọc.

Còn có Thất Nguyệt...

Hi vọng hắn sẽ không trách ta thừa cơ lên lút chuồn đi....

Có điều đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn phát ra sát khí dày đặc như thế...Hắn sẽ không cùng Hưu Tư đánh nhau đi...

Một quỷ hút máu....Một tinh linh....

Cũng không biết ai sẽ...

“Ầm ầm- ầm ầm-” trận trận nổ vang đột nhiên vang lên, đem ta từ trong suy nghĩ miên man kéo ra .

Quay đầu nhìn về phía bắt nguồn tiếng động- Bào ngư vĩ đại liền kề truyền tống trận, vốn là khép kín nay chậm rãi mở ra, một cái khay bạc nhỏ bé bình thường phát ra ánh sáng chói lóa, chậm rì rì từ trong xác bào ngư bay ra, dừng ở chỗ trước ngực ta một thước.

Trong khay bạc chỉ có một cái bình màu lam nho nhỏ.

Ngô, đây là cái gì? NPC đâu?

Sau khi khay bạc quay tại chỗ một vòng, đột nhiên biến thành màu vàng, tiếp đó một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng từ trong khay truyền ra — “Ta có việc ra ngoài. Muốn ly khai truyền tống trận để lại 1 kim tệ vào trong khay, đem “Nước mắt Medusa” uống xong. Cứ như vậy.”

....Lần đầu tiên trong “Hong trần” gặp được nữ NPC nói chuyện ngắn gọn như vậy...

Theo lời đem 1 kim tệ để vào, khay nhỏ lại biến trở lại màu bạc, bình nhỏ màu lam tự động bay đến trong tay ta.

Nước mắt Medusa: được phẩm đặc biệt. Sau khi uống có thể tự do hô hấp trong nước. Lần thứ hai tiến vào nước vô hiệu.

“Nước mắt” sao? Hình như...không có mùi vị gì....

Quả nhiên hải yêu (yêu quái dưới biển) và người không giống nhau.

Uống cạn chất lỏng trong bình, ta đi ra truyền tống trận. Một tấm màn mỏng hình cầu đường kính khoảng 3 mét đem ta bao lấy. Lặng lặng nhìn một chút xung quanh, không phát hiện nguy hiểm nào, ta theo ánh sáng chậm rãi hướng mặt biển bơi đi....

Ồ....Vì sao ta lại xui xẻo như vậy a....Vì sao ta lại ở trong vùng biển nông gặp phải Boss ở vùng biển sâu a... Vì sao Boss này lại là cá mập trắng a...Vì sao loại cá mập này nội trong 3 phút giết không chết sẽ tự bạo a....Vì sao....Di?

Vừa ở trong lòng lấm bầm oán giận, vừa bò lên trên bãi cát, ta rốt cục phát hiện — yên tĩnh bất thường. Ngoại trừ tiếng sóng biển “Xôn xao-xôn xao—” xung quanh một mảnh yên tĩnh.

Quái, tuy rằng hiện tại là đêm tối, nhưng bãi biển ban ngày nóng nực vô cùng, cũng không nên an tĩnh như này a, người đều đi đến nơi nào rồi?

Nhìn bốn phía một chút, trừ không có người ra ta cũng không nhìn ra chỗ không bình thường nào khác.

Quên đi, có người hay không cùng ta có cái quan hệ gì? Cũng không phải nhàn rỗi đến buồn chán, ta quan tâm loại sự tình này làm cái gì?

Chỉnh lại tóc dài, ta mở bản đồ hệ thống –

Ngô,cách nơi này gần nhất chính là Kinh đào thành...Vậy trước đi thăm hỏi biểu tỹ đi,thuận tiện đem đồng y phục tới cho nàng.

Quyết định chủ ý,ta phủ thêm áo choàng lên đầu,không nhanh không chậm hướng Kinh đào thành bay đi...

Thực là kỳ quái, trên bãi biển không có ai còn miễn cưỡng có thể lý giải, nhưng tại sao trên đường cái Kinh đào thành,người cũng ít như vậy?

Phát hiện trong tầm mắt xuất hiện hai, ba con mèo nhỏ, hầu như đều là chức nghiệp kỹ năng sư (là các chức nghiệp sinh hoạt như may vá, nấu ăn...) ta chậm rì rì bước đi thong thả hưởng trang phục *** đi tới,càng cảm thấy quái dị.

Lẽ nào người đều đi giết Boss rồi?

“...Mỹ nhân lệ,đoạn nhân tràng, giá năng thủ nhân tính mệnh thị yên chi năng...” (lời bài hát) Một giọng hát ca lên những ca từ ngậy ngô lại có lực xuyên thấu đặc biệt dồi dào truyền vào tai, ta giật mình ,thu hồi dự định bước chân vào trang phục ***,nghe người dựa vào tường, nghe hát.

“Tiểu Xướng, ta kính nhờ người dừng hát nữa, ta đều nhanh muốn chết rồi...ta van người...” Một giọng nữ kêu rên át đi tiếng hát, ta không nhịn được nhếch khóe môi.

Rất ít khi nghe được giọng nói biểu tỹ lại tử khí nặng nề như vậy.

Có phần tiếc nuối mà cởi áo choàng ra, ta cười yếu ớt bước vào trong ***_

“Biểu tỹ.”

35. Chương 35

“Người có trò vui gì đây?! “ Ta hơi cau mày nhìn thiếu niên đứng ở bên cạnh,đang tò mò mà đánh giá ta–

Tóc ngắn màu hổ phách, mắt to như ngọc lục bảo,cái mũi tinh xảo,môi đỏ mọng nho nhỏ,gương mặt có phần trẻ con mập mạp, cao chưa tới 1m7, vóc người không béo cũng không gầy....

Nam hài rất đáng yêu.

Chỉ có điều vì cái gì muốn ta mang theo hắn? Ta một không là vú em hai cũng không là bảo mẫu. Hơn nữa ta đối với người đặc biệt đơn thuần không có bao nhiêu hảo cảm. Con mắt của nam hài này,quá mức trong suốt.

“Người nghĩ rằng ta có cái lòng dạ thanh thoi mà nói giỡn?” Biểu tỹ liếc xéo ta một cái, “Tóm lại,người mang cũng phải mang,không mang cũng phải mang!”

Nhìn nữ thợ may lấy khí thế nữ vương làm vua thiên hạ giải quyết dứt khoát, ta không khỏi buồn cười mà nhún mày, liền nhún nhún vai từ trên ghế đứng dậy, “Ồ Tây phương đại lục mấy ngày nay ta vẫn luôn tâm tâm niệm niệm,mang về cho người chút y phục, không nghĩ tới người nào đó một chút cũng không cảm kích, sớm biết...”

“Chuyện gì cũng từ từ,chuyện gì cũng từ từ, chuyện này, chúng ta có thể bàn bạc thương lượng lại nha.” Biểu tỹ trong nháy mắt trở mặt, một tay kéo ta vừa hướng phía cửa bước một bước về tại chỗ, hai mắt tỏa sáng.

“Không được thương lượng,” ta vẻ mặt mỉm cười mà móc ra một bộ lễ phục Tây âu thời trung cổ rầy rà hoa lệ, “Người, ta mang ; y phục,người cảm.Hai chọn một.”

Thích ý mà dựa vào lưng ghế thưởng thức biểu tình giãy dụa của biểu tỹ,ta đột nhiên cảm thấy toàn thân một trận rung động rất nhỏ.

“Người chậm rãi nghĩ, ta có một số việc,trước off đã.” Cố ý đem bộ lễ phục kia treo ở mắc áo trong ***, ta và biểu tỹ đánh tiếng chào hỏi,lại đối với nam hài đứng góc ở bên cạnh cười cười, logout.

Gỡ ra dây cảm ứng, ta bò khỏi khoang thuyền trò chơi đi tới trước quầy rượu, cầm lấy điện thoại đang không ngừng kêu to–

“Uy.”

“Tiểu Dạ Dạ thân ái, đã lâu không gặp rồi, có nhớ ta hay không a?” Một giọng người nước ngoài nói tiếng Trung âm điệu quái lạ nện ra từng chữ truyền đến.

“Là đã lâu không gặp,” đem câu nói đổi thành tiếng Pháp, ta ngồi dựa vào quầy rượu, “Nhưng tính tình người vẫn vậy, không thay đổi, Lãng Đức.”

Lãng Đức, tên đầy đủ là Lãng á khắc • dịch ca. “Lãng Đức” là cách gọi giữa người quen với nhau. Con dân nước cộng hòa Pháp. Một bác sĩ hàng đầu không hề có đạo đức nghề nghiệp. Vị hôn phu của biểu tỷ. Một trong những tri kỷ của ta.

“Hắc hắc hắc hắc...” Đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười trầm thấp vụn vặt.

...Ta nếu là người Pháp, đã sớm đem đồ thần kinh mất mặt nhà người đến nước ngoài, một phát bắn chết rồi...

“Có chuyện gì?” Từ trong quầy rượu lấy ra một chai Louis mười sáu, vặn mở nắp, hương rượu thuần hậu tràn ngập xung quanh.

“Ô..Dạ người thật làm tổn thương lòng ta nha, không có việc gì ta sẽ không thể tìm người sao, ô....Lòng của ta cũng tan nát cả rồi...” Tiếng khóc giả vờ xuyên qua điện thoại lại càng phóng lớn kích thích màng nhĩ của ta.

“Người có thấy buồn nôn hay không,” nâng cốc để cao đổ đầy rượu lên môi, “Nếu không còn gì nói nữa ta liền cúp máy.”

Đầu kia điện thoại một hồi dài dòng liền yên tĩnh.

Xoa xoa miệng cốc uống rượu, ta kiên nhẫn mà chờ hần mở miệng.

“Hoa Thống, em trai cùng mẹ khác cha của ta, hiện ở Hàng Châu, năm nay tốt nghiệp cấp ba, thích...” thanh âm Lãng Đức hiếm khi đứng đắn nghiêm chỉnh.

“Người sẽ không nói với ta thiếu niên trong trang phục *** của biểu tỷ kia, là em trai người đi?!” Nghe xong hần một chuỗi dài giới thiệu nhân vật, ta không khỏi liên tưởng tới nam hài ca hát trong trò chơi kia.

“Người đã gặp hần rồi? Thế nào? Đáng yêu không? “ Đối phương thanh âm nhảy nhót.

...DNA quả là thứ thần bí...

“Là rất đáng yêu, nhưng cùng người một điểm cũng không giống.” Nhẹ lắc cốc thủy tinh, ta ăn ngay nói thật.

“Ai, không có biện pháp, tiểu Thống được bảo hộ đến thực tốt quá...” Lãng Đức thấp giọng cảm khái.

“Úc.” Ta từ chối cho ý kiến mà đồng ý với hần.

Đối với loại hài tử này, ta thực sự không tăng thêm nỗi bao nhiêu hào cảm.

“Vậy người đã đáp ứng rồi?” Thanh âm đầu bên kia lại trở nên tung tăng nhảy nhót.

“Đáp ứng cái gì? “ Không đầu không đuôi, người ngay cả sự tình cũng chưa từng nói, ta đáp ứng cái gì?

“Mang theo tiểu Thống a!” Ngữ khí đương nhiên.

...Chẳng trách biểu tỷ vô duyên vô cớ kín đáo đưa cho ta một hài tử, nguyên lai là chủ kiến của người....

“Người sẽ không phải không biết ta không thích người đơn thuần đi?” Giọng điệu nhàn nhạt, ta đem lời cự tuyệt uyển chuyển nói xong.

“Làm sao lại không biết...” Lãng Đức khê cười khổ, “Nhưng ngoại trừ Tiểu Nguyệt, người là người duy nhất ta có thể giao phó...”

“Người đừng làm như ủy thác trước khi chết như vậy!” Ta có chút buồn bực mà giật nhẹ tóc, “Ta không đáp ứng!”

“Người–” thanh âm đột nhiên cất cao, “Người tin hay không ta đem tư liệu tử mĩ của người truyền ra! Cho người...”

“Tùy người,” ta nhẹ nhàng mà cắt đứt uy hiếp của hắn, “Có điều cũng không biết là ai từng dối với ta kể tường tận “Chiến tích huy hoàng” của hắn, để chứng minh độ tin cậy, còn cố ý đem bằng hình tới cho ta. Người nói,nếu vị hôn thê của hắn thấy....”

“Được ! được! Coi như ta phục người rồi..Ta sai rồi..Ta xin nhận lỗi...” Đầu bên kia điện thoại vang lên kêu rên bất đắc dĩ.

“Ân, lúc này mới giống nói chuyện .” Ý cười trên khóe môi lan tới chân mày, ta uống cạn chất lỏng còn sót trong cốc.

“Cái kia....Ân...Dạ.....Người xem cái băng ghi hình kia....Người trả lại cho ta có được hay không a?” Lăng Đức ngưng ngưng mà nói.

“Trả? Vì sao phải trả? Đồ vật có giá trị cất giấu như thế, ta còn tính ở hôn lễ của người đưa cho biểu tỹ đâu.” Nâng bình rót rượu, chất lỏng màu đỏ ở trong cốc trong suốt xao động.

“Dạ Văn Ca! Người không nên khinh người quá đáng! Ta...Ta....Ồ...Dạ....Người đáp ứng ta có được hay không....Mang tiểu Thống sẽ không tốn bao nhiêu tâm tư của người đâu....Xem như ta van người a...” Giọng điệu Lăng Đức như tàu lượn mà từ quang minh chính đại nghiêm nghị đột nhiên hạ xuống thành thê thọt khúm núm.

“Được rồi.” Khe khẽ thở dài, ta có chút bất đắc dĩ.

Tử mĩ ngấm lại,thực ra Hoa Thống cũng có chỗ tốt, tối thiểu giọng hát của hắn rất đặc biệt,rất êm tai. Ân,đương nhiên đây là với ta mà nói.

“Di? Dạ người hôm nay sao nói chuyện tốt như vậy? Trước đây khi ta cầu người giúp đỡ,không cầu người nửa tiếng đồng hồ trở lên, người liền sẽ không giúp, hôm nay người chịu cái kích thích gì rồi? Sẽ không phải là....” Người nào đó bắt đầu không biết suy xét.

“Người là muốn ăn đòn sao!” Đem nắp bình vặn chặt, nâng cốc thả trở về, “Không có chuyện gì khác thì ta cúp máy.”

“Đương nhiên còn rồi,người...Di? Ta nguyên lai muốn nói tới cái gì nhỉ? Ta muốn nói cái gì chứ?” Người bên kia điện thoại vướng mắc, “Xem ra người biểu hiện vừa rồi của người rất bất thường, khiến ta bị kích động , hiện tại ta nhớ không nổi muốn nói cái gì a.”

“Ta làm sao không biết bản thân có...” Ta đang rảnh rang mà vặn lại lời nói thoái thác của Lăng Đức,đột nhiên trong lòng khẽ động, “Người nói là bị ta kích động mà đem sự tình quên đi rồi?!”

“Ách? Đúng vậy,làm sao vậy?” Đối phương trong thanh âm lộ ra khó hiểu.

“Đây đã nói lên người chịu một kích động cũng rất dễ quên đi một số việc ?” Ta ngập ngừng ra kết luận.

“Cũng không thể nói như vậy,” một khi liên quan tới lĩnh vực y học, Lăng Đức liền đại biểu cho người có uy tín nhất, “ Có người là bởi vì bị tổn thương to lớn, đại não để tự bảo vệ mà lựa chọn quên đi; có người là bởi vì gặp chút chuyện đặc biệt kích động mà quên đi một số chuyện đã từng trải qua trước đây; có người....”

Bởi vì gặp chuyện đặc biệt kích động mà quên đi sao....?

Không hề tiếp tục nghe thêm nữa, ta bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Tập thiên hắc mạc có thể là nguyên nhân khiến ta bị đặc biệt kích động mà quên đi hay không đây?

Chuyện có thể khiến ta đặc biệt kích độngHình như chỉ có lần đầu tiên giết người...

Cái loại hưng phấn này....Cái loại khoái cảm này....Không thể nói rõ ràng được.

Đáng tiếc là về sau không còn loại cảm giác này nữa, giết người cùng thái rau dễ như nhau, mạng người ở trong mắt ta biến thành số tiền không ngừng tăng lên trên tài khoản ngân hàng,vô cùng coi thường mà dẫm đạp.

Mà người đầu tiên ta giết...Một trùm ma túy lớn ở Bắc mỹ mà thôi....Khi đó ta 11 tuổi...Nếu quả thật là khi đó ta gặp Tập thiên hắc mặc....Ta có thể nhớ kỹ được mới là lạ!

“Dạ? tiểu Dạ? Người đang nghe ta nói không? tiểu Dạ?” Ta nguyên lai đang suy nghĩ cẩn thận sự tình, rốt cục nghe thấy thanh âm của Lăng Đức.

“Ân.” Ta không thật sự chăm chú mà cho qua.

“Ta nhớ ra rồi, hai ngày tiếp theo ngươi nên bắt đầu huấn luyện rồi.” Trái lại Lăng Đức cũng không truy xét ta thất thần.

“Nhanh như vậy a.” Xem ra chơi đùa trong trò chơi đến nghiện rồi, kỳ hạn mấy ngày đều nhớ không rõ nữa.

“Lần này là sa mạc, địa điểm ngươi “thích” nhất!” Người nào đó cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Chết tiệt!” Ta ghét nhất chính là sa mạc.

“Chúc ngươi may mắn! Đừng quên chiếu cố tiểu Thống, bye bye!” Lăng Đức giao phó xong liền cúp điện thoại.

Để duy trì tình trạng và thể năng ở điều kiện tốt nhất, ta cứ 3 tháng đều tiến hành một đợt huấn luyện dã ngoại sinh tồn trong hai tuần. Địa điểm huấn luyện bao gồm núi cao, rừng rậm, rừng nhiệt đới, sa mạc, cánh đồng hoang vắng, cánh đồng tuyết phủ, đồi núi...vv. Tuy rằng hiện tại tạm thời nghỉ ngơi, nhưng nói không chừng một ngày nào đó, ta lại vì một nguyên nhân nào đó không thể không làm lại nghề cũ, huống hồ kẻ thù...cũng là một nhân tố không thể xem nhẹ....Mặc dù cho tới bây giờ chưa có ai tới tìm ta báo thù.

Sao lại nhanh như vậy liền đến phiên sa mạc a?!

Ta có chút phiền muộn một lần nữa tiến vào trò chơi.

36. Chương 36

Tướng xướng tự xướng — tên của Hoa Thống trong trò chơi. (tên này chắc nghĩa là: muốn hát liền hát)

Cái tên này rất thích hợp. Vừa biểu đạt nguyện vọng của người này — muốn hát liền hát, vừa cho thấy hình tượng của người này — “một cái máy hát”.

Bây giờ ta rốt cục hiểu rõ biểu tỷ vì sao lại tử khí nặng nề như vậy...Nếu như ngươi từ đầu đến cuối đi theo một cái máy hát hoàn toàn tự động, một ngày hát 23 tiếng đồng hồ....Cho dù là ai thì cũng không chịu được sự thống khổ này đi...Cho dù giọng hát có vô cùng dễ nghe thì cũng...

“...Tối hậu nhất hành ưu thương, hắc sắc đích mặc nhiễm thượng an tường.” (lời bài hát) Hết một khúc xong, 3 giây sau – “Hạ huyền nguyệt, tinh đầy trời, tượng thù lệ liên liên, nhất...” (lời bài hát)

....Người không cảm thấy mệt sao...

“Tiểu Xướng,” khẽ xuất ra một nụ cười, ta cắt đứt “màn biểu diễn” của cái máy hát, “Người muốn chuyển thành chức nghiệp gì?”

Sau khi biểu tỷ tự đắc biết đáp án của ta, thì lấy tốc độ nhanh như chớp mà đem quần áo ta đem cho nàng vợ vết sạch, sau đó một cước đem ta cùng máy hát đá ra khỏi trang phục ***, bản thân đóng cửa đi “thử” quần áo.

Máy hát là hai ngày trước từ tân thủ thôn tới Kinh đào thành, bởi vì luôn ở trang phục *** giúp đỡ (giúp biểu tỷ làm ăn buôn bán), không có thời gian đi chuyển chức, cho nên hiện tại chúng ta đang trên đường đi đến trung tâm chuyển chức.

“A?” Máy hát ngẩn ngơ, sau đó lập tức cười đến vẻ mặt trong sáng, “Y sư! Ta muốn làm y sư!”

....Hài tử này chỗ tốt duy nhất chính là, cho dù có ca hát đến nhập thần, cũng vẫn có thể nghe được người khác đối hần nói cái gì...

“Vì sao?” Ân,hình như, hần cũng chỉ thích hợp với loại chức nghiệp không quá sát sinh này.

“Bởi vì ta đã suy nghĩ nhiều đến ca ta, nhưng trong hiện thực ta vô pháp lựa chọn nghề nghiệp bác sĩ này, lý giải không được ý nghĩa của y đức, cho nên chỉ có thể ở trong trò chơi tử mĩ lĩnh hội.” Máy hát nói xong rất nghiêm túc.

....Xem ra người cả đời đừng nghĩ có thể hiểu rõ được ca người...Lý do duy nhất hẳn làm bác sĩ chính là bác sĩ có thể chính đáng dùng bất cứ cái gì mượn cơ hành hạ bệnh nhân...

“Nga,” Không hề vạch trần huyền tường của hẳn, ta tùy ý mà nói sang chuyện khác, “Ngày hôm nay người trên đường phố Kinh đào thành sao lại ít như vậy a?”

“Hình như là một bang hội tên là “Ám dạ các” tới tuyển thành viên, nhưng người muốn gia nhập nhiều lắm, nhưng số người cần thu nạp lại không nhiều đến vậy, cho nên mọi người đều chạy đến “sân PK” đi tỷ thí rồi.” Máy hát ngoan ngoãn mà giải đáp nghi hoặc của ta.

Như vậy a. Xem ra Tập thiên hắc mặc đã sử dụng quyền làm chủ “La ta di tích” rất tốt, bắt đầu xây thành đây. Khó trách nhiều người đều muốn gia nhập như vậy, suy cho cùng thì bang hội có lãnh địa của riêng mình hiện tại cũng chỉ có một bang hội này.

“Tiểu Xướng, sau khi chuyển chức xong người muốn đi chỗ nào?” Nếu đã đáp ứng Lăng Đức rồi, ta cũng nên hảo hảo chiếu cố hẳn, lấy nguyên vọng của hẳn làm suy xét hàng đầu mà làm theo.

“Tùy tiện đi, đi đâu cũng được, có điều ta muốn luyện cấp trước.” Máy hát dừng lại bước chân — tới trung tâm chuyển chức rồi.

“Người vào đi thôi, ta ở bên ngoài chờ người.” Nghiêng người dựa vào cây cột cao lớn bên ngoài trung tâm chuyển chức, ta về mặt mỉm cười.

“Dạ ca ca không đi sao?” Máy hát chớp mắt to nghi hoặc mà nhìn ta.

....Ta sợ NPC ở đây đối ta nhiệt tình quá sẽ hù dọa đến người...

Khe khẽ lắc đầu, ta nhìn theo máy hát lại bắt đầu hát mà tiến vào trung tâm chuyển chức.

Người đã muốn luyện cấp, vậy chỉ có thể đem người giao cho “Ám dạ các” thôi.

Chỉ có điều....

Ta có chút đau đầu mà nhẹ day mi tâm (chỗ giữa hai lông mày đó).

Hiện tại ta người ta không muốn gặp nhất chính là Hưu Tư và Tập thiên hắc mặc. Người thứ nhất còn đỡ một chút, dù sao thì hẳn cũng ở Tây phương đại lục, trước mắt không nhiều khả năng có thể gặp mặt; nhưng mà người thứ hai...ân, giao nhiệm vụ gặp phải hẳn, còn có “Tị độc châu” gặp phải hẳn, giao phó Máy hát cũng phải gặp hẳn...

Tuy nói đại khái hiểu ra nguyên nhân chính mình quên hẳn, nhưng cái này tối đã cũng chỉ có thể khiến ta yên tâm một chút. Bí ẩn lúc đầu không giảm bớt chút nào, mà ta lại căn bản không có cái dũng khí đi hỏi hẳn....

“....Gọi ta một tiếng, đồ nhát gan...” (lời bài hát) “Máy hát tự động” một thân áo bào trắng của y sư, hát bài ca nhanh nhẹn đi ra.

“Đồ nhát gan” sao?

Ở trong lòng cười khổ mà nhận thức thấy kết luận này tương đồng với chính mình, đang vỗ nhẹ đầu máy hát, chuẩn bị nói cho hẳn kế tiếp nên đi nơi nào, ta đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng rực.

Quay đầu—

Một đôi mắt đen xen lẫn một chút tức giận, yên lặng nhìn chằm chằm ta.

....Thật là sợ cái gì cái đó tới..

Thu hồi tay giống như bị đốt, ta có chút bất đắc dĩ mà đối Tập thiên hắc mặc đứng ở chỗ ngoặt của hẻm nhỏ cách đó không xa, xuất ra một bộ dáng tươi cười.

Lửa giận lác đác từ từ dập tắt, ánh mắt trở nên địch ý dời về phía thiếu niên bên cạnh, vẫn mù mờ chưa phát giác ra hãy còn đang ca hát.

“Đi? Dạ ca ca, làm sao vậy?” Hiếm thấy sau khi hát hết một khúc mà không tiếp tục, máy hát kéo ống tay áo ta, tiện đà theo ánh mắt ta nhìn về phía trước—

“Buông ra.” Thanh âm lạnh như băng tuyết vĩnh cửu trên đỉnh núi, nương theo thân ảnh của Tập thiên hắc mặc từ từ phóng đại truyền tới.

Ống tay áo bỗng buông lỏng, máy hát lạnh trí đến như hải tử trong nhà trẻ— một mệnh lệnh một động tác.

“Người hù dọa đến hần rồi.” Ta bất đắc dĩ mà nhìn thoáng qua thiếu niên bên cạnh mình, người đông lạnh thành “tảng băng”, tự nhiên oán trách mà đập hương đầu sở gây nên.

“Quay trở về lúc nào?” Mắt đen sáng rõ rực rỡ mang theo một tia đắc ý mà nhìn ta.

“Trước khi trời sáng.” Vẫn dựa cột , ta cười yếu ớt, “Truyền tống trận lục giới thiết lập tại đáy biển bên ngoài Kinh đào thành.”

Nhận thấy bản thân giống như đang biến tướng mà giải thích nguyên nhân không liên lạc với hần, ta không khỏi cảm thấy có phần ảo não.

Hiển nhiên sau khi nghe thấy những lời bối rối, ý ở ngoài lời của ta, trong mắt Tập thiên hắc mặc xẹt qua một mặt mừng rỡ, nhưng khi hần nhìn về phía “tảng băng” thì, sắc mặt vốn đã sáng sủa một nửa lại tiếp tục âm lãnh, “Hần là ai vậy?”

“Em trai của một tri kỷ,” ta nhìn thoáng qua máy hát còn chưa rõ đông, “Ta gần đây có chút việc, có lẽ nửa tháng sẽ không lên trò chơi, người tạm thời giúp ta chiếu cố trông nom hần.”

Tập thiên hắc mặc mi anh tuấn hơi nhíu, “Người đi...”

“Không phải,” giết người không cần thời gian dài như vậy, “là chuyện khác.”

“Không nguy hiểm chứ?” Giống như muốn ta đảm bảo, Tập thiên hắc mặc tiến lên một bước, khuôn mặt tuấn tú cách ta chưa tới một tấc.

Hoảng loạn khó hiểu tập kích trên đầu, ta chuyển tầm mắt ra chỗ khác, “Không có.”

Hơi thở ấm áp ôn nhu mà phất qua hai má, tai trái ta từ từ nóng lên.

“Mặc...” Tiếng gọi như nỉ non kéo ánh mắt ta quay lại—

Một cái hôn chuồn chuồn lướt nước rơi xuống trên môi ta.

Ta ngẩn ra.

“Thù lao.” Tập thiên hắc mặc giống như nhớ lại dư vị mà liếm liếm môi, trong mắt đen sâu thẳm càng ngày càng nóng rực hiện lên một mặt ý như còn chưa đủ.

Nhìn hần rất có xu hướng “lại tiếp tục nữa” mà tiếp cận tới môi, ta rút cục hoàn hồn—

“Người—” Khuôn mặt diên cuồng nóng lên, ta một phen đẩy Tập thiên hắc mặc ra, tận lực không chú ý đến một tia thất vọng trên mặt hần, lập tức logout!

37. Chương 37

“RRRR...”

“Uy.”

“Tiểu Dạ thân ái, người đã ngủ được 36 giờ rồi, còn không định thức dậy sao ? “ Một thanh âm lơ đãng quen thuộc truyền vào tai.

“Ân, nhanh như vậy a.” Khẽ xoa xoa hai mắt, ta nhấc thân ngồi dậy.

Ở hai ngày trước khi kết thúc thời hạn nửa tháng ở trong sa mạc huấn luyện sinh tồn. Làm theo thông lệ, sau khi kiểm tra toàn thân ,ta vọt đi tắm qua loa sau đó nằm xuống liền ngủ. Dù sao thì cũng đã ròng rã hai tuần không làm sao nghỉ ngơi được...

“Đúng vậy,đúng vậy,” thanh âm đối phương nhảy nhót, phảng phất giống như gặp được chuyện gì đó cực kì hưng phấn, “Ta có hai tin tức muốn nói cho người, một cái là tin tốt, cái kia cũng là tin tốt. Người muốn nghe cái nào trước?”

.....Người gần đây đang xem Lỗ Tấn văn tập sao...

“Không phải chẳng khác gì nhau sao?” Ấn xuống phím khuếch đại âm thanh, ta đứng dậy mặc quần áo.

“Hắc hắc,” Lãng Đức khẽ cười hai tiếng, “Tin tốt thứ nhất, kết quả kiểm tra huấn luyện của người cho thấy, người đã thích ứng với loại cường độ huấn luyện hiện tại này, cho nên lần sau phải tăng cường độ huấn luyện...”

.....Người xác định đây là tin tức tốt hả...

“Người có phải muốn đem ta một chết hay không a?” Mặc quần áo xong, ta mang theo điện thoại đi hướng phòng rửa mặt.

“Hắc hắc hắc hắc....” Đối phương truyền ra một trận tiếng cười đại biểu cho “Đúng là ta muốn như vậy”

Hỗn đản!

Ta vừa trong lòng nguyên rửa đồ thần kinh kia,vừa đánh răng rửa mặt.

“Tin tốt thứ hai của người —” Lãng Đức đình chỉ cười quái dị, “”Hồng trần” vào 3 giờ trước đã nâng cấp xong xuôi rồi!”

“Nâng cấp ? Nâng cấp cái gì?” Chăm chú tỉa bớt tóc đen đã phơi nắng nửa tháng, ta thờ ơ hỏi.

“Khai thông Đông, Tây phương đại lục a!” Lãng Đức khẩu khí một bộ “Người là ngu ngốc sao”

Tay vốn đang bận bịu, nháy mắt cứng đờ, ta ngơ ngác mà nhìn microphone, trong đầu trống rỗng.

“....Có thể gặp mặt tiểu Nguyệt và tiểu Thống, còn có thể...” Đối phương từ đầu đến cuối thao thao bất tuyệt mà xây dựng tương lai tốt đẹp của bản thân trong trò chơi.

....Lãng Á Khắc, người thực đúng là con quạ đen....

“....Ngoại trừ khai thông Đông, Tây phương đại lục, còn có thêm hệ thống sủng vật. Mỗi người chơi đều có “thuật thuần hóa” hệ thống giao cho, có thể thuần hóa bất cứ quái nào đẳng cấp thấp hơn hoặc bằng với đẳng cấp bản thân làm sủng vật (đẳng cấp quái và người chơi cách nhau càng lớn thì xác suất thuần hóa càng thấp. Mỗi người tối đa có 3 con sủng vật). Nếu muốn thuần hóa quái có đẳng cấp cao hơn mình, phải hướng NPC đặc biệt, học tập “thuật thuần hóa cao cấp” . Đẳng cấp sủng vật không thể cao hơn người chơi. Quái bị thuần hóa đẳng cấp sẽ tự động giảm xuống bằng cấp của người chơi, giá trị kinh nghiệm còn thừa sẽ chuyển tới trên người người chơi. Sủng vật....”

Bưng Khổ đình trà ,ta lẳng lặng xem qua giới thiệu chi tiết của lần nâng cấp hệ thống này trên trang web chính thức của “Hồng trần online”.

Tự động ngắt điện thoại, ta liền từ căn cứ huấn luyện ở sa mạc quay trở về nơi ở của mình. Sau khi trở về, tùy tiện chỉnh lí chút đồ vật an vị ở trước máy tính.

Sủng vật sao, chắc rất thú vị.

Khẽ nhấp một ngụm trà, ta đóng máy tính chậm rãi bước đến trước khoang thuyền trò chơi.

Nếu như lên trò chơi, sẽ gặp phải người không muốn gặp; nếu như không vào trò chơi,thì một chút cơ hội chơi cũng không có rồi...

Ta tỉ mỉ cân nhắc nặng nhẹ hai bên...

Ân, chỉ là có thể gặp phải mà thôi, “Hồng trần” lớn như vậy, làm sao có thể khéo như vậy liền gặp được? Cho dù gặp ta cũng có thể chạy a, thực không thể cứ như vậy mà không chơi nữa!

Quyết định chủ ý, hoàn toàn quên mất xác suất chuyện phát sinh trên người ta thấp đến thường xuyên cỡ nào, ta ôm tâm lý may mắn tiến khoang thuyền trò chơi, bước vào trò chơi.

—Nếu như nói đến bộ thứ nhất, này tính là kết thúc bộ thứ nhất đi. Từ đây về sau, ba người kia là cùng nhau đứng hàng đầu nhé, ân, đương nhiên đây là bề ngoài thôi....Lần update sau hẳn là ngày 24, lễ mừng năm mới lão mù sẽ không cho ta sờ tới máy tính...Mọi người năm mới vui vẻ! Cảm ơn đã ủng hộ...

Nga, về vấn đề có phải là 4P hay không....Ta còn đang cân nhắc, kỳ thực ta thích 1×1 hơn. Ta đã từng hỏi bạn cùng bàn của ta, ba chọn một người đối ai thích hơn, bạn cùng bàn ta thốt ra — cứ 4P là được rồi! Ta đổ mồ hôi một lúc lâu, nhưng trong lòng âm ỷ có chút hưng phấn, bởi vì — bạn cùng bàn ta là nam !!!! Ta giáo dục thật là tốt a....

38. Chương 38

Chỗ login vẫn là nơi ta đã logout.

Dựa vào cột đá bên ngoài trung tâm chuyển chức, ta ẩn vào bóng râm nhìn người đi đường trên phố đi lại— Mặc dù là nửa đêm, nhưng trên đường cái đen đuốc sáng trưng, trong những người lai vãng qua lại, không ít những người chơi nước ngoài thân cao da trắng.

Quả là rất náo nhiệt.

Khe khẽ thở dài, ta có chút phiền não bản thân nên đi nơi nào.

Đi giao nhiệm vụ? Ân, sẽ gặp phải người không muốn gặp; đi tìm máy hát? Ân, giống như trên; đi gặp Thanh Vũ? Ân, đồ lần trước đi Tây phương đại lục chưa đưa cho hắn....Ta sợ chính mình sẽ bị hắn giết sống.... Gặp biểu tỷ? Ân, không có việc gì ta đi gặp nàng làm cái gì; đi loạn chỗ nào cũng được ? Ân, cái này được

Xác suất gặp phải người không muốn gặp càng cao; lại đi Tây phương? Ân,...Này tựa hồ là một ý kiến hay...

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhấtHưu Tư hẳn là không ngờ ta sẽ mò tới đại bản doanh của hắn đi...

Suy nghĩ vấn đề cẩn thận, lấy ra Hồi thành thạch định bụng trực tiếp truyền tống tới Tây phương đại lục, ta bỗng nhiên nghĩ tới lần trước sau khi từ Tây phương đại lục trở về, ở dưới biển gặp phải

Cá mập trắng kia....

Ngô, Boss có cá tính như thế, không gặp lại thì chẳng phải thật là đáng tiếc?

Huống hồ...

Trong bóng đêm lẳng lặng nhìn hay tay của mình dính đầy máu tươi, khóe miệng ta hé ra một nụ cười phóng khoáng —

“Thu hồn sử” , suy cho cùng vẫn là vương vớ, không chết không thôi được a!

Chuẩn bị xong xuôi, thật ra chỉ là có chút nuốt không trôi khẩu khí của khu nước nông chỗ ta đi tới lần trước gặp phải cá mập trắng.

Ngô, cá mập đâu?

Nhẹ nhàng mà giải quyết bình tôm tướng tép xung quanh, ta không ngừng mà quan sát, nhưng từ đầu đến cuối không thấy bóng dáng Boss kia đâu, chỉ phát hiện một mỏm đá san hô.

Động.

Ân, cá mập kia có lẽ là thông qua cái hang động này từ khu biển sâu bơi tới khu nước nông.

Đánh giá kích cỡ cửa hang động một chút, đối chiếu kích cỡ của cá mập trắng, ta càng dám chắc kết luận của bản thân.

Này chính là hợp ý ta. Ở khu nước nông giết nó ta sẽ còn phải để ý người chơi khác, mà không tiện xuất toàn lực, nhưng ở biển sâu gần như không có người này thì ta có thể liền....

Khóe miệng xuất ra một nụ cười quỷ dị, ta chậm rãi tiến vào hang động...

Yêu, đã có người ở đó đánh.

Người kia đứng ở cửa hang động, ta nhìn đến giao chiến kịch liệt giữa người và cá trước mặt, trong lòng có chút bức dọc.

Thật là! Nơi hẻo lánh như thế vậy mà còn có người tới?!

Lắm bầm oán trách hai câu, ta tính rời khỏi — dù sao thì hẳn có thắng ta cái gì cũng không chiếm được, thua ta lại càng không chiếm được cái gì — nhưng

Trong lúc vô ý liếc đến người chơi mặc áo khoác màu đen, đưa lưng về phía ta, cách ta một chút.

Áo khoác ngoài...Hình như không có chức nghiệp thông thường nào khi chiến đấu mặc áo choàng

Chẳng lẽ là....Thất Nguyệt...?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng ta lập tức sáng sủa. Hoàn toàn thu lại phòng bị và ý niệm công kích trong đầu, bơi tới chứng thực.

Không đợi ta xuất phát thì thấy cơ thể cá mập trắng bắt đầu dần dần to lên, con người tròn tròn cũng lòi ra.

Chết tiệt! Nó muốn tự bạo!

“Cẩn thận! Nó sẽ —” Không chờ ta nhắc nhở hết, cá mập trắng đã lớn thêm một vòng “Bành ” một tiếng hoàn thành công kích cuối cùng

—

Thịt cá nổ ra tung tóe xung quanh, nước biển vốn đã không tĩnh lặng lạ càng thêm mãnh liệt xao động, tầm mắt đục ngầu không thể chịu nổi.

Bởi vì ở bên ngoài phạm vi công kích hiệu quả (đường kính vòng tròn phạm vi công kích hiệu quả của cá mập trắng lúc tự bạo là 40 mét) , chỉ là bị nước biển dao động đẩy lui ra phía sau, ta không khỏi lo lắng đứng ngồi không yên.

Tuy rằng Thất Nguyệt rất mạnh, nhưng trong trò chơi quỷ hút máu, nhược điểm trí mạng chính là máu ít, kỹ năng tự bạo này của cá mập trắng vốn chính là dùng để giết người ngay tức khắc,

Lần trước ta là dựa vào “Tư gia đại địch ban ơn” mới tránh khỏi một kiếp, lần này...hắn....

“Tiểu Thất?” Phát hiện tầm nhìn đã có chút rõ ràng, ta chậm chậm bơi về phía trước, “Tiểu Thất? Người không sao chứ?”

....Sẽ không phải quay về Tây phương đại lục rồi đi...

“Tiểu Thất?” Ta nhìn xung quanh, vẫn là không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

....Coi như là đã quay trở về thì cũng nên “lưu lại” chút đồ vật gì đó chứ....Giá trị đạo đức của hắn hẳn là sẽ không quá cao...

“Tiểu—” còn chưa gọi ra tiếng đã bị một cánh tay tái nhợt im hơi lặng tiếng ôm chặt lấy thắt lưng ta, làm cho kinh hãi quay lại, bàn tay thanh lệ phỉ thúy theo bản năng mà dăm về phía sau —

“Dạ....” Bên tai vang lên giọng nói khàn và nhỏ, khiến ta cứng rần giảm thể tấn công, khóe môi khó mà kiềm chế mà giương lên, ta vỗ nhẹ cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng ta, đợi khi nó nói lỏng ra xoay lại —

Mắt đỏ trong trẻo, hai gò má tái nhợt, bạc môi đỏ thắm, răng nanh đáng yêu, đáng cười ngại ngùng....

“Tiểu Thất.”

—————Ta là liều chết mà bò lên đây...Mọi người năm mới vui về...

Ân...Cái kia...mọi người thân mến....Ta có nên viết một chương về lễ tình nhân muộn hay năm mới không a?...Nếu viết...hẳn là về pháp sư và kỵ sĩ Tây phương đại lục kia....Cái “Lục sắc bình tử” kia....

39. Chương 39

“Thuần đi?” (di chuyển tức thời) Ta vừa bơi về phía mặt biển, vừa nghe Thất Nguyệt bên cạnh giải thích nguyên nhân vừa mới thoát khỏi tự bạo của cá mập trắng.

Thất Nguyệt yếu ớt cười gật đầu, “Thuần đi chính là kỹ năng chỉ quỷ hút máu mới có, có thể trong nháy mắt di chuyển 25 mét.”

“Chẳng trách ...Phạm vi công kích hiệu quả của cá mập trắng tự bạo kia chỉ có 20 mét.” Quỷ hút máu quả nhiên là chức nghiệp có độ nhanh nhẹn cao nhất.

“Cá mập trắng...” Sau khi Thất Nguyệt lẩm bẩm nhắc mấy lần, nghiêng đầu nhìn ta, khóe môi lan một chút ý cười, “Dạ biết tên gọi của nó?”

“Di? “ Ta giật mình, “Người không biết?”

Đẳng cấp hần hẩn là không thấp như ta a!

“Ân.” Trong mắt đỏ trong vắt của Thất Nguyệt hiện lên một mặt sầu não.

“Sao có thể? Người cấp bao nhiêu?” Ta rất là kinh ngạc.

“40 Thất Nguyệt mỉm cười, răng nanh đáng yêu lộ thường.

....Chênh lệch thật lớn ...

“Tại sao có thể như vậy?” Ta lúc 26 cấp đã có thể thấy tên cá mập kia, vì sao hần đã cấp 40 lại không nhìn thấy ?

Di? hần 40 cấp....Từ sau khi trò chơi nâng cấp, mới chỉ vận hành được 8 giờ....39 đến 40 phi thường khó thăng cấp....Hần hẳn sẽ không phải là cái kia....

“Tiểu Thất, Đông, Tây phương đại lục là người khai thông ?” Ta cắt đứt suy tư của người bên cạnh.

“Ân,” Trên khuôn mặt tái nhợt của Thất Nguyệt liền xuất hiện một thần sắc khác thường, “Ta muốn sớm một chút cùng người ở cùng một chỗ.”

Sau khi ta ngăn ngớt lập tức mở to hai mắt, hai gò má cuối cùng không hiểu sao có chút nóng lên.

Dạ Văn Ca! Người phát bệnh thần kinh cái gì, hần nói không có cái ý tứ khác, người không nên suy nghĩ bậy bạ, người cho rằng...

“Dạ?” Trên mặt lộ chút khó hiểu, Thất Nguyệt nhìn ta đang nửa thất thần, mắt đỏ rõ ràng sáng lên.

“A? Chuyện gì?” Hoàn hồn, ta nhìn đến biểu tình hoàn toàn vô tội kia của Thất Nguyệt, trong lòng đột nhiên nổi lên tâm tình phức tạp xen lẫn mất mát và an tâm.

Không có truy cứu việc ta thất thần, Thất Nguyệt vẫn cười đến ngưỡng ngưỡng, “Dạ là lúc nào thấy tên gọi của cá mập kia?”

“Chính là lần trước sau khi từ Tây phương đại lục “trốn” trở về.” Đang nỗ lực đè xuống tâm tình phức tạp tràn ngập trong đầu, ta không chút nghĩ ngợi thốt ra.

Khi ta ý thức được bản thân nói gì, tứ chi lập tức cứng đờ, cũng không ngẩng đầu lên, mặc cho bản thân ở tại chỗ mà trôi nổi.

“Vậy cũng đã được một khoảng thời gian rồi.” Thất Nguyệt như là không có nghe ra ý tứ gì khác trong lời ta nói, vươn một cánh tay nắm lấy thất lưng ta, mang ta tiếp tục bơi về phía trước, “Quái trong “Hồng

trần” cũng có thể thông qua giết chết quái khác và người chơi mà thăng cấp. Nếu như khi đó cá mập kia chưa gặp được đối thủ, vậy nó đã trên 60 cấp cũng không phải là không có khả năng.”

“Nga.” Ta thấp giọng đáp lại một tiếng, trong lòng thấp thỏm không yên.

Thất Nguyệt là cố ý không đề cập đến chuyện lần trước sao? Vì sao hắn không đề cập tới chứ? Sau khi ta “trốn”, rốt cục xảy ra chuyện gì? Hắn và Hưu Tư...

“Dạ,” Thất Nguyệt ngừng lại, một cánh tay khác cũng đặt lên thất lưng ta, “Người muốn nói cái gì?”

Khẽ nhếch khóe miệng, ta ngẩng đầu, đối diện vẻ mặt chăm chú của Thất Nguyệt, “Xin lỗi...”

“Không sao,” Trong đôi mắt đỏ của Thất Nguyệt thoáng qua một chút buồn cười, “Nếu như người không “trốn”, vậy thật không giống người rồi.”

....Người đây là khen ngợi ta sao....

“Ngày đó..người....” Ta do dự nên làm sao mở miệng.

“Ta biết người muốn hỏi cái gì,” Thất Nguyệt buông tay ra, “nhưng người không cảm thấy chúng ta nên ở sau khi lên bờ sẽ tử mĩ nói sao?”

...Biển lớn, xác thực không phải là nơi tốt để nói chuyện ...

Mỉm cười gật đầu tán thành kiến nghị của Thất Nguyệt, ta thở sâu, ra sức hướng mặt biển bơi đi....

40. Chương 40

“Ta là ở trong Dạ mị sâm lâm thấy người,” ngồi ở một góc tương đối yên tĩnh trên bờ cát, Thất Nguyệt bắt đầu kể rõ lần đầu tiên hắn “gặp mặt” ta trong trò chơi, “Ta ở đằng kia làm nhiệm vụ.”

“Nguyên lai người bám theo ta là người.” Hại ta nơm nớp lo sợ lâu như vậy, thiếu chút nữa an thân trong bụng trần.

Thất Nguyệt gật đầu, sau đó lẳng lặng mà nhìn ta, một chữ cũng không nói.

“Làm sao vậy?” Ta có chút nghi hoặc mà cúi xuống nhìn bản thân một chút — không có gì không thích hợp cả.

“Không nghĩ tới hai năm không hề “công tác”, năng lực của người trái lại nâng cao hơn.” Trong mắt đỏ trong trẻo của Thất Nguyệt hiện lên một chút nghiền ngẫm.

Ách...

Tử mĩ suy nghĩ một chút lời của Thất Nguyệt, ta mới hiểu được ý tứ của hắn –

Bốn năm trước, Thất Nguyệt ở một vùng rừng cây lá kim hàn đới nào đó hoàn thành “nhiệm vụ” thì vô tình thấy ta đang tiến hành huấn luyện sinh tồn, kinh dị với thân thủ nhanh nhẹn của ta, vì thế bắt đầu theo dõi dự định tìm hiểu thân phận ta. Theo dõi hai tháng, Thất Nguyệt đã biết thân phận và nơi ở của ta (không giống như Thất Nguyệt ở khắp nơi trên thế giới đều có nơi ở, ta chỉ có một nơi ở duy nhất.Đương nhiên đó là nơi phi thường bí mật.) , sau đó ngoại trừ làm “nhiệm vụ”, thì thời gian còn lại của hắn đều là dùng để theo dõi trên người ta (về sau ta hỏi hắn vì sao sau khi biết ta là ai rồi còn có hứng thú tiếp tục theo dõi, nhưng hắn chỉ ngại ngại mà cười cười không có trả lời), mãi cho đến lần hai năm trước cứu ta. Mà ta từ đầu đến cuối không hề có cảm giác. Nhưng lần trước ở Dạ mị sâm lâm, ta lại có thể cảm giác được ánh mắt của hắn, chẳng nhẽ thật là ta có tiến bộ sao?

Chậm rãi lắc đầu,ta không ngờ cười khê, “Nói không chừng là năng lực theo dõi của người giảm sút.”

Thất Nguyệt rất mạnh, tổng hợp năng lực đều ở trên ta, sở dĩ chỉ đứng thứ hai trên bảng sát thủ,là bởi vì hắn làm “nhiệm vụ” xác suất thành công không cao bằng ta.

Không giống ta thông qua huấn luyện dã ngoại sinh tồn để duy trì tình trạng cùng thể năng ở điều kiện tốt nhất, Thất Nguyệt thích dùng thực chiến rèn luyện,đó là lí do mà “Sinh ý” hắn tiếp nhận rất nhiều. Thất

Nguyệt có một đồng tiền bạc đặc biệt, nó vừa là đặc sản quê nhà của hắn—Scotland — có khắc hình hoa Thistle (quốc hoa của Scotland),vừa là cái gì nữa thì ta cũng không biết, hắn không muốn nói. Mỗi lần trước khi đi làm “nhiệm vụ” kiếm chút thu hoạch, Thất Nguyệt đều tung thử đồng tiền bạc đó, nếu như là mặt ngựa,tức là mặt vẽ hoa văn hoa Thistle, vậy hắn sẽ sử dụng đạn gây mê, nếu như sấp thì hắn sẽ sử dụng thứ khác....

Xác suất Thất Nguyệt làm “nhiệm vụ” thành công chính là vì như vậy mà giảm xuống.

“Đúng không...” Thất Nguyệt nghe vậy khẽ buông mi mắt, lập tức giống như là suy nghĩ cẩn thận cái gì đó, hé ra nụ cười nhẹ nhõm,vươn người qua ôm lấy ta.

“Nếu như không phải...” Ở bên tai ta tiếp tục thì thầm, cảm của Thất Nguyệt ghì tại vai ta, khiến ta không khỏi thấy khó hiểu.

Tuy rằng Thất Nguyệt thường làm một số hành động khiến ta nhìn khó hiểu, nhưng không cổ quái giống như hôm nay a! Hắn làm sao vậy?

“Trước khi người rời khỏi Dạ mị sâm lâm đã giết con gấu kia chính là con mồi của bang hội khiến kẻ khác khiếp sợ nhất Tây phương đại lục — “Sát thủ đường”,” không hề buông tay ra, Thất Nguyệt vẫn tiếp tục ôm ta nói chuyện, ” Đường chủ “Sát thủ đường”, là Hưu Tư.”

...Tên gia hỏa kia, thật đúng là một chút cũng không an phận...

“Khi người rời đi, hắn hình như mới từ nơi khác tới, trước đây ta đã gặp qua hắn vài lần, nhưng chưa từng quá để ý, mãi cho đến khi nghe được hắn gọi cái tên kia của người, ta mới bắt đầu lưu ý đến hắn .” Thanh âm Thất Nguyệt dị thường bình tĩnh , ” Nếu như sớm biết hắn là Hưu Tư...” Giả thuyết còn chưa nói ra hết đã bị Thất Nguyệt nuốt ngược vào bụng.

...Cổ lẽ ta nên cảm thấy may mắn vì trước đây người không nhận ra hắn...

“Hưu Tư thấy người rời đi, sau khi suy nghĩ qua một phen, phân phó hội viên vài câu liền hướng về một hướng khác bay đi như tên bắn, ta vẫn luôn đi theo hắn, cho đến khi hắn trốn trên một thân cây gần truyền tống trận lục giới.” Thanh âm Thất Nguyệt vẫn bình tĩnh.

Khóe môi ta nổi lên chút cười khổ.

Thì ra Hưu Tư một mực cùng ta tranh đoạt thời gian, nếu như ta nhanh một chút...

“Sau đó,” Thất Nguyệt dừng lại một chút, ” Người ”trốn” rồi, ta cũng ly khai.”

Di? Người ly khai? Nói cái gì không nói, không làm cái chuyện gì liền như vậy ly khai?

Buông lỏng ra ôm ấp,Thất Nguyệt thấy ta vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên, trong mắt đỏ tràn đầy ý cười, nhưng vẻ mặt cũng rất là nghiêm túc, ” Chỉ cần có thể sớm một chút cùng người ở cùng một chỗ, có một số việc đúng là có thể tạm thời không đi giải quyết.”

Nhận thấy được khuôn mặt lại lần nữa nóng lên, ta thực sự có loại dũng khí cầu xin Thất Nguyệt không nên nói loại kích động có thể dễ dàng khiến ta hiểu lầm như thế.

“Chỉ có điều Hưu Tư lại phái một “sát thủ” tới giết ta.” Khóe môi Thất Nguyệt hiện lên hài hước hiem thấy.

“Sát thủ” ?

” “Huyết sắc mạn đà la” , chức nghiệp ẩn dấu — sát thủ, một trong những át chủ bài của “Sát thủ đường”,” Thất Nguyệt lộ ra rằng nanh đáng yêu, “Càng ngăn cản lại càng dũng mãnh hơn. Phóng chừng nàng sẽ lại từ Tây phương đại lục truy đuổi đến đây.”

Sát thủ trong trò chơi truy giết sát thủ trong hiện thực sao... Nhất định rất thú vị...

“Ta trái lại muốn gặp nàng a,” xuất ra một cái tươi cười, ta có chút hưng phấn, ” Cổ lẽ là một người rất thú vị.”

Nếu có thể gây ra chức nghiệp ẩn dấu chuyển làm sát thủ, vậy nhất định không đơn giản, không biết trong sáu điều kiện để trở thành sát thủ — thận trọng, nhanh nhẹn, quyết đoán, chuẩn xác, vô tình, tàn nhẫn, vận khí — nàng có thể đáp ứng mấy điều.

“Vận khí của Dạ, người khác luôn luôn khó mà với tới.” Thất Nguyệt cười khẽ cảm khái, nhìn về phía sau ta.
.....Không khéo như vậy chứ....

Ta nghiêng đầu theo tầm mắt của Thất Nguyệt nhìn tới——

Một nữ nhân mới từ trong biển đi ra, có một mái tóc dài đến thắt lưng màu hạt dẻ, mặc hồng bào rộng thùng thình, trên hồng bào đính rất nhiều chuông nhỏ, theo động tác của chủ nhân mà phát ra từng tiếng chuông...

41. Chương 41

“Thì ra còn có sát thủ thích ăn mặc giống kiểu hồng y giáo chủ a...” Ta thấp giọng cảm khái, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một bóng dáng mặc trường bào tề tề.

...Ân...hai người này...hẳn là không liên quan gì với nhau....

Huyết sắc mạn đà la theo thói quen mà quan sát xung quanh, khi tầm mắt đảo đến chỗ Thất Nguyệt và ta thì sững sờ ——

Nhẹ nhõm xuất ra một nụ cười yếu ớt thiện chí, ta gật đầu hướng nàng thăm hỏi.

Ngô, một mỹ nữ mắt to.

Mỹ nữ áo hồng không mấy may cảm kích chút nào, ánh mắt tìm tòi ở trên người ta quanh quẩn vài giây, lại nhìn thoáng qua Thất Nguyệt, xoay người ly khai.

Ân, thận trọng có thừa, quyết đoán không đủ.

Nếu như ta có tâm giết nàng, vậy trong khoảng thời gian từ khi nàng sững sờ đến do dự rồi đi, nàng đã chết đủ mấy lần rồi!

” Nàng sẽ lại tiếp tục theo dõi chúng ta?” Tầm mắt ta từ bóng dáng Huyết sắc mạn đà la chuyển đến trên người Thất Nguyệt đang nhìn ta có chút suy nghĩ.

“Không biết,” nghe được câu hỏi của ta, Thất Nguyệt không biết vì cái gì rất là vui vẻ, ” Chúng ta đi đâu?”
Đi đâu? Ngô...“Tiểu Thất, người sẽ bay sao?”

“Sẽ không,” Thất Nguyệt cười yếu ớt đứng lên, hướng ta vươn tay, ” nhưng quỷ hút máu có thể “trượt” cách mặt đất 5~ 10 mét.”

Hình như chênh lệch không lớn...

Nắm lấy tay Thất Nguyệt đứng lên, ta khẽ giương khóe môi, “Vậy người theo ta đi giao nhiệm vụ đi.”

—————ta là phân cách tuyến đi đứt một tiếng đồng hồ—————

Người luyện cấp trên thảo nguyên Lục Ba rõ ràng tăng nhiều, liền ngay cả phụ cận “Nhất tuyến thiên” cũng rất là náo nhiệt. Dù sao đẳng cấp hiện tại của người chơi cũng tăng cao hơn rồi. Chỉ có người chơi giết quái trong “Nhất tuyến thiên” vẫn không nhiều lắm.

“Là ở đây sao?” Thất Nguyệt quan sát địa thế “Nhất tuyến thiên ” một phen, quay đầu hỏi ta.

“Ân.” Ta vừa trang bị “Tị độc châu” , vừa gật đầu.

Cười có ý tứ khó hiểu, cánh tay Thất Nguyệt lại ôm lấy thắt lưng ta.

Xung quanh đồng thời vang lên tiếng hút khí!

Khi vừa mới tới đây, Thất Nguyệt dựa vào y phục đặc biệt mà phong cách của quỷ hút máu, cùng dung mạo tuấn mỹ đã hấp dẫn phần lớn ánh mắt; mà ta vừa một đầu tóc đen dài đong đưa đến đùi, dây cột tóc bảy màu, vừa một thân lực bảo thanh nhả không giống người thường, lại trên khóe môi đọng một nụ cười yếu ớt như có như không....Nói tóm lại xung quanh đây, chỉ cần là mắt không mù thắm mỹ xem như bình thường, lực chú ý đều đặt ở trên người chúng ta. Mà lúc này Thất Nguyệt lại làm ra hành động khiến kẻ khác cảm thấy muốn bao nhiêu ái muội có bấy nhiêu ai muội....

“Như thế này rất dễ làm người ta hiểu lầm ai.” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng căng tay ta lại không hề cố kỵ mà đáp trên bờ vai của hắn.

Hắn phải nói là rắn chuột một ổ đi. Vài người cùng ta kết bạn tất cả đều là thích làm theo ý mình, chỉ đối với một số người trong lòng thì còn có chút lo ngại, còn lại những người khác — quân hắc đi chết !

Đương nhiên hành động của ta cũng đưa tới một mảnh tiếng hút khí.

Thất Nguyệt nghe vậy, trong mắt đỏ nhanh chóng hiện lên cái gì đó, khẽ cúi đầu, không hề báo trước mà ở trên môi ta hôn xuống. Sau đó ôm chặt lấy ta đã rơi vào trạng thái hóa đá, trong tiếng thét chói tai thấu trời bay lên cao, cấp tốc trượt đi.

Tiểu Thất hôn ta, tiểu Thất hôn ta, tiểu Thất hôn ta, tiểu Thất hôn ta, tiểu Thất hôn ta.....

Trong đại não giống như niệm ma chú lặp đi lặp lại một cái ý niệm trong đầu, ta vô tri vô giác mà dựa sát vào trong ngực Thất Nguyệt, tùy ý hắn ôm ta thần tốc tạt vào bên trong “Nhất tuyến thiên”.

“... Bất quá thị toàn kịch đích kỷ phân chi nhất, thông thường bất hội thượng diễn khai thủy hòa kết cục, chính thị đa liễu. . .” (lời bài hát)

Tiếng hát tinh tế mà có lực xuyên thấu đặc biệt dồi dào quen thuộc đột nhiên truyền vào tai, đánh thức thần trí vốn đang hỗn loạn một đoàn kia.

Hoa Thống?!

Ta lập tức từ trong ngực Thất Nguyệt nhô đầu ra, đúng lúc thấy một thân ảnh mặc áo bào trắng xẹt qua.

“Tiểu Thất, chúng ta trở lại, đi vào trong đó.” Trước mắt vẫn không hiểu được ý tứ của Thất Nguyệt, lại càng không có dũng khí nhìn thẳng vào hắn, ta nghiêng đầu, một tay vỗ nhẹ bờ vai hắn, một tay chỉ về hướng máy hát vừa xuất hiện.

Thất Nguyệt trầm mặc, nhẹ nhàng mà thay đổi phương hướng, lên xuống mấy cái, đã vững vàng mà rơi xuống nơi đã chỉ.

“...Tận tình phóng thích bản thân....Dạ ca ca! Người đã về rồi!” Máy hát tinh mắt, vẻ mặt hưng phấn mà ném đồng bạn đang luyện cấp cùng xuống, chạy tới.

Hỏa vũ viêm, một kiếm sĩ xa lạ, một đạo tặc nhìn qua có chút quen thuộc....

Nhanh chóng nhìn lướt qua đồng bạn của máy hát, ta vừa thu hồi cánh tay khoát trên vai Thất Nguyệt mỉm cười gật đầu —

“Ân.”

—————Cảm ơn mọi người ủng hộ! Muốn chuyển liên chuyển đi....Ân, đây là bộ võng du, hắn là thể loại 1×1....

42. Chương 42

“Đã lâu không gặp !” Thành thạo ném ra tấm hỏa phù, đem hai bán thú nhân còn lại ở điểm xoát quá tiêu diệt, Hỏa vũ viêm rất hài lòng mà nhảy đến trước mặt ta.

“Đúng vậy.” Nhếch lên khóe môi, ta nhìn thoáng qua máy hát đang ở bên cạnh hiếu kỳ mà đánh giá Thất Nguyệt, nói ” Trong khoảng thời gian này thật phiền toái các người rồi.”

“Không có, không có, tiểu Xướng vẫn rất thông minh.” Hỏa vũ viêm vẻ mặt tươi cười mà khách khí, ánh mắt lại hàm chứa kinh ngạc, không ngừng đảo qua cánh tay Thất Nguyệt vẫn thủy chung đặt trên lưng ta.

“Đúng nha, ta vẫn đều rất thông minh.” Sau khi máy hát khê oán trách vài câu, có phần hưng phấn mà kéo kéo ống tay áo ta, “Dạ ca ca, ta hiện tại là chức nghiệp ẩn giấu nha!”

Nga, chức nghiệp ẩn giấu?

Có chút hứng thú, ta nhìn kỹ máy hát trước mặt — vẫn áo bào trắng của y sư, nhưng màu sắc vạt áo ban đầu lại nhuộm đầy mây khói thủy sắc, quanh quẩn lượn lờ. Chỗ ngực lộ ra một cái huy hiệu nho nhỏ — bên sườn núi đêm trắng, một tòa lâu các thần bí trong bóng đêm như ẩn như hiện...

Xem ra hẳn đã gia nhập “Ám dạ các” rồi.

” “Huyền âm y giả “! chính là có thể thông qua ca hát gia tăng MP, gia tăng HP cho người khác...” Không kiên nhẫn chờ ta mở miệng hỏi, máy hát đã tự bóc trần chân tướng sự việc, thao thao bất tuyệt.

....Người rất cục có thể danh chính ngôn thuận mà ca hát không ngừng rồi....

Độ cong khoe miệng dần tăng lên, ta vỗ nhẹ đầu máy hát, cắt đứt “giới thiệu chức nghiệp” của hắn, thủ thế ra hiệu tỏ ý tán dương, “Tiểu Xướng rất tuyệt nha.”

Thiếu niên đơn thuần vì khen ngợi của ta, hưng phấn đến hai gò má đỏ bừng, mắt to khả ái híp thành trăng lưỡi liềm cong cong. Mà thất lưng ta lại bởi vì một câu tận tâm tán dương của mình mà bị Thất Nguyệt ôm càng chặt hơn.

Mí mắt sụp xuống, che đi bất đắc dĩ trong mắt.

Ô.....Tiểu Thất sao lại biến thành cái dạng này.....nguyên là hướng nội ngại ngùng kia của hắn đã đi đâu rồi a?

“Ách, người....Người có phải cái kia hay không....” Một thanh âm dễ nghe giống như chuông bạc bất ngờ cắt ngang ai oán trong lòng ta .

Ta giương mắt nhìn về phía phát ra âm thanh— hé ra khuôn mặt búp bê khả ái, một đầu tóc ngắn màu vàng xinh đẹp, một cái dáng người hoạt bát....

Ngô, nữ đạo tặc nhìn rất quen mắt.

“Ta là Ngân sắc phong linh! Chính là không trộm được đồ của người lại bị người....” Nữ hài khả ái bắt đầu nói tình huống giúp ta nhớ lại.

“Nga....” Ta bưng tỉnh — nàng là búp bê SD bị ta thử “tẩy não” kia! “Thực là có lỗi, trí nhớ ta không tốt, vừa rồi không nhận ra người...” Tay phải ta tự nhiên mà vươn ra.

“Không! Không! Không sao, không có gì!” Ngân sắc phong linh kích động đến nắm chặt tay ta rung lại rung, ” Ta một mực tìm người muốn cảm ơn người đã chỉ bảo cho ta, không nghĩ tới “Văn Ca” vẫn thường được mọi người nhắc đến chính là người!”

Sát khí nhàn nhạt ở trên không bao phủ.

Xuất ra dáng tươi cười đúng lúc, ta nhẹ nhàng mà rút tay phải về, “Kia không có gì, tùy việc mà xét mà thôi.”

Ta nhớ kỹ hài tử này, trước đây rất thẹn thùng e lệ....Sẽ không phải là tâm tính trộm cướp còn chịu ảnh hưởng bởi tính cách con người đi....

Ngân sắc phong linh không hiểu mà sửng sốt, sau lại lập tức cúi đầu xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Không để ý đến động tác quái dị của nàng, ta đối diện với Hỏa vũ viêm vẫn luôn không ngừng lớn vồn ở trên người Thất Nguyệt và ta , cười cười, “Ta phải đi giao nhiệm vụ, đi trước một bước.”

Không đợi Hỏa vũ viêm khách sáo vài câu, Thất Nguyệt liền ôm ta bay lên. Lần này tạt qua trong hẻm núi, tốc độ so với lúc đầu còn muốn nhanh hơn gấp đôi, hình như muốn nhanh chóng bỏ tụt lại cái gì đó xa xa phía sau.

Tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất....Ta nên bắt người làm cái gì bây giờ?

Cười khở trên khóe môi còn chưa thoải lui, ta liền cảm thấy tốc độ trượt đi giảm xuống, lúc thay đổi suy nghĩ hai chân đã đạp tới mặt đất rồi.

Cánh tay Thất Nguyệt chùng từng có dấu hiệu buông ra, mà ta vùi đầu ở trước ngực hắn càng không có dũng khí ngẩng đầu....Thế là chúng ta cứ như vậy bế tắc...

Một hồi lâu, Thất Nguyệt than nhẹ một tiếng, buông ra ôm ấp, hai tay nắm chắc vai ta, “Dạ, nhìn ta.”

Trong lòng cũng thở dài sâu sắc, ta miễn cưỡng về mặt bình tĩnh mà ngẩng đầu—

Thất Nguyệt trong mắt đỏ trong vắt tràn đầy nghiêm túc, “Dạ Văn Ca, ta yêu người.”

Nghĩ tới vạn lần cũng không nghĩ tới Thất Nguyệt sẽ trực tiếp bày tỏ như vậy, tâm tư ta lúc này loạn thành một đoàn. Khẩn trương, hoảng loạn, vui sướng, khiếp đảm, còn có đủ loại tình cảm khó hiểu không ngừng dâng lên, nhưng không thể không thừa nhận chính là, trong lòng, vui sướng chiếm tỉ lệ cực đại.

Theo thói quen mà buông mắt che giấu tâm tình thực sự, ta ngỡ ngàng mà đứng, có phần — lúng túng.

“Đáng lẽ ta không tính nói cho người,” Thất Nguyệt khe nâng cằm ta lên, khiến cho ta rõ ràng thấy trên môi hắn toát ra bất đắc dĩ, “ Ta chỉ là muốn tiếp tục theo bên cạnh người, cho người tập thói quen ý lại cho đến khi không thể rời khỏi ta, như vậy thì đến khi người chán ghét cô đơn muốn tìm một người cùng nhau sinh sống, lựa chọn của người, cũng chỉ có thể là ta.”

....Người thật gian xảo...

Ta im lặng lên án khiến cho Thất Nguyệt mỉm cười, “ Chỉ có điều không nghĩ tới,” mi Thất Nguyệt hơi nhíu, “ Hưu Tư lại đột nhiên xuất hiện trong trò chơi, còn có Tập thiên hắc mặc kia không biết từ đâu tới!”

....Sớm biết như vậy, ở trên đường đến “Nhất tuyến thiên”, sẽ không nói cho hắn chuyện Tập thiên hắc mặc, khi đó ta còn tưởng rằng hắn thần sắc cổ quái cùng toàn thân sát khí là bởi vì lo lắng đến an toàn của ta....

“Ảnh hưởng của Hưu Tư và Tập thiên hắc mặc đối với người, khiến cho ta cảm thấy bất an,” đầu ngón tay Thất Nguyệt dò xét tóc đen trên tai ta, “ cho nên ...” khóe miệng Thất Nguyệt nổi lên một nụ cười tự đắc nho nhỏ, “ cái này người Trung Quốc các người gọi là “Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương” đi?” (ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau thì gặp tai ương)

....Những lời này đều không phải dùng ở chỗ này....

“Ta biết người bây giờ còn không bỏ được hai người kia, “ biểu tình Thất Nguyệt lại trở nên chăm chú, “Ta cũng không hi vọng xa vời người hiện tại cho ta đáp án. Ta chỉ hy vọng người trước khi lựa chọn có thể nhớ một chút tới những lời của ta ngày hôm nay,” Thất Nguyệt mỉm cười, “Ta yêu người,hơn nữa, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh người.”

Trái tim nặng nề mà nhảy lên, ta đưa tay ôm lấy thất lưng Thất Nguyệt, tựa đầu gắt gao mà chôn ở trong ngực hắn.

Tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất, tiểu Thất....

Xin lỗi,xin lỗi, xin lỗi,xin lỗi...

Nếu như ta có thể xác định bản thân đối với Hưu Tư vương vẫn không dứt được, có phải bởi vì không cam tâm để mối tình đầu chết non hay không, nếu như ta có thể xác thực rằng bản thân đối với Tập thiên hắc mặc ý loạn tâm hoảng, có phải là do hiểu kỳ trong lúc nhất thời cùng cô đơn hay không, nếu như ta có thể xác nhận bản thân đối với người lưu luyến không rời có phải bởi vì cái gọi là tình cảm giữa người thân hay không, thì người ngày hôm nay nhất định đã không miễn cưỡng rộng lượng mà để ta về sau mới cho người đáp án,người cũng sẽ không...

“Người vẫn đều là như thế này,” Thất Nguyệt than nhẹ mơn trớn tóc ta, “Về mặt tình cảm đã điều vô cùng, không bức người thì người cần bản sẽ không tự đi suy xét, nhưng nếu như làm cứng rắn, người lại sẽ đoạn tuyệt đến làm cho người ta cảm thấy hoảng hốt.”

....Người không cần phải nói trắng ra như vậy được không...

Một lát sau, tâm tình ta cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, buông tay ra, ngẩng đầu nhìn Thất Nguyệt, khoe môi không ngờ xuất ra một nụ cười yếu ớt.

Thất Nguyệt tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, răng nanh đáng yêu lộ ra, ” Được rồi, người trước đi giao nhiệm vụ đi.”

Ta lúc này mới chú ý chính mình đang đứng trước nhà tranh nhỏ trong “La ta di tích”. Cửa nhà tranh khép kín, mà một thành trấn náo nhiệt đã thay thế cảnh tượng đổ nát vốn có, đứng sừng sững trên địa chỉ cũ của “La ta di tích.”

“Vào đi.”— thanh âm vang lên sau khi gõ cửa khiến ta cười khê đối Thất Nguyệt gật đầu, sau đó lập tức đẩy cửa, tiến vào.

Ách....Đây là cái tình huống gì

Giao xong nhiệm vụ đạt được phần thưởng, ta định rời đi, đứng ở trước cánh cửa nửa mở, ta có chút đau đầu mà nhìn cảnh tượng bên ngoài.—

Trong vườn ươm đủ loại hoa và cây cối phẳng phất như đoạn tuyết với nhân thế, Thất Nguyệt quần áo hắc y và Tập thiên hắc mặc một thân bạch trang, đang một trái một phải mà giăng co. Một người cao thâm bí hiểm, một người lạnh lùng như băng .

Đóng cửa! Trốn người! — Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu ta. Có điều nhìn tới nhìn lui cái căn nhà tranh gây yếu này, lại cân nhắc một chút uy lực Cuồng long kiếm khí kia của Tập thiên hắc mặc — ta quyết định vứt bỏ ý nghĩ này.

“Đã lâu không gặp.” Đối Tập thiên hắc mặc nở một nụ cười yếu ớt, ta chậm rãi đi tới bên cạnh Thất Nguyệt.

Ánh mắt giống như kiếm băng quét qua, Tập thiên hắc mặc trầm mặc, quanh thân tràn ngập khí tức băng lãnh như băng tuyết vĩnh cửu trên đỉnh núi.

Ta sao lại cảm thấy gần đây vận khí của bản thân càng ngày càng đen đui ?!

Chỉ mong nhanh chóng rời đi, ta bắt đắc dĩ mà đánh một ánh mắt hướng Thất Nguyệt cầu cứu — khi hẳn ở bên cạnh ta , ta rất có thói quen ý lại vào hẳn.

“Người là Tập thiên hắc mặc sao, “ Thành công tiếp được cũng phiên dịch được ánh mắt của ta, Thất Nguyệt nhàn nhạt mà nhếch khóe miệng, “Dạ và ta đã từng nói tới người.”

Kiểm băng thành công nâng cấp lên thành súng băng, chỉ là đối tượng bắn phá đối thành Thất Nguyệt.

” Trong khoảng thời gian này ta không ở bên cạnh Dạ, nhờ có người chiếu cố,” trong mắt Thất Nguyệt hiện lên hài hước, “Phi thường cảm tạ.”

.....Thì ra miệng lưỡi tiểu Thất cũng có thể vô hình giết người....

Sắc mặt Tập thiên hắc mặc đã tới đến lợi hại,mắt híp lại, “Người là ai.” Âm điệu 0 độ, không có bất luận lên xuống trầm bổng nào cả.

“July (tháng bảy)? “ Thất Nguyệt trong miệng đột nhiên bắn ra tiếng mẹ đẻ của hẳn, “Dạ là người quan trọng nhất.” Một cánh tay hẳn ôm lấy thất lưng ta.

.....Ta bảo, tiểu Thất, người thực sự hiểu rõ hàm ý ánh mắt ban nãy kia của ta sao...

“July? Tên rất quen tai.” Thức thời mà lựa chọn một chút cũng không nhìn tới trong mắt Tập thiên hắc mặc liền ánh lên một mặt hung ác nham hiểm sau khi Thất Nguyệt nói một câu cùng với động tác kia.

“Không sai,” Thất Nguyệt cười đến rất vui vẻ, “Độ nổi tiếng của ta rất cao.”

“Thật không,” Tập thiên hắc mặc hừ nhẹ một tiếng, ” Chỉ là đứng thứ hai, người cho rằng người có thể bảo hộ được Mặc?”

Nhìn thấy trong mắt đen của Tập thiên hắc mặc lóe lên đắc ý giống như cuối cùng cũng hòa được một ván, Thất Nguyệt vẻ mặt tươi cười mà cả người ghé vào trên người ta, hai tay ôm lấy cổ ta, ” Không thể,” cảm của Thất Nguyệt tì lên vai ta, hơi thở ấm áp thổi đến lỗ tai, ” cho nên cho tới nay đều là Dạ bảo hộ ta.”

...”Trợn mắt nói dối” , giải thích như Thất Nguyệt hiện tại thì liền tìm chết đi.....

Tập thiên hắc mạc khuôn mặt đã hoàn toàn đen, hàn khí quanh thân càng tăng lên. Phỏng chừng qua vài giây tiếp theo, đến bông tuyết cũng bay xuống.

Vốn là đang bám ở trên người ta tươi cười đầy mặt, Thất Nguyệt vẽ mặt bí hiểm mà đứng thẳng dậy, trong đôi mắt đỏ gần đây sát khí bắt đầu tràn ra ngoài.

Muốn đầu võ sao?

Nhún nhún vai, ta tính cách khá xa một chút để tránh khỏi bị khói lửa chiến tranh lan đến.

Đánh đi đánh đi, dù sao thì trong trò chơi cũng không chết người được, có thể đánh một trận đáng giá với đối thủ ngang tài ngang sức kỳ thực cũng rất khó có được, về phần trong lúc đánh nhau bị thương... Phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không đem loại tiểu thương tiểu đau nhức này để vào mắt.

“Văn ca tiền bối — Văn ca tiền bối—” tiếng gọi từ xa xa truyền đến kéo lấy chân ta định rời đi.

Ngô, búp bê SD?! Nàng chạy tới làm gì?

Ta có chút buồn bực nhìn Ngân sắc phong linh có phần hỗn hển mà nhanh chóng chạy vội đến trước mặt ta. Bầu không khí giương cung bạt kiếm xung quanh lập tức biến mất không dấu vết.

“Văn, văn ca tiền bối,” Ngân sắc phong linh vừa cố gắng bình ổn hô hấp,vừa cố gắng bày ra một bộ dáng tươi cười, “Có thể tìm được người thật sự là quá tốt!”

“Làm sao vậy?” Tay của ta rất tự nhiên mà vỗ vỗ lên lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Nhiệt độ không khí bốn phía lại hạ xuống.

“Cái kia, ta....” Búp bê SD cảm kích mà đối ta cười cười, sau đó khuôn mặt khả ái lại lập tức suy sụp xuống, “Xin lỗi!”

Nghe thấy câu xin lỗi, ta lập tức ý thức được cái gì. Không đợi ta mở túi Càn khôn ra kiểm tra bản thân có thiếu đi đồ vật gì không, vẽ mặt Ngân sắc phong linh như đưa đám lấy ra đồ vật khiến ta có loại xúc động muốn cứng rắn té xỉu—

Nhị nguyên thủy?!

—Ngày hôm qua bớt chút thời gian xem Mãn thành tân đại hoàng kim giáp, ấn tượng sâu nhất chính là tình tiết hoàng đế dùng thất lưng quất tam hoàng tử — hoàng đế tóc tai bù xù gắng sức vung thất lưng trong tay, tam hoàng tử té nhào ngã xuống đất, vừa lui về phía sau, vừa kêu gào thảm thiết... Đang xem đến đây thì ý nghĩ duy nhất trong đầu ta chính là — SM ! Kế tiếp cũng liền không có hứng thú xem tiếp, chỉ quay lại xem đoạn này xem đi xem lại n lần, càng xem càng bội phục lão Mưu tử (aka ~ đạo diễn Trương Nghệ Mưu)— không hổ gần như là đạo diễn lớn cấp thế giới a! Thực sự là nhìn xa trông rộng thâm tàng bất lộ, vậy mà đem ham mê đối với SM như thế, mờ mịt mà chôn trong phim điện ảnh, có thể nói là hao tổn tâm trí a hao tổn tâm trí, đáng để tiểu bối ta quý bái a quý bái

43. Chương 43

....Người nói người trộm cái gì không trộm lại trộm cái này...

“Ai dùng? Dùng như thế nào?” Nhắm mắt lại đè xuống cực độ phiền muộn trong mắt,ta vẽ mặt bình tĩnh mà mở miệng.

Nếu nàng mang theo loại vẽ mặt này chạy tới tìm ta, vậy hỏi nàng có phải có người đã dùng thứ này rồi hay không đã không còn bất cứ ý nghĩa nào nữa rồi.

“Là tiểu Xướng!” Búp bê SD không chút dè dặt, ” Hắn đổ một chút ở lòng bàn tay, muốn xem cái này rốt cục là cái gì...”

....Lăng Đức sẽ đem ta giải phẫu sống mất...

“Người khác đâu?” Thầm than một tiếng, ta từ trong tay Ngân sắc phong linh cầm lại “Nhị nguyên thủy” ngày hôm nay đã biến thành mị được.

“Còn đang ở chỗ chúng ta luyện cấp.” Ngân sắc phong linh tuy là hé ra vẻ mặt đau khổ, nhưng hiểu kỳ trong mắt lại không thể ngăn cản được, “Văn ca tiền bối, trong bình này là cái gì?”

Nhận được đáp án mình cần, ta vốn không tính để ý tới câu hỏi của búp bê SD, nhưng khi ta quay đầu lại định sau khi nói với Thất Nguyệt và Tập thiên hắc mạc thì sẽ một mình đi giải quyết việc này, lại chứng kiến bọn họ trong mắt đều hiện lên một chút nghi hoặc và hiểu kỳ.

” “Nhị nguyên thủy”, sử dụng ngoài, đan nhật: độc được, song nhật: mị được..” Ta có phần bất đắc dĩ mà cười khổ, “Mị được!”

Hiển nhiên hiểu rõ hàm nghĩa của cái này, hai nam nhân sắc mặt tức khắc liền rất khó nhìn, mà nữ hài duy nhất khuôn mặt đã hồng thành quả anh đào chín mọng.

“Ta cùng nàng đi xem,” đi tới bên cạnh búp bê SD, ôm lấy nàng, ta quay đầu lại nhìn hai người bởi vì động tác của ta, mà sắc mặt càng thêm khó coi, “Các người...tùy ý đi.”

Dù sao thì bọn họ đi cũng vô dụng, hướng chi....Ta cũng không muốn bị thương....

“Ôm chặt ta.” Đối với nữ hài trong lòng có chút đại ra nở một nụ cười nhợt nhạt, ta ôm nàng rời khỏi mặt đất, nhanh chóng bay về phía “Nhất tuyến thiên”, bởi vì ta đã giao xong nhiệm vụ mà đã không còn hoa tường vi xanh biếc nữa.

Hiện tại cũng không cố ẩn dấu thực lực nữa, ta cũng không muốn nửa đời sau bị ngâm ở trong Formalin mà sống qua ngày.(formalin là dung dịch hóa học dùng để ngâm xác người đó ~)

“Phong linh, ngươi làm thế nào từ trên người ta trộm được cái thứ kia vậy?” Vừa cẩn thận mà phi hành xuyên qua chỗ giữa sườn núi, vừa chú ý đến thảo nguyên liên tiếp bay lượn trên bầu trời, ta có chút tò mò hỏi nữ hài trong ngực.

Khi đạo tặc đối với người chơi sử dụng “Đạo thiết thuật” (thuật ăn cắp), chỉ có tiếp xúc với đồ vật kia của đối phương hoặc túi đồ mới có tác dụng, mà Ngân sắc phong linh chỉ nắm tay của ta; hơn nữa, cho dù “Đạo thiết thuật” thành công hay không, thì người bị trộm đều phải nhận được nhắc nhở của hệ thống, mà ta rõ ràng không có loại “Đãi ngộ” này.

“Àn, ta hiện tại là “Thần thâu” (thần trộm), có thể sử dụng “Thần thiết thuật”,” Ngân sắc phong linh ôm chặt cổ ta, tựa đầu vào ngực ta tránh né luồng không khí đập vào mặt, “Chính là có thể ở bất cứ tình huống nào sử dụng kỹ năng, chỉ có 25% xác suất xuất hiện nhắc nhở của hệ thống”

....Không nghĩ tới người thật đúng là đem tinh túy của “Đạo” (Trộm) phát huy tới cực hạn rồi....

“Nếu như không phải ngài một phen chỉ bảo kia, ta khẳng định sẽ không giữ vững niềm tin của bản thân, càng không thể gây ra chức nghiệp ẩn dấu chuyển thành “Thần thâu”,” Ngân sắc phong linh trong thanh âm tràn đầy cảm kích, “Có điều khi cùng ngài bắt tay sử dụng “Thần thiết thuật” chỉ là động tác vô thức, ta tuyệt đối không cố ý!” khuôn mặt khả ái của búp bê SD vung lên, vẻ mặt lời thề son sắt, “Đáng lẽ ta muốn lập tức trả lại cho ngài, nhưng vừa nghĩ đến lời ngài nói lúc đó lại bắt đầu do dự...”

....Ta đây có tính là tự làm tự chịu hay không a....

“Văn ca tiền bối, “ lại thấp giọng lẩm bẩm vài câu, búp bê SD bỗng nhiên nghiêm chỉnh mà nhìn ta, “Ta có phải đã làm sai rồi hay không?”

“Không có!” Ta như đinh đóng cột mà trả lời. Nét mặt đương nhiên cũng treo một bộ biểu tình nghiêm túc, “Tuy là về phương diện này mà nói, người thật sự là làm có chút không thỏa đáng,nhưng “Trộm không trả” một điểm cũng chưa từng sai!” Sau khi vút vài câu chính khí nghiêm nghị, ta lại nở một nụ cười an ủi, “Đương nhiên, nếu sau khi trộm được đồ vật,không thể xác định “tang vật” là cái gì,nên tìm nhân sĩ chuyên nghiệp giám định một chút, không được liều lĩnh...”

Không chút nào keo kiệt tinh lực của bản thân, ta phi thường hào phóng mà hướng Ngân sắc phong linh truyền thụ tri thức “Chuyên nghiệp”. Tuy rằng bản thân đều không phải là một đạo tặc trình độ cao nhất,

nhưng ” kỹ thuật hắc ám, thông thạo một liên biết một trăm”, nắm chắc tinh túy, chỉ dẫn khóa học chức nghiệp cũng không phải là cái gì khó khăn. Cho nên khi chúng ta tới nơi cần tới, một con dê con thuần khiết vốn chỉ sa vào đầm lầy một nửa, đã bị ta hoàn toàn ném vào vực sâu...

44. Chương 44

Trong một góc của “Nhất tuyến thiên”, ngồi dựa vào tường núi đá, máy hát vạt áo nửa mở, mồ hôi nhễ nhại, hai má đỏ tươi, môi anh đào khẽ nhếch, hai mắt mê ly...

...Thoạt nhìn quả thực rất mê người...

Bản thân không biết vì sao khẽ than nhẹ, ta lấy Băng ngọc tâm mở ra, che trên cái trán của máy hát.

“Không có cách nào logout, không có cách nào uống thuốc, không có cách nào bị công kích, không có cách nào tiếp nhận bất cứ kỹ năng điều trị nào.” Được Ngân sắc phong linh đổi chỗ cho, từ điểm xoát quái Hỏa vũ viêm đứng ở phía sau ta, lãnh tĩnh mà nói cho ta biết tình hình của máy hát.

Xem ra chỉ có thể dùng cái loại phương pháp này...Lăng Đức nhất định sẽ giết ta ...

“Đã duy trì bao lâu?” Ta cũng không quay đầu lại, hỏi nữ pháp sư phía sau.

“Đại khái khoảng nửa tiếng đồng hồ trước sử dụng....cái thứ kia...” Hỏa vũ viêm dừng một chút, ” Khoảng mười lăm phút sau thì xuất hiện ‘triệu chứng’ so với hiện tại nhẹ hơn một chút.”

Phỏng chừng “Nhị nguyên thủy” là được tính chậm...

“Tiểu Xương, tiểu Xương.” Có lẽ đây vừa vặn chính là tình trạng “Lửa nhỏ chậm rãi rang khô”, cũng có thể là mát lạnh của Băng ngọc tâm trên trán khiến hần thoáng thanh tĩnh một chút, nói tóm lại hiện tại máy hát đã có một chút tiêu cự, ta nhẹ giọng kêu gọi đem ánh mắt hần nhìn về phía ta.

“Dạ...Dạ ca ca...” Một chữ một thở gấp chính là lời nói gian nan mà từ trong môi anh đào đỏ tươi của máy hát truyền ra.

“Ân.” Nở một nụ cười trấn an, ta dụng tâm xem xét thần sắc của máy hát, ”Tiểu Xương, người ở trong trò chơi có yêu thích ai không?”

“Yêu....thích?” Máy hát chậm rãi chớp mắt vài cái, có phần khó hiểu, “Cái gì...là...yêu thích?”

Ách...

“Yêu thích nha, chính là luôn muốn đi theo phía sau một người nào đó, theo sát dấu chân hần, mong đợi một ngày có thể đuổi kịp bước chân hần, cùng hần sánh vai nhau cùng đi!” Ngân sắc phong linh đã đem quái giết sạch rồi bắt đầu sắp lại gần, vừa nói vừa thỉnh thoảng ngo ngo ta.

...Đây là....”yêu thích”?

Máy hát ngẩn ngơ, sau đó môi đỏ mọng nhiễm một chút tiểu ý, “Vậy....ta yêu thích....Dạ ca ca!”

Một thân ảnh màu đen đột nhiên tà tà đáp xuống bên cạnh ta, cùng với tư thái uyển chuyển ưu nhã của hần không tương xứng, là người này toàn thân đầy sát khí.

“Phong linh cùng người nói đùa thôi!” Thanh âm lần đầu tiên từ trước đến nay ta từng thấy giương cao, tay trái sít sao nắm lấy ta, Thất Nguyệt bên người tản ra sát khí nồng đậm, “Nàng nói chính là sùng bái!”

Sát khí đột nhiên biến mất, Thất Nguyệt lẳng lặng mà ngồi chồm hổm xuống, một chữ cũng không nói.

“Yêu thích, chính là làm bất cứ chuyện gì đều có thể nghĩ đến đối phương, mong muốn thời thời khắc khắc được cùng đối phương ở cùng một chỗ. Khi hai người ở cùng một chỗ không có bất cứ gò bó nào, rất nhẹ nhàng, rất vui vẻ...” Thanh âm Hỏa vũ viêm từ phía sau vang lên, giọng điệu nhàn nhạt dường như có chút xa vời.

Sau khi máy hát trầm mặc nửa phút đồng hồ, kiên định mà nhìn ta, “Có!”

....Lãng Đức ta thật có lỗi với người, em trai người ở trong trò chơi nói chuyện yêu đương, ta vậy mà một chút tin tức cũng chưa từng nghe được....

“Là ai?” Ta hỏi ra vấn đề mà cả một đám người muốn hỏi nhất.

“Ta...không biết ...tên của hần...” Thanh âm máy hát đột nhiên nhỏ đi một chút, mắt lại trở nên mê ly như lúc đầu, tiếng rên rĩ nhọt nhọt cũng từ trong miệng chạy ra, “Ân....Hần....mắt màu xám tro....Tóc màu xám....là một đạo sĩ...Mỗi ngày ...ta ...ở trong Tuyết địa....ca hát thì ...hần....đều ở gần đó...nghe...”

Mắt xám tro tóc màu xám? Đạo sĩ? Tuyết địa?

Ta tinh tế suy tư về khả năng lựa chọn người, bởi vì “mắt xám tro tóc màu xám” này là một đặc trưng tương đối nổi bật, ta gần như là lập tức nghĩ tới đạo sĩ trước đây đã gặp phải trong Rừng rậm thần bí kia.

“Hỏa vũ, khi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, cái đạo sĩ mắt xám tro tóc màu xám kia là ai?” Thực sự nhớ không nổi tên người kia, ta chỉ có thể đem hy vọng ký gởi ở trên người Hỏa vũ viêm.

“Xử sự triết học, bang chủ “Thiên niên bất hủ.” Hỏa vũ viêm thế nhưng lại không cô phụ kỳ vọng của ta, ” “Thiên niên bất hủ”, hiện là đại bang hội thứ hai sau “Ám dạ các” ở Đông phương đại lục, lãnh địa đóng ở phụ cận Băng phong thành.”

Ta sau khi giật mình một chút, liền cầm lấy Băng ngọc tâm, đứng lên xoay người nhìn về phía Hỏa vũ viêm — “Đây có lẽ là một âm mưu.” Thanh âm nữ đạo sĩ rất nhẹ, hần là không muốn máy hát nghe được.

“Vậy người còn có thể tìm được người thích hợp khác?” Ta mở khung tin tức, nhàn nhạt mà nhìn nàng một cái.

Hỏa vũ viêm sững sờ, lập tức lắc đầu, không hề mở miệng.

Ta lại nhìn về phía Thất Nguyệt theo ta đứng lên lúc này đang đứng ở bên cạnh ta— Răng nanh khả ái của Thất Nguyệt lộ ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Cười yếu ớt mở khung tin tức, tin tức lâu ngày đọng lại đập vào mặt mà đến, không còn lòng dạ nào mà đi nhìn kỹ, ta trực tiếp xóa sạch, sau đó hướng Xử sự triết học phát đi một thỉnh cầu khai thông kênh nói chuyện phiếm.

“Người chơi “Xử sự triết học” tiếp nhận thỉnh cầu của ngài , kênh nói chuyện phiếm khai thông.” theo âm thanh nhắc nhở của hệ thống, ta đem thông tấn khí (dụng cụ truyền tin) tiến tới bên tai, “chào người, ta là “Ám dạ đích văn ca”.”

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Xử sự triết học hần là còn nhớ rõ ta, dù sao thì ngày đó ta ăn mặc quả thực rất phong cách, huống hồ như ta đây trí nhớ kém đến lợi hại còn chưa từng quên hần, ân, tên không tính....

“Nga, là Văn ca huynh đệ a, tự ngày ấy từ biệt, thực sự là đã lâu không gặp.” Thanh âm đối phương tuy rằng bờ ngỡ, nhưng vẫn thân thiện.

Chúng ta hần là không quen thuộc đến mức có thể xưng huynh gọi đệ, “Cảm phiền Triết học bang chủ còn nhớ rõ ta,” sau khi ta qua quyết vài câu chuẩn bị chuyển vào chủ đề chính, dù sao cũng không có bao nhiêu thời gian cùng hần dây dưa, “Ta có một câu hỏi muốn thỉnh giáo Triết học bang chủ, có thể chỉ điểm một chút hay không.”

“Văn ca huynh đệ thực sự quá khách khí, không biết người muốn hỏi cái gì?” Xử sự triết học dường như cũng không có tâm tình lãng phí thời gian nói lời thừa thãi.

“Triết học bang chủ có phải hay không mỗi ngày đều đi đến một địa phương nào đó “nghe hát” ?” Ta cố ý nhấn mạnh hai chữ sau cùng.

Đối phương trầm mặc một lúc lâu sau đó truyền ra tiếng trả lời trầm thấp — “Đúng”

Ân, không sai, mặc kệ người xuất phát từ mục đích gì, nói tóm lại có thể thừa nhận chính là một nam nhân. Ánh mắt máy hát coi như không tồn tại.

“Người đối với hài tử kia có cảm giác gì?” Nói trắng ra, ta hỏi rất trực tiếp, “Ta là người giám hộ của hân trong trò chơi.”

“Hân làm sao vậy?” Thanh âm đối phương đột nhiên biến lớn.

“Mời trả lời vấn đề ta hỏi trước đã.” Có chút đau đầu mà nhìn mấy hát lại bắt đầu xé quần áo, khẩu khí ta không ngờ trở nên nghiêm túc.

Sau khi thoáng trầm mặc, khẩu khí Xử sự triết học cũng trở nên trịnh trọng, “Ta muốn bảo hộ hân!”

Tốt lắm, ” Là ở trong trò chơi hay ở trong hiện thực?” Ta tiếp tục.

“Cả hai.” Lần này hân thật sự không do dự.

“Ta chỉ quản chuyện của hân ở trong trò chơi, hy vọng người là một nam nhân nghĩ sao nói vậy.” Bảo hộ? Trong trò chơi thì thôi, trong hiện thực nào dễ dàng như vậy, trước không nói đến các người giới tính giống nhau, chỉ là hảo hữu gạt mấy hát đơn thuần thì người cũng chịu đủ, huống chi còn có người nhà các người....

Ta khe khẽ thở dài, “Nếu như có thể, hy vọng người nội trong 15 phút đồng hồ chạy tới “Nhất tuyến thiên”, tọa độ là 476,531.”

Đóng thông tấn khí,ta đối với Thất Nguyệt bên cạnh nhếch khóe miệng, có chút... dần dần.

“Mệt mỏi?” Thất Nguyệt đưa tay ôm lấy, đem ta hoàn toàn tiến vào trong ngực.

“Ân.” Sau khi ta thấp giọng đáp lại, ngoảnh đầu nhìn về phía Hỏa vũ viêm đang nhìn ta chăm chăm cùng Ngân sắc phong linh đang ngó mấy hát không ngừng thấp giọng rên rỉ, không biết đang suy nghĩ cái gì, “Các người ai có lều vải?”

Lều vải: Vật phẩm hệ thống bán ra. Tối đa có thể chứa đựng 5 người. Trong lều là khu vực an toàn,công kích vô hiệu.

“Ta có.” Hiển nhiên hiểu rõ ta vì cái gì lại hỏi lều vải,búp bê SD trực tiếp đem lều vải để ở bên cạnh mấy hát.

“Nếu như không có việc gì, ta đi về trước.” Hỏa vũ viêm lấy ra hồi thành thạch.

Gật đầu, ta tỏ ý nàng có thể ly khai.

“Người không đi sao?” Hỏa vũ viêm theo một đạo bạch quang biến mất,ta nghiêng đầu nhìn về phía Ngân sắc phong linh vẫn đứng ở tại chỗ.

“Ân...Thực ra....Ta đối với chuyện này có chút...rất là tò mò...” Búp bê SD cúi đầu, có phần ngại ngùng.

.....Người là “thần thần”, cũng không phải “Cuồng xem trộm”...

“Vậy người tính trốn ở đâu?” Là người đều sẽ không để người đứng ngoài rình coi đi.

“Hi hi,ta có cái này!” Đảo qua khuôn mặt ngưng ngùng khi nãy, Ngân sắc phong linh cười tít mắt mà móc ra một cái phi thảo(móng vuốt của loài chim) màu đen, sau đó lập tức đem phi thảo ném lên vách đá dựng đứng, dùi phi thảo gắn chặt vào nơi nào đó nhẹ nhàng rung động, liền dễ dàng leo lên chỗ cao.

Tìm được nơi an thân rồi, Ngân sắc phong linh hướng ta thủ thế thắng lợi, tiếp đó thân hình từ từ mờ nhạt, cho đến khi biến mất hẳn.

.....Nàng thật đúng là càng ngày càng bản lĩnh

—xin lỗi a,cập nhật muộn. Trường học mấy ngày nay liệu mạng lẫn qua lẫn lại, tuần này kiểm tra xếp hạng cấp nhà trường cộng thêm kiểm tra sức khỏe,tuần sau kiểm tra hai môn, tuần sau nữa kiểm tra khẩu ngữ...Thượng đế của ta a!!!! Ân, có điều ngày hôm qua nhà trường tổ chức cho cấp ba xem đoạn kịch [Trường chinh] (kịch truyền hình), phong độ tư thái của quân nhân thực sự là làm cho người ta chảy nước miếng a!!!! Nhất là Tướng ủy viên và Chu thủ tướngta đã YY bọn họ một lúc lâu.....

45. Chương 45

“Người nói, là thay vì chờ Lãng Đức tự mình phát hiện chuyện này, ta tốt nhất vẫn nên là đi chịu tội nói cho hắn biết?” Sau khi dùng hồi thành thạch truyền tống đến Tây phương đại lục gặp Ngã Nhĩ, Lai Tây chào hỏi ta sau đó bay đến Hỏa thần thành, tiếp theo lại truyền tống tới Thú liệt thành cùng Thất Nguyệt từ Minh vương thành truyền tống tới, tụ họp (“điểm xuất sinh” (điểm sinh ra) của Thất Nguyệt là ở một hang động thần bí ẩm thấp phụ cận Minh vương thành), hiện tại chúng ta đang trên đường rời khỏi thành.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ “Tìm kiếm được liệu” ngoại trừ kim tệ và kinh nghiệm, ngoài ra ta cũng không đạt được đồ vật thực chất gì, bởi vì Hồ đại thúc phải bế quan luyện chế “Kim tiền đan”, vả lại trước mắt trong tay hắn không có thứ gì hữu dụng, vì thế hắn nói cho ta biết hắn có một bằng hữu ở đầm lầy Mộ Vũ phụ cận Thú liệt thành, Tây phương đại lục, người nọ trên người hắn là có chút đồ vật có giá trị “tiền bạc”. Thế là ta và Thất Nguyệt sau khi bàn bạc liền quyết định trước đi tìm người này.

“Kết cục rồi cũng giống nhau thôi.” Thất Nguyệt không chút lưu tình mà chọc phá ảo tưởng hòng tránh được một kiếp của ta.

.....Người không thể an ủi ta một chút được sao....

Có chút phiền muộn mà liếc xéo hắn một cái, ta nửa cúi đầu không nói câu nào.

“Thế nào? Lo lắng cho hài tử kia sao?” Sau khi trầm mặc một lúc, Thất Nguyệt nhẹ tay vỗ lên tóc đen của ta.

“Xem như là đi,” nhợt nhạt thở dài, ta ngẩng đầu tùy ý nhìn lướt qua cảnh vật trước mắt, “Nếu như Xử sự triết học đối với hắn bội tình bạc nghĩa...”

“Kỹ thuật thôi miên của Lãng Đức rất tuyệt.” Thất Nguyệt cắt ngang suy đoán của ta, tay phải đã từ sau cổ ta chuyển tới thắt lưng, còn không chút khách khí mà ôm chặt.

Ân, Lãng Đức có thể thôi miên nhỉ, ta thiếu chút nữa đã quên. Như vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa, kết quả coi như không xong thì cũng là có thể cứu vãn lại được.

Đã nghĩ thông suốt những vấn đề này, tâm tình của ta tạm thời rất tốt, cũng không đi để ý động tác hấp dẫn đông đảo ánh mắt kia của Thất Nguyệt sẽ dẫn đến cái kết quả gì.

“Dạ vì sao lại lo lắng cho hài tử kia?” Thất Nguyệt mắt đỏ trong suốt yên lặng nhìn chằm chằm ta, “Ta tưởng ngươi không phải là không thích tiểu hài tử đơn thuần sao?”

“Ta chỉ là không muốn Lãng Đức thương tâm mà thôi,” nghênh đón ánh mắt tìm tòi của Thất Nguyệt, ta nở một nụ cười vô tâm vô phé, “Hoa Thống có làm sao cùng ta một điểm cũng không có quan hệ.”

Thất Nguyệt cười đến rất hài lòng, con mắt cong cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Vì sao Dạ không thích hài tử đơn thuần?”

“Phải hao tổn nhiều tâm trí a, ta không có nhiều thời gian rảnh đến vậy,” tùy ý phát tay, ta thấy được pho tượng nữ thần săn bắn Artemit nằm ở gần cổng thành, “Hơn nữa, ánh sáng mặt trời quá xa vời, hắc ám mới là nơi ta trở về.”

Thất Nguyệt khẽ giật mình, sau đó tươi cười mà ôm chặt ta, ra khỏi thành.

Đầm lầy Mộ Vũ và đầm lầy trong hiện thực không sai biệt quá lớn, chỉ là phạm vi khá lớn, sương mù tương đối dày đặc, muỗi....tương đối muốn mạng người.

Ai ai cũng biết, muỗi thì đều là cả đàn cả lũ mà xuất hiện, mà trong đầm lầy Mộ Vũ, muỗi không chỉ hợp đàn, còn đi kèm với sương mù mà xuất hiện. Tuy nói mỗi một con muỗi chỉ hút một giọt máu, nhưng một đàn muỗi....Cũng đủ khiến người ta nuốt hận.

Bởi vì rất khó nhận ra vị trí của con muỗi trong sương mù, cho nên ngay cả pháp sư hệ hỏa dễ dàng chiếm được ưu thế nhất cũng rất ít xuất hiện ở đầm lầy Mộ Vũ, dù sao thì bọn họ thân thể xương cốt yếu đuối cũng không chịu nổi cả đại quân muỗi luân phiên tấn công hút máu. Vì thế đầm lầy Mộ Vũ dị thường vắng vẻ, không gặp mấy người.

NPC ta muốn tìm kia ở sâu bên trong đầm lầy Mộ Vũ. Tất cả đều là dựa vào kỹ năng ma pháp hắc ám đặc biệt của quỷ hút máu — suy nhược, ăn mòn, đe dọa, mê hoặc, chúng ta mới có thể an toàn mà đi lang thang vào bên trong đầm lầy. Chỉ có điều năng lực tặng điểm kinh nghiệm của muỗi thật không thể khen tặng (mỗi một con muỗi chỉ cho một điểm kinh nghiệm), đợi đến khi tìm được NPC kia thì ta cũng đã lên tới cấp 28.

Tóc vàng cuộn sóng lớn, dung mạo yêu diễm, dáng người có lồi có lõm, vài miếng vải da chỉ che khuất vị trí quan trọng — đây là bằng hữu của Hồ đại thúc — Lilith.

Sau một hồi chào hỏi hàn huyên, ta nói ra mục đích tới đây, Lilith gợi cảm cười đến thêm mấy phần xinh đẹp, “Ta ở đây cũng không có đồ gì quá tốt, có điều ta có một nhiệm vụ truyền thụ “thuật thuần hóa cao cấp”, người muốn tiếp nhận không?”

“Thuật thuần hóa cao cấp”? Ngô, thứ tốt a.

“Có hạn chế cái gì sao?” Hắc là sẽ không quá dễ dàng đi.

“Có. Nhiệm vụ này là duy nhất, hơn nữa, chỉ có thể một mình tiếp nhận.” Lilith nghiêm túc đứng lên.

“Tiểu Thất, người tiếp nhận.” Ta đem quỷ hút máu vẫn đứng ở phía sau ta im lặng không nói tùm qua, “Đẳng cấp của người cao, thuần hóa sủng vật nhất định sẽ tốt hơn ta.”

Thất Nguyệt lẳng lẳng mà nhìn ta một cái, gật đầu.

“Nếu như trong 15 ngày thông qua “Huyền cảnh thí luyện”, nhiệm vụ coi như hoàn thành,” Lilith một bộ khẩu khí công việc chung, “Chúc người may mắn.”

Một trận bạch quang cuốn lên thân thể Thất Nguyệt, mắt đỏ trong suốt chợt lóe lên.

“Được rồi, sự tình cũng đã xong rồi, ta còn phải đi gặp một người, Bảo bảo, gặp lại sau nhé !” Cười đến tinh thần hê hê, Lilith lắc lắc đầu tóc, cũng lập tức biến mất.

.....Năng suất thật cao a....

Uy, chờ một chút, các người đều đi, ta làm sao bây giờ?! Ta nhưng là lấy tấn công vật lý làm chủ a, sẽ bị muỗi ở đây đốt chết a !!!

Phục hồi lại tinh thần, ta đối mặt với sương mù dày đặc mù mịt, khóc không ra nước mắt.

Mặt trời bắt đầu mọc, vạn vật hồi sinh, ánh nắng vàng rực rải khắp nơi, nhưng đầm lầy Mộ Vũ lại giống như đứa trẻ bị thần quên mất, vẫn bị bao phủ trong sương mù dày đặc.

Một góc đầm lầy, một thanh niên một thân trường bào tơ tằm hồng vàng xen nhau, không ngừng vung quyền trượng kim loại trong tay. Thanh niên hé ra khuôn mặt của người kiên nghị, tai dài xinh đẹp, tóc ngắn xanh nước biển, con mắt như ngọc lục bảo, khóe môi nhếch lên toát ra đường cong quật cường, khiến người ta cảm thấy quỷ dị chính là, thân thể thanh niên, phẳng phất như chỉ có một cái bóng mờ hồ hồ trong suốt, giống như du hồn. Đất đai xung quanh thanh niên đan xen những vết nứt theo động tác của hắn không ngừng phun ra những khối hơi nóng lớn màu đỏ, đại quân vốn ẩn nấp trong sương mù xung quanh hắn tùy thời mà di chuyển, trong khoảnh khắc phi yên diệt.

Thực sự là kỳ quái a.

Ngồi ở chỗ cách thanh niên chừng năm thước, đề phòng bị muỗi phát hiện mà tiến vào trạng thái ẩn nấp, ta tùy ý mà phe phẩy Băng ngọc tâm, đôi mắt trước thân ảnh trắng trợn tàn sát sinh linh, liễu mạng kiếm điểm kinh nghiệm, cảm thấy khó hiểu.

Coi như là cuồng luyện cấp, cũng không liều mạng đến như này a!

Á đặc lan đề tư, tên của thanh niên này. Quen biết vào ngày Thất Nguyệt tiến vào Huyền cảnh, hiện tại, ở cùng ta luyện cấp. Chính xác mà nói, là hắn giết muỗi, ta ở bên xem cộng thêm nấu ăn.

Á đặc lan đề tư là chủng tộc ẩn dấu — Ảnh tộc, khi chiến đấu, thân thể là nửa trong suốt, đối với công kích vật lý có 50% xác suất Miss, ma vũ song tu, thăng cấp chậm đến không gì sánh được. Luyện ba ngày ta đã lên tới cấp 32, mà hắn vẫn còn đang quanh quẩn ở 25 cấp (lúc đầu hắn là cấp 23).

Có điều trình độ điên cuồng luyện cấp của người này, thật khiến cho người ta không dám khen tặng — trừ phi giết sạch muỗi rồi hoặc độ no giảm đến cảnh giới, nếu không hẳn sẽ không đành chỉ giết chóc.

“Hô—” khê xả khẩu khí, đã đem muỗi lân cận toàn bộ giải quyết sạch, Á đặc lan để tư chậm rãi đi đến bên cạnh ta, ngồi xuống đất.

“Vất vả rồi.” Từ trong túi Càn khôn móc ra thịt rắn vừa mới nướng tốt đưa qua (thức ăn sống, chín đều có thể để trong túi đồ duy trì trạng thái vốn có), ta mỉm cười mà nhìn Á đặc lan để tư như gió thu cuốn lá rụng càn quét đồ ăn, “Á đặc, ta có một câu hỏi muốn hỏi người.”

“Ngô,ngô.” Nhồi thịt rắn vào miệng, Á đặc lan để tư gật đầu, ý bảo ta có chuyện gì cứ nói.

“Người, tại sao lại điên cuồng luyện cấp như vậy?” Cẩn cẩn dục dục mà quan sát biểu tình của Á đặc lan để tư, ta vừa thức thời mà bày ra vẻ mặt tò mò.

Á đặc lan để tư vốn là đang vội vã ăn đột nhiên cứng đờ, qua một lúc lâu mới chậm rãi nuốt xuống đồ ăn trong miệng, buong mắt xuống nói nhỏ, “Ta muốn giết một người.”

Trong lời nói của Á đặc lan để tư hàm chứa hận ý tuy rằng nồng đậm đến làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng với ta mà nói cũng chỉ như trò trẻ con mà thôi. Chân chính khiến ta có hứng thú chính là ý tứ mặt chữ của câu nói kia — giết người, “Người đối với tư liệu về người muốn giết nắm rõ không? Thực lực nắm chắc không? Có nắm chắc giết hẳn thành công hay không? Có nghĩ tới đường lui hay không? có thể hay không...” Câu hỏi liên tiếp đập tới khiến Á đặc lan để tư ngơ ngác mà nhìn ta, gương mặt đờ đẫn.

“Cho nên nói, người vẫn còn non lắm!” Ta cười đến đặc biệt càn rỡ mà vung cây quạt trong tay, “Thế nào? Có muốn bái ta làm thầy không a? Ta đối với giết người thể nhưng chính là có nghiên cứu a.”

Đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Á đặc lan để tư khe khẽ lắc đầu, khoe môi quạt cường dao động ra một chút ý cười, “Người ta muốn giết, là một NPC.”

....Trong những NPC ta biết hẳn là không có ai có thể chọc tới người đi....

“NPC sao? Rất khó khăn.” Khê cau mày, ta thở dài trong lòng, “NPC nào đã chọc tới người?”

” Luyện, hồn, sư — Bối, bá, đặc.” Á đặc lan để tư nghiêng răng nghiêng lợi từng chữ một mà nói ra khỏi miệng, trong mắt xanh biếc gần đây hận ý khắc sâu tận xương tủy.

....Nguyên lai là gia hỏa kia....

Cười khổ lắc đầu, ta cũng không biết nên nói cái gì.

“Người cũng biết hẳn?” Có lẽ không ngờ tới loại phản ứng này của ta, Á đặc lan để tư vẻ mặt sững sờ.

....Đâu chỉ biết....

“Đã từng liên hệ qua.” Khê day day ấn đường,ta có chút bất đắc dĩ, “Người....bị hẳn chính?”

“Ân.” Á đặc lan để tư thấp giọng đáp một tiếng, sau đó lẳng lặng mà nhìn ta chăm chú một hồi mới lần nữa mở miệng, “Lần kia, ta tiếp nhận một nhiệm vụ của hẳn, cuối cùng nhiệm vụ thất bại,trùng phạt thất bại tương đương với một lần trùng phạt tử vong. Đáng lẽ ta đã nhắm mắt chờ chết rồi, không nghĩ tới hẳn lấy ra hai cái bình giống nhau bày ở trước mặt ta, nói : ” Dù sao thì người cũng là người chơi đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ của ta, tuy rằng thất bại, nhưng dũng khí cũng đáng khen ngợi, ta cho người một cơ hội nữa. Ở đây có hai cái bình, trong một bình là kịch độc khiến cho người ta lập tức mất mạng, một bình khác không phải độc được, người chọn một cái uống đi. Thử xem vận khí của người như thế nào.” Ta lúc đó rất vui mừng, không nghĩ tới có thể gặp được NPC thiện lương như thế, rất cuộc.... Ta lựa chọn trong bình kia không phải là kịch độc...” Á đặc lan để tư dừng lại một chút, miễn cưỡng giật khoe miệng, “Ta thà tình nguyện lúc đó uống chính là độc được,giảm đi thống khổ còn hơn là uống xong thứ kia để sau đó chịu thống khổ đến tưởng như là vừa ở thiên đường vừa ở địa ngục!”

....Xem ra không chỉ có một mình ta bị Bối bá đặc lừa gạt....

“Người uống ...là...?” Rốt cục là cái gì có thể khiến cho hẳn hận ý mãnh liệt như thế?

Nhắm mắt, Á đặc lan để tư vẻ mặt thống khổ, “Mị được.”

Ta sửng sốt, trong đầu hiện lên một ý niệm — “Người bị hấn thương ?!”

Khuôn mặt Á đặc lan để tư nháy mắt biến sắc, “Không có! Ta nhìn hơn một tiếng đồng hồ....Được hiệutự động hết.”

Mị được có thể giải như vậy sao....Vậy.....Ân, phỏng chừng máy hát cũng chịu không nổi đi, vả lại, hiện tại biết việc này, đã không dùng được bao nhiêu.

“Hấn sử dụng thủ đoạn ti bỉ như vậy làm nhục tôn nghiêm của ta, ta nhất định phải giết hấn!” Á đặc lan để tư về mặt nghiêm túc, trong mắt xanh bùng cháy quyết tâm phục thù.

....Kỳ thực người có thể không cần nghiêm túc như thế,tìm một cơ hội trả thù lại là được,giết người, đều không phải dễ dàng như người nghĩ

Nhọt nhạt thở dài, trong lòng ta đột nhiên nổi lên cảnh giác, ” Có người tới.”

Á đặc lan để tư sau khi ngậy ra một chút liền nhìn theo tầm mắt của ta —

Cái gì cũng không có.

Đón ánh mắt hồ nghi của Á đặc lan để tư, ta cười đến hừ trong lòng đã biết trước, chỉ có điều một phút đồng hồ sau, ta liền cười không nổi —

Giữa tầng tầng sương trắng, một thân ảnh mơ hồ chậm rãi đi tới — khôỉ giáp nhẹ nhàng xanh sáng, vóc người cao gầy chắc khỏe, tóc màu bạc dài ngang lưng, tai tinh linh đầy cương quyết....

—xin lỗi,mọi người thân ái,muộn như vậy mới cập nhật, tuần trước bận muốn chết, có điều cao tam bận bịu cũng đã xong xuôi, tuần sau lại bắt đầu khôỉ phục cập nhật bình thường —cứ hai tuần lại cập nhật, mỗi lần 3-4 chương. Cảm ơn đã ủng hộ....PS: nếu như mọi người xem tình yêu đam mỹ thấy có chút mệt mỏi, thì có thể thử xem Mao sơn hậu duệ một chút,trong đó cơ bản không nói về tình yêu, chủ yếu nói về mao sơn thuật , rất tuyệt. (mao sơn là một đạo phái của Đạo giáo)

46. Chương 46

....Tại sao.....Hưu Tư....lại tới nơi này....

Ý niệm đầu tiên là “Trốn” tràn ngập trong đầu, nhưng lý trí lại nhảy ra nhắc nhở bản thân — ta không nhanh nhẹn bằng Hưu Tư, cho nên chạy không thoát hấn; trạng thái chiến đấu của ta còn chưa hết, cho nên vô pháp trở về thành, logout.

Chung quy mà nói, xác suất ta “trốn” thành công hoàn toàn có thể không cần bàn cãi.

“Mặc...” Hưu Tư ngừng lại ở cách ta năm sáu mét , hoàn toàn không thềm để ý đến Á đặc lan để tư ở bên cạnh ta,cũng đứng lên âm thầm quan sát hấn, trong mắt lam lóng lánh thâm thúy, chỉ có thân ảnh của ta, tươi cười trên khóe môi chậm rãi tràn ra.

Thấy dáng tươi cười giống như trước kia của Hưu Tư, trong lòng ta truyền đến một tiếng thở dài thật dài, chậm rãi đứng dậy, ta cười đến có chút bất đắc dĩ , “Hưu.”

Mắt Hưu Tư sáng rực lên, độ cong khóe môi sâu sắc nhếch lên , tiết lộ mừng rỡ trong nội tâm hấn, “Có thể...cho ta mượn một chút thời gian không?”

Không thể.

—Đây là ý niệm duy nhất trong đầu ta.

Nhưng khi ta chuẩn bị nói ra, lại nhìn thấy trong mắt Hưu Tư toát ra ánh mắt hoảng sợ tuyệt vọng giống như đã từ biểu tình của ta biết được đáp án.

Ngực nhất thời trở nên buồn bực, đáp án cự tuyệt vô cùng đơn giản lại làm sao không thể nói lên lời.

Thiếu quyết đoán như vậy, uống phí mấy năm người an an ổn ổn mà ngồi trên ghế đầu bảng xếp hạng sát thủ, Dạ Văn Ca, quyết đoán của người đã chạy đi đâu rồi? Lẽ nào một lần nổ bom kia đã đem nó nổ tan xác rồi sao?!

Đáy lòng bỗng phát ra trách móc khiến ta có chút bất đắc dĩ mà thở dài — nếu như vấn đề tình cảm và giết người đơn giản sáng tỏ giống nhau, thật là tốt biết bao nhiêu. Tiếc là....

Tự giễu mà cười cười, ta khẽ buông mi mắt, “Có thể.”

Trong mắt lam của Hưu Tư nháy mắt hiện lên quang mang sáng rõ đến có phần lóa mắt, ngực không hiểu sao nổi lên chua xót, ta quay đầu nhìn về phía Á đặc lan để tư đang bình tĩnh mà nhìn ta chăm chăm, “Xin lỗi, Á đặc, ta rời đi trước một lúc.”

Ánh mắt Á đặc lan để tư có chút cổ quái, biểu tình lại nghiêm túc đến lợi hại, “Người....là đồng tính luyện ái?”

Ách....

“Đương nhiên không phải!” Ta không chút suy nghĩ liền lập tức bác bỏ, “Ta sao có thể là đồng tính luyện ái, tính hướng ta rất bình thường, ta là song tính luyện!”

Sau khi Á đặc lan để tư nghe được mấy câu trước ta nói kia, sắc mặt đã trầm tĩnh lại, lại đột nhiên biến đen, nửa phút đồng hồ sau mới từ trong hàm răng phun ra hai chữ – “Tái kiến!” Sau đó xoay người tự ý ly khai.

Hắn làm sao vậy?

Vì hành động của Á đặc lan để tư mà cảm thấy khó hiểu, ta nhìn bóng dáng hắn biến mất trong sương mù, càng thêm buồn bực.

“Mặc,” không biết từ khi nào đã chỉ cách ta chưa đến một mét, trong giọng nói của Hưu Tư hàm chứa ý cười khó che giấu, “Chúng ta đối địa phương khác, được chứ?”

Tâm tình buồn bực nhất thời bị vút tới chín tầng mây, ta có phần khản trương mà quay đầu đi, thấp giọng đáp lại một tiếng, “Àn.”

Bên trong một phòng riêng nào đó của một quán cà phê nào đó ở Thú liệt thành.

“Chúng ta....Đã thật lâu không ở cùng một chỗ như thế này.” Ngồi ở đối diện ta, Hưu Tư quấy quấy cà phê trước mặt hắn, cười đến có phần hoài niệm.

Bưng cốc cà phê lên, ta trầm mặc.

“Lần trước khi chúng ta gặp mặt.....Quý hút máu kia....là ai?” Lời nói có phần ngập ngừng lại kiên quyết từ trong miệng Hưu Tư phun ra.

“Không cho phép người điều tra Thất Nguyệt.” Lập tức ngắt đầu, ngữ khí ta cương quyết.

Hưu Tư khẽ giật mình sau đó cười khỏ, “Ta trong mắt người, chính là quá đáng như vậy sao?”

Bầu không khí vốn ngưng trọng từ từ cứng ngắc, một lúc lâu, “Xin lỗi.” Ta nhượng bộ.

“Không sao.” Hưu Tư cúi đầu khuấy cà phê, nhìn không ra biểu tình.

Một trận trầm mặc.

“Mặc,” Hưu Tư ngắt đầu nhìn ta, trong mắt lam chứa đầy nghiêm túc, “Ta yêu người.”

Đang ăn điểm tâm vô vị, ta đột nhiên nghẹn cứng, phải mất một khí lực lớn mới đem bản thân thông khí không biến thành sát thủ đầu tiên bị bánh ga tô nghẹn chết, khi lặn qua lặn lại nửa ngày đau khổ hé ra khuôn mặt nhìn về phía Hưu Tư, lại phát hiện hắn không hề phát giác mà nhìn chăm chăm cà phê không ngừng quấy, ánh mắt hoảng hốt.

“Yêu người, cũng không dám yêu, không dám thừa nhận đã yêu, không có cách nào tiếp thu tâm tình bản thân dần dần bị người ảnh hưởng,” khoe môi Hưu Tư nổi lên cười khỏ, “Cho nên muốn người biến mất,

nhưng lại sợ người sẽ ở một nơi nào đó ta không biết cùng người khác nói cười. Sợ người ly khai, rồi lại sợ sự tồn tại của người. “

Ta toàn thân cứng đờ mà nghe, trái tim dần dần lạnh xuống.

“Ta là thủ lĩnh của “Hạ Á”, trên người gánh kỳ vọng của nhiều người, ta sao có thể, làm sao lại có thể....” Ánh mắt Hưu Tư hướng về phía ta, trong mắt lam sáng lên tràn đầy mâu thuẫn và thống khổ, “Hạ Á” liên tục thu được đơn đặt hàng muốn điều tra rõ thân phận thực sự của “Mặc Phạm”, ta tuyệt đối không thể tiết lộ thân phận của người, nhưng “Hạ Á” chịu áp lực càng ngày càng lớn, cho nên...”

“Cho nên, người nghĩ tới cho “Mặc Phạm” chết đi.” Ta vẻ mặt đờ đẫn mà tiếp lời.

“...Đúng.” Thật sâu nhìn ta một cái, Hưu Tư hít sâu nói, “Ta sửa đổi số lượng bom trong thông tin tình báo. Ta biết người sẽ không tìm cách chứng thực, bởi vì, người tin tưởng ta.”

Đúng vậy, ta tin tưởng người, tin đến khẳng khẳng một mực, tin đến làm việc nghĩa không chùn bước, ta thực sự là một thằng ngốc....

“Người chết rồi, ta cũng vì vậy mà có thể an tâm, nhưng khi ta thực sự ý thức được người sẽ không xuất hiện nữa, sẽ không đối với ta mỉm cười, sẽ không lại gọi tên của ta, ta....” Trong mắt Hưu Tư tràn đầy tuyệt vọng và đau thương, khiến cho ta trong nháy mắt có loại ảo giác ngày tận thế đã tới.

“Hưu,” đột nhiên đứng dậy, ta bình tĩnh vươn tay về phía Hưu Tư, “Có “Tùy cơ quyền” không? Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Tùy cơ quyền : là quyền trực cho phép tùy ý máy tính truyền tống tới một nơi bất kì, có hạn chế khoảng cách. Hệ thống bán ra.

Hưu Tư nghe vậy không nói gì nữa, chậm rãi lấy ra “Tùy cơ quyền”.

“Cảm ơn. Nếu như nghĩ kỹ xong, ta sẽ tìm người.” Sử dụng “Tùy cơ quyền” , ta mặt không biểu tình mà rời đi.

—xin lỗi, ta nuốt lời rồi. Vấn đề tình cảm kể tiếp lại quá nhiều ta một lúc lâu, ta vẫn đấu tranh cuối cùng là 2P,3P hay vẫn là 4P, Thượng đế a.....Bất chúc một câu nói của Dạ Văn Ca — “Nếu như vấn đề tình cảm và giết người đơn giản sáng tỏ giống nhau, thật là tốt biết bao nhiêu.” Đương nhiên, với ta mà nói, hai cái này đều khó khăn như nhau...

47. Chương 47

Tiếng kêu than dậy trời đất, tứ chi tứ tung, giống như trận giết chóc nơi địa ngục, máu tươi tung tóe dần dần tụ tập, chậm rãi ngưng thành một quả cầu máu nho nhỏ, huyết cầu chậm rãi chuyển động, mỗi lần máu tươi nhiễm lên lại to ra thêm một phần. Khi huyết cầu “cao” đến khoảng nửa người, rốt cục chậm rãi phân tách thành hình dạng không theo bất cứ quy tắc nào cả, thoát nhìn có đầu có đuôi, giống như một con dã thú.

Bị thông tấn khí không ngừng vang lên làm cho chấn động (khi ta rời khỏi đầm lầy Mộ Vũ thì mở thông tấn khí ra, để phòng sau khi Thất Nguyệt từ Huyền cảnh đi ra không tìm được ta) gọi hồn trở lại, ta ngơ ngác mà nhìn “Huyết thú” cách đó không xa đang từ từ nhúc nhích, trong đầu tràn ngập khó hiểu.

Đây là thứ gì? từ nơi nào thoát ra?

“Huyết thú” lúc nhúc đi tới phía trước, máu trên người giống như cuộn sóng không ngừng lưu động, chỗ nó bò qua lại quỳ dị không hề có một vết máu nào. Phàm là động vật bị “Huyết thú” đụng tới, đều không ngoại lệ mà trong nháy mắt toàn bộ máu bị nuốt hết sạch, biến thành xác khô, mà “Huyết thú” cũng vì không ngừng “ăn cơm” mà càng ngày càng lớn....

Quên đi, lại không uy hiếp đến an toàn thân thể của ta, ta quản nhiều như vậy làm cái gì?

Nhún nhún vai, bởi vì bị lời nói của Hưu Tư kích động một phen mà theo tùy cơ quyền truyền tống đến một khu xoát quá xa lạ không người, trắng trợn giết chóc phát tiết, ta chậm rãi xả giận, bình tĩnh mà mở thông tấn khí đang kêu không ngừng.

“Người chơi “Ta đang ở trong Formalin” hướng ngài phát đi thỉnh cầu khai thông kênh nói chuyện phiếm, có tiếp nhận hay không?”

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống liên tục lặp lại, mà cái tên “Ta đang ở trong Formalin” xa lạ này đã ở bên tai ta không ngừng vọng lại.

“Ta đang ở trong Formalin”? Ai thần kinh như vậy lấy một cái tên biến thái như này.

Vừa lắc đầu buồn cười, vừa chọn tiếp nhận, ta lẳng lặng chờ đợi kênh nói chuyện phiếm khai thông.

“Tiểu Dạ thân ái, người thực sự là càng ngày càng làm lớn nha, ta....” Thanh âm nặn đến tinh tế quen thuộc ở bên tai vang lên.

Lăng Đức?!

Không chút suy nghĩ lập tức cắt đứt kênh nói chuyện phiếm, ta phi thường dứt khoát mà ngay cả khung tin tức cũng đóng lại.

Tại sao Lăng Đức lại chạy tới chơi trò chơi? Tại sao hắn lại biết tên của ta trong trò chơi? Sẽ không phải là hắn đã biết ...Không đúng! Lăng Đức tới chơi trò chơi hẳn là bởi vì hắn nhàn rỗi đến không có việc gì; mà tên của ta trong trò chơi hẳn là biểu tỷ nói cho hắn; từ khẩu khí của hắn ban nãy kết luận, hắn tựa hồ còn không biết sự kiện kia....Xem ra Lăng Đức còn chưa có liên hệ với máy hát....

Vừa nghĩ thông suốt cũng thở dài một hơi ta đột nhiên ý thức được một vấn đề — nếu ta cắt đứt kênh nói chuyện phiếm, vậy người tiếp theo Lăng Đức phải liên lạc cũng chỉ có thể là....

Lập tức mở thông tấn khí phát thỉnh cầu khai thông kênh nói chuyện phiếm, ta thấp thỏm bất an, cuối cùng sau khi nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, thì mới khôi phục lại bình thường.

“Dạ, người làm cái gì a, tiếp rồi lại cắt đứt, rồi lại tiếp, người đùa giỡn ta a.” Oán giận không hẳn hơi từ thông tấn khí truyền ra.

“Nếu như ta đùa giỡn người, người cho rằng chỉ bằng IQ của người có thể nhận thấy được?” Tức giận mà đáp trả, ta vừa hướng quái vừa mới giết chết ban nãy sử dụng thuật thu thập, vừa cấp tốc tự hỏi nên nói như thế nào mới có thể đem nguy cơ giảm đến mức thấp nhất.

Sau khi Lăng Đức nín một lúc lâu liền tự động buông tha cùng ta đấu võ mồm, “Miệng luôn luôn độc như vậy, cẩn thận Thất Nguyệt một ngày nào đó không muốn người nữa!”

“Này không cần người phải—” đang phản bác lời của Lăng Đức, ta đột nhiên sững sờ, “Người nói cái gì? Người biết Thất Nguyệt đối với ta...”

“Là người đều nhìn ra có được hay không, Thất Nguyệt một người thông minh như thế, thâm trầm như thế, để người không cảm thấy áp lực, cố ý giả bộ thành một tiểu nam nhân ngại ngùng e lệ đi theo bên cạnh người, hết lần này đến lần khác người vẫn không có một chút phản ứng gì.” Lăng Đức một bộ tiếc hận rên rỉ không thành nói, sau đó giống như là nhớ tới cái gì, trong lòng bi ai mà cảm khái, “Thực sự là làm khó hắn rồi. Ai, chúng ta những nam nhân khổ sở dụng tâm, người lại không hiểu....” Nguyên lai là như vậy...

Tiểu Thất....

Khi vừa được Tiểu Thất cứu, bởi vì tự tôn buồn cười kia của bản thân, chịu không nổi đả kích chuyện bản thân bị phản bội cùng với sự thật là Thất Nguyệt quá ưu tú, ta vẫn luôn phi thường chán nản. Mãi cho đến khi trong lúc cùng Thất Nguyệt ở chung từ từ phát hiện hắn hướng nội, hắn ngại ngùng, hắn tình tình trẻ con, đã biết hắn thực ra có đôi khi cũng ấu trĩ giống như ta, ta mới bắt đầu tiếp nhận hắn, tin tưởng hắn, thậm chí ỷ lại hắn.

Thì ra....Người vẫn luôn diễn kịch..

Thế nhưngvì sao ta chưa từng cảm thấy bị tổn thương....Rõ ràng ta bị người lừa.....

Người làm tất cả mọi thứ.....đều bởi vì ta a....

Coi như là lừa gạt....Thì sao chứ...

Người xấu hổ, người nghiêm túc, người hướng nội, người thâm trầm, người vì khiến cho ta hài lòng mà ủy khuất bản thân, người để an tâm mà thay đổi quyết định của bản thân mà hướng ta bày tỏ....Người vô luận về bất cứ cái gì, đều đáng giá cho ta tin tưởng như vậy, y lại vào !

Ta rất nhanh liền nghĩ thông suốt, đầu óc lập tức bình tĩnh trở lại, tiếp đó lại cảm thấy lời Lãng Đức vừa nói có vấn đề.

....Cái gì gọi là “chúng ta những nam nhân này”Lãng Á Khắc, người muốn chết sao....

“Người đã sớm biết, vì sao chưa từng hướng ta đề cập tới?” Tạm thời không đi quan tâm đến châm chọc trong lời nói của hắn, khẩu khí ta trong sạch rõ ràng, trong tâm áy náy đối với hắn đã dần dần giảm bớt.

“Yêu đương là chuyện hai người, ai, nếu như kẻ khác nhúng tay vào. Không phải không còn ý nghĩa sao?” Lãng Đức nói khoác không biết ngượng.

Rất tốt. Người đã bắt nạt như thế, vậy đừng trách ta bắt nạt.

Áy náy đối với Lãng Đức hoàn toàn biến mất, ta giống như không để ý tới mà mở miệng, “Như vậy a. Ác, có chuyện đã quên nói cho người, em trai người nói chuyện yêu đương rồi.”

“Úc, nói chuyện yêu đương— người nói cái gì?!” Đối phương thanh âm đột nhiên cất cao.

“Chính là em trai người yêu đương rồi a, “ lười biếng mà lặp lại một lần, ta ”hảo” tâm mà ném một quả bom qua, “Đối tượng là một nam.”

Không đợi Lãng Đức nổi lên phản ứng gì, ta nháy mắt cắt đứt kênh nói chuyện phiếm, sau đó rất có kiên nhẫn mà vừa một lần lại một lần lựa chọn “Không” (không tiếp nhận thỉnh cầu khai thông kênh nói chuyện phiếm), vừa nhanh chóng đem cuộc nói chuyện của ta và Hưu Tư, ngắn gọn mà viết gửi cho Thất Nguyệt (bởi vì Thất Nguyệt hiện tại ở trong trạng thái đặc biệt, cho nên chờ hắn làm xong nhiệm vụ mới có thể nhận được tin nhắn này), đồng thời nói cho hắn ta vài ngày nữa sẽ không login, bởi vì — ta phải ra ngoài lánh nạn! Bởi vì trong trò chơi không có cách nào nhận được hồi âm của ta, Lãng Đức nhất định sẽ ở trong hiện thực tới tìm ta, mà ta cần phải làm là tạm thời chạy trốn thật xa, khi nào chuyện này giải quyết xong thì trở về!

Về mặt tươi cười đắc ý, trước khi logout, ta rốt cục rũ lòng từ bi mà phát cho Lãng Đức một cái tin nhắn — “Đệ phu của người(chồng của em trai người), gọi là Xử sự triết học.”

48. Chương 48

Ngô, thực là kỳ quái.

Sau khi “lánh nạn” bên ngoài năm ngày, biết được sự kiện kia đã giải quyết viên mãn, ta lập tức về nhà tiến vào khoang thuyền trò chơi, đứng ở điểm xuất quái không biết tên kia, có chút nghi hoặc mà nhìn đẳng cấp hiện tại của bản thân — cấp 34.

Ta nhớ kỹ khi ta rời khỏi đầm lầy thì ta mới cấp 32, 62% kinh nghiệm, dù cho ta ở chỗ này điên cuồng giết quái đi nữa, vậy đoạn thời gian không hề lớn kia hẳn là cũng không thể khiến cho ta lên tới cấp 34 đi.

Khó hiểu mà nhìn xung quanh một chút, không phát hiện manh mối gì, ta quyết định buông tha. Móc ra hồi thành thạch, trốn người.

Rất có hứng thú đối với phương pháp giải quyết sự kiện kia, ta tất nhiên đi Kinh đào thành, tính hỏi biểu tỳ xong thì đi tìm Thất Nguyệt.

“...Bàn tay nho nhỏ, sức lực thật to, ta nhất định cũng sẽ, giống như người...” (lời bài hát) Giọng hát quen thuộc muốn quên cũng không quên được truyền vào tai.

Yêu, đương sự cũng có mặt sao.

Ngậm ý cười yếu ớt ta thong thả bước vào trang phục ***, ta đi tới bên cạnh thiếu niên hoàn toàn không nhìn đến khách hàng trong *** vẫn đang ca hát, vỗ nhẹ đầu hắn, “Tiểu Xướng.”

“Dạ ca ca!” Thiếu niên hưng phấn mà nhảy dựng lên, vẻ mặt biểu tình kinh hãi, mắt to ngọc lục bảo sáng ngời dị thường.

Hình như...không có gì thay đổi.

Mỉm cười gật đầu, ta có chút đùa dai mà nhìn máy hát, “Thế nào, hắn đối với người tốt không?”

Hai gò má thiếu niên nháy mắt đỏ lên, đầu cũng cúi xuống thật thấp.

Vẫn đơn thuần như vậy a.

Âm thầm thở dài, ta khôi phục lại biểu tình bình thường, “Tẩu tử (chị dâu) người đâu?”

“Ân, tẩu tử nàng đang ở bên trong phòng giúp ta tìm y phục,” máy hát ngừng đầu, trong mắt xanh đầy ngưỡng chừng, “A Triết hẹn ta đi khu buôn bán...”

.....Vậy mà để cho biểu tỹ chọn y phục cho người, người thực là càng sống càng đi xuống a....

“Tiểu Xướng! mau, mau vào—” giọng nói cao vút của biểu tỹ đột nhiên từ phòng trong truyền ra.

“Dạ ca ca, phiền người giúp trông coi trang phục *** một lát.” Sau khi máy hát vội vã hướng phía ta gật đầu liền vội vàng chạy vào phòng trong. Trong nháy mắt khi rèm cửa nhấc lên, ta tỉnh tường chứng kiến biểu tỹ cầm một bộ y phục kiểu dáng thủy thủ hải quân màu trắng tuyền, đứng ở trong phòng tự mình say sửa.....

....Ta bảo, biểu tỹ người không sợ Xử sự triết học vừa mới thấy máy hát liền hóa thân thành sói sao....

Thở dài đem ánh mắt quay về trong ***,ta nhìn đến một thân ảnh màu đỏ rất quen mắt ở bên ngoài *** chợt xẹt qua.

Huyết sắc mạn đà la?!

Ngô, vị mỹ nữ mắt to này lẽ nào từ ngày ấy tới nay vẫn luôn không quay về sao?

Vốn là đối với nàng có chút hứng thú, ta rất dứt khoát mà hướng phòng trong hô một tiếng, “Ta có việc, đi trước.” Lập tức sau đó không đợi biểu tỹ đáp lại liền bắt đầu ẩn nấp đi theo.

Hồng bào Huyết sắc mạn đà la mặc hôm nay trái lại không dính chuông nhỏ, có điều mỹ nữ dù sao cũng là mỹ nữ, cho dù thiếu đi tiếng chuông thu hút ánh mắt người khác quay đầu lại, thì cũng vẫn ở tít trên cao không thấp đi được. Ta lẳng lặng theo sát nàng không nhanh không chậm mà thoáng qua ba con phố, cuối cùng đứng trước một gian tử lâu.

Vừa tiến vào tử lâu,Huyết sắc mạn đà la liền biến mất không dấu vết, có lẽ nàng cũng ẩn thân. Chậm rãi mà dạo qua một vòng một hai tầng, không phát hiện mục tiêu, ta mò lên lầu ba — khu phòng riêng.

Ở lầu ba vòng vo nửa vòng, thời gian ẩn thân chấm dứt, dần dần hiện ra thân ảnh, ta thấy được một bạch y kiếm sĩ quen thuộc,chậm rãi từ cầu thang đi lên lầu ba, không chút suy nghĩ ta liền một khữ tay đẩy mở cửa phòng riêng bên cạnh,trốn vào trong, mãi đến lúc này ta mới hậu tri hậu giác mà nhớ tới trong trò chơi, phòng riêng chưa cho phép là không thể tiến vào, chỉ có điều cảnh tượng bên trong phòng riêng khiến ta trong nháy mắt đem thắc mắc bản thân vì sao có thể vào vút lên chín tầng mây—

Hai nam nhân. Một người toàn thân xích lỏa,nằm ngửa tại tràng kỷ trên giường; một người hở nửa người trên, nửa ghé vào trên người nam nhân đầu tiên....

Này cũng không phải cảnh kinh hãi thế tục gì , nhưng trọng điểm là — hai nam nhân này ta đều quen biết...

“Người đã đến rồi.” Nam nhân nửa thân trần chỉ ngẩng đầu ngó ta một cái ,rồi như không có việc gì tiếp tục ở trên thân của người đã phảng phất như hôn mê trước ngực, “trồng ô mai”

Ngoại trừ cười khổ cùng vì Á đặc lan để tư tưởng niệm, ta thực sự không biết bản thân nên nói cái gì.

“Cái chuyện xưa này rất dài, người có hứng thú nghe hay không?” Ánh mắt Bối bá đặc ngưng ở trên người ta, hai tay lại linh hoạt mà ở trên da thịt trắng nõn của người dưới thân múa may, như là cao thủ bàn phím đánh không cần nhìn.

“Không cần!” Lập tức gạt bỏ đề nghị của hắn,ta cấp tốc chuẩn bị ly khai, “Ta còn có việc, đi trước.” Đồng thời không quên thôi miên bản thân—ta chưa từng tới nơi này,chưa từng tới nơi này,chưa từng tới nơi này.....

“Bên cạnh bồn cây cảnh góc Tây Bắc có một cửa ngầm,” không mấy may để ý đến câu cáo biệt của ta,giọng điệu Bối bá đặc vẫn không nhanh không chậm, “Người tốt nhất tiến vào nhìn xem.”

Cửa ngầm?

Ta đi tới địa điểm chỉ định tỉ mỉ quan sát một phen,quả thực thấy một khe hở tinh tế mơ hồ làm thành hình dáng một cái cửa.

“Kỳ thực ta không làm cái gì, “ thấy ta lại đem ánh mắt quay về trên người mình, Bối bá đặc giống như không để ý mà mở miệng, “Ta chỉ tính ở trên người hắn lưu chút dấu vết mà thôi.”

.....Hai người này với hắn mà nói hắn là không khác nhau nhiều đi,huống hồ Á đặc lan đế tư này lại là cái loại tư duy thẳng tắp, hắn không hiểu lầm mới là lạ....

“Ta chính là muốn hắn hiểu lầm,” như là biết rõ ta đang suy nghĩ cái gì , Bối bá đặc đột nhiên cười đến rất quỷ dị, “Nếu như không như vậy, ngược lại không có ý nghĩa rồi.”

....Hứng thú của người thực là ác đến lợi hại....

Lần nữa thông cảm mà nhìn thoáng qua Á đặc lan đế tư xác thực đang hôn mê, ta tràn đầy hiếu kỳ mà mở cửa ngầm, đi vào trong.

Mật thất sau cửa ngầm,ước chừng một nửa là ghế ngồi lớn nhỏ, bên trong chỉ có một tràng kỷ đơn, cùng một bức màn sân khấu màu trắng cực lớn.

Đây là dùng để.... chiếu phim ?

Ấn xuống chỗ gờ lên màu đen trên tay vịn của tràng kỷ màu vàng nhạt, ta nhìn đến trên màn sân khấu màu trắng lập tức chiếu ra một hình ảnh — cùng một kiểu dáng giống như phòng riêng bên trong mật thất,ở bên ngoài, Tập thiên hắc mặc lẳng lẳng mà ngồi trên tràng kỷ, mặt không biểu tình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

.....Tứ lâu này , hắn sẽ không phải là Bối bá đặc mở đi...

Lại nhìn thoáng qua Tập thiên hắc mặc, ta đưa tay sờ tới chỗ gờ lên, định đem nó đóng lại.

Tuy là đối với loại hành động rình coi này không bài xích , nhưng hứng thú của ta đối với Tập thiên hắc mặc xác thực không lớn, cho dù hắn biết rất nhiều sự tình không muốn người biết của ta.

Khi tay trái gần đụng tới chỗ gờ lên, cánh cửa phòng riêng trong màn hình sân khấu đột nhiên mở ra, một thân ảnh xanh sáng quện thuộc đi tới.

Hưu Tư?!

Ta khẽ giật mình. Tay trái cũng thu về.

Hưu Tư làm như không ngờ tới người trong phòng là Tập thiên hắc mặc, trong mắt lam sáng lên một mặt vô cùng kinh ngạc,chỉ có điều dáng tươi cười ôn nhuận trên khóe môi hắn vẫn không có chút biến hóa.

Tập thiên hắc mặc lạnh lùng mà nhìn Hưu Tư, không có bất cứ phản ứng gì.

Cánh cửa phòng riêng lại lần nữa mở ra, một thân ảnh y, tóc tím tự ý đi đến trước tử rượu, cầm một chén rượu không biết tên lên, uống cạn,sau đó mới đưa tầm mắt dời về phía hai người trong phòng, vẻ mặt cười như không cười, “Ta nghĩ sẽ không cần giới thiệu.Mặc dù các người chưa từng gặp mặt, nhưng bằng bản lĩnh của hai vị, hẳn là sẽ không sờ không ra nội tình của đối phương.”

Làm thế nào mà Thất Nguyệt cũng tới? Nhưng sao lại tự tại đến giống như chủ nhà?

Hưu Tư và Tập thiên hắc mặc vốn tầm mắt ngưng tại trên người Thất Nguyệt, chạm phải cùng một chỗ, trong mắt đồng thời hiện ra địch ý.

“Thất Nguyệt?” Đi tới trước tràng kỷ ngồi xuống, Hữu Tư ngửa đầu nhìn liếc qua quỹ hút máu dựa vào tử rượu tự rót tự uống, tươi cười trên khóe môi không mấy biến mất.

“Là ta.” Thất Nguyệt tùy ý hạ thấp người, nhưng tầm mắt vẫn khóa ở trên chén rượu.

Sát ý trong mắt Hữu Tư chợt lóe rồi lập tức biến mất như chưa từng tồn tại, nụ cười trên khóe miệng lại càng ôn nhuận hơn, “Người hẹn chúng ta tới, chính là nhìn người uống rượu?”

Thất Nguyệt nghe vậy giương mắt nhìn về phía hai nam nhân ngồi ở trên tràng kỷ, mặt không chút thay đổi, “Ta muốn các người buông tha Dạ.” Ngữ khí bình thường thản nhiên, phảng phất giống như đàm luận thời tiết, ánh mắt lại sắc bén dị thường.

“Người điên rồi sao?” Hữu Tư vẫn vẻ mặt tươi cười, chỉ là trong mắt lam sáng tràn đầy trào phúng.

Tập thiên hắc mặc rốt cục mở miệng vàng, “Dựa vào cái gì.” Thanh âm bằng phẳng, nhiệt độ dưới 0.

“Dựa vào cái gì?” Thất Nguyệt cười như không cười, “Bởi vì các người không có tư cách theo đuổi hắn!”

Hưu Tư sắc mặt khế biến, “Có ý gì?”

Tập thiên hắc mặc nhú nhú mày, không nói.

“Ý tứ chính là ở trên mặt chữ,” bạc môi đỏ thắm của Thất Nguyệt nhếch lên một độ cong mỉa mai, “Người thân là thủ lĩnh ‘Hạ Á’, hắn sẽ không thể không rõ đi?”

Sắc mặt Hữu Tư càng thêm khó coi, ánh mắt kinh nghi bất định.

“Tổ quốc của Dạ có một câu nói rất có đạo lý,” không mấy may để ý tới phản ứng của Hữu Tư, Thất Nguyệt tiếp tục nói, “Là kỷ nữ, sẽ không phải lập đền thờ”. Nếu đã phản bội,” sát khí trong mắt Thất Nguyệt lạnh thấu xương, “vậy bất luận nói cái gì đều là ngụy biện!”

Vốn gắt gao nhìn chằm chằm Thất Nguyệt, sắc mặt Hữu Tư trong nháy mắt tái xanh, ánh mắt sau khi kịch liệt biến hóa như ngừng lại, suy sụp và tuyệt vọng, phảng phất như trong chớp mắt già đi.

Tập thiên hắc mặc dường như có chút khó hiểu mà nhìn thoáng qua Hữu Tư phản ứng mãnh liệt như thế, ngay sau đó thần tình khó hiểu mà đem ánh mắt dời về phía Thất Nguyệt.

Thất Nguyệt không hề ngần ngại đón ánh mắt hướng về phía hắn, chỉ là mở ra khung tin tức, gầy gầy vài cái.

Tập thiên hắc mặc cũng mở khung tin tức, lẳng lặng mà nhìn, trong mắt đen băng tuyết từ từ bao phủ.

“Người đáng chết.” Dem khung tin tức kéo xuống, Tập thiên hắc mặc lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Hữu Tư, dưới hai mắt đã kết thành sông băng dường như còn ẩn tàng cái gì đó.

Hưu Tư cả người ngồi phịch ở trên tràng kỷ, ánh mắt trống rỗng, phảng phất giống như không nghe thấy.

“Hắn quả thực đáng chết,” Thất Nguyệt thản nhiên mà liếc một cái giống như tinh linh mất đi linh hồn, sau đó đem tầm mắt hướng về phía Tập thiên hắc mặc, vẻ mặt thần bí, “Chỉ có điều áp lực khiến hắn làm ra cái quyết định kia, ít nhất có phân nửa là đến từ người.”

Trên mặt Tập thiên hắc mặc, nghiêm sương lại tăng dày thêm một tầng, sát khí nặng nề hàm chứa trong ánh mắt băng lãnh bắn về phía Thất Nguyệt, “Người làm sao lại biết.”

” “Quân vương.” Làm như không chút nào để ý tới sát khí của Tập thiên hắc mặc, Thất Nguyệt giọng điệu bình thản mà phun ra hai chữ.

“Quân vương”, tương mạo không biết, tính danh không biết, quốc tịch không biết. Kỹ thuật mạng internet không ai có thể sánh kịp, là “Thần” trong thế giới mạng, được toàn bộ hacker của thế giới hắc ám tôn làm “Quân vương”. Bằng hữu của Thất Nguyệt.

“Trong hồ sơ máy tính chưa từng ghi chép.” Sắc mặt Tập thiên hắc mặc hơi trầm xuống, nhiệt độ thanh âm hạ xuống mức thấp nhất.

“Người so với ta tưởng tượng còn muốn khôn ngoan hơn,” Thất Nguyệt cười cười, giống như không đếm xỉa tới mà lại ném ra hai chữ, “Họa gia.”

“Họa gia”, tướng mạo không biết, tính danh không biết, quốc tịch không biết. Hứng thú đối với thi thể còn lớn hơn nhiều đối với người sống, có thể căn cứ vào bất cứ thi thể nào, vẽ ra bất cứ cảnh nào mà người này trước khi chết đã trải qua có liên quan tới việc tử vong, tự xưng là “Họa gia.” Có điều danh hiệu “Họa gia” ở thế giới hắc ám không ai không biết, không ai không hiểu, cũng bởi vì một sở trường khác — thôi miên.” “Họa gia” ở lĩnh vực tinh thần, trình độ ít nhất cũng dẫn trước thời đại ba mươi năm.” — đây là lời Thất Nguyệt đã từng nói với ta. Kỹ thuật thôi miên của Lăng Đức trong mắt “Họa gia” liền chỉ giống như nhi đồng mới nhập học. Nghe nói người đã gặp qua “Họa gia” chỉ có hai loại — người chết và “người sống” bị cướp đoạt toàn bộ ký ức. Cũng là bằng hữu của Thất Nguyệt.

“Ta đã đánh giá thấp người rồi.” Tập thiên hắc mặc biểu tình hung ác nham hiểm, “Nhưng ta là Vô Tâm.”

“Ta biết,” Thất Nguyệt khẽ xoay xoay chén rượu trong tay, “nhưng người vẫn là không có tư cách.” Nghênh đón ánh mắt âm lãnh của Tập thiên hắc mặc, Thất Nguyệt cười yếu ớt, “Người không thể làm cho Dạ hạnh phúc.”

Sau khi Tập thiên hắc mặc trầm mặc một lúc lâu, thần sắc nghiêm túc mà mở miệng, “Ta có thể.”

“Người không thể.” Thất Nguyệt chậm rãi lắc đầu, tiếp đó đem tầm mắt dời về phía Hưu Tư, “Hắn thân là thủ lĩnh “Hạ Á” còn như thế, huống chi người? Thủ hạ của người, còn muốn nhiều hơn so với hắn.”

“Ta tình nguyện vứt bỏ bọn họ.” Tập thiên hắc mặc khẩu khí bình tĩnh.

“Sau đó thì sao?” Như là đã sớm liệu đến Tập thiên hắc mặc sẽ nói như vậy, về mặt Thất Nguyệt lại trở nên tự tiếu phi tiếu, “Đã không còn thân phận và địa vị như vốn có, người lấy gì bảo hộ Dạ?” Thấy sắc mặt Tập thiên hắc mặc trong nháy mắt âm trầm tới cực điểm, Thất Nguyệt ác độc mà quăng một quả bom cuối cùng, “Nếu đã bảo hộ không được Dạ, người lại làm sao có tư cách yêu hắn?”

Tập thiên hắc mặc buông xuống mi mắt, sau một lúc lâu mở mắt ra, thẳng tắp mà nhìn về phía Thất Nguyệt, “Đây chỉ là suy nghĩ tình nguyện một phía của người, Mặc không nhất định yêu người.”

“Ta có thời gian cả đời để hắn yêu ta.” Thất Nguyệt nhẹ lắc chén rượu, về mặt tự tin.

“Có thể cả đời cũng không được.” Tập thiên hắc mặc tựa hồ như làm một cái giấy dựa cuối cùng.

“Chỉ cần có thể khiến hắn hạnh phúc.....” Trong mắt đỏ trong suốt của Thất Nguyệt hiện lên một mạt yên tĩnh, thần sắc lại nghiêm túc dị thường, “Hạnh phúc, cũng không phải chỉ có tình yêu mới có thể mang lại.”

Tập thiên hắc mặc giật mình, đứng lên, lại khôi phục lại bằng lãnh ban đầu nhìn Thất Nguyệt, “Thay ta chuyển lời cho Mặc, có thể hắn đã quên thiếu niên 12 năm trước kia, nhưng hắn vĩnh viễn phải nhớ kỹ hắn.” Sau đó không đợi Thất Nguyệt đáp ứng liền xoay người ly khai, đi đến không chút lưu luyến.

Đưa mắt nhìn theo Tập thiên hắc mặc rời khỏi, một lúc lâu, Thất Nguyệt nhột nhột mà thở dài, “Ta cũng đã đánh giá thấp người rồi.”

Buông chén rượu xuống, Thất Nguyệt đi tới trước mặt Hưu Tư vẫn ngồi phịch ở trên tràng kỷ giống như là đã chết, vươn tay phải ra, móng tay cái trong nháy mắt hóa thành lưỡi dao sắc bén đỏ thẫm, ưu nhã mà vẽ trên cổ họng Hưu Tư, “Đây là người nợ Dạ.”

Mắt lam âm đạm của Hưu tư trong chớp mắt khôi phục lại thần thái, nói tiếp lại nặng nề trống rỗng, sau đó ở trong bạch quang tử vong, biến mất không dấu vết.

Dùng tay đã khôi phục lại bình thường móc ra thông tấn khí, Thất Nguyệt về mặt vốn là bình tĩnh, trên khóe mắt đột nhiên nhiễm ý cười nồng đậm.

Ở lần logout trước, thông tấn khí được thiết lập chỉ tiếp nhận tin tức của Thất Nguyệt vang lên tiếng chuông, ta mở ra—

“Dạ, người đã trở về. Ta đã học được “thuật thuần hóa “cao cấp”” rồi. Ta bắt sủng vật cho người, là loài vật người thích nhất— lão hổ. Người hiện tại ở đâu? Ta lập tức đi tìm người.”

Tiểu Thất...

Người làm tất cả mọi việc, đều là vì ta....

“Ba”, một giọt nước mắt đã lâu không thấy rơi xuống thông tấn khí.

Khỏe môi ta, lại phóng ra một nụ cười hạnh phúc.

—— hoàn chính văn——

————— Rốt cục viết xong rồi.....Ta cũng sắp chết.....

Cuối cùng chính là quyết định chọn Thất Nguyệt, nếu không ta cũng cảm thấy có lỗi với hắn. Kỳ thực vốn lúc đầu khi viết Hồng trần căn bản là không nghĩ tới muốn viết Thất Nguyệt, chỉ là viết viết liền cảm thấy hai cái công kia hoàn toàn không có điểm gì tốt, vì thế liền nghĩ cấp cho Văn Ca một người tốt hơn, tiếp đó Tiểu Thất liền đúng thời cơ mà sinh ra....

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho tới nay, Ân Ân ở đây thật sâu cúi chào.

Phiên ngoại ta sẽ tiếp tục viết, hiện tại ngoài cái này ra, thân ái các vị còn muốn xem cái gì?

49. Chương 49: Pn1

Thanh không chỉ ái

—— hạ văn về lễ tình nhân muộn

Con mẹ nó ! Ngày hôm nay thế mà lại là lễ tình nhân! Dựa vào cái gì các đôi khác điềm điềm mật mật khảnh khảnh ta ta, mà hắn lại chỉ có thể một mình ở chỗ này nhìn cái truyền tống trận vớ vẩn này?! Thật con mẹ nó...

NPC pháp sư cấp 100, Ngã Nhĩ, mặt không biểu tình mà nhìn những đôi tình nhân từ trong truyền tống trận lục giới đi ra, tâm tình đã cảm phần tới cực điểm rồi.

“Yêu, Ngã Nhĩ thúc thúc, ngày hôm nay sao lại chỉ có một mình ngài, lễ nào ngài thực sự bị bỏ rơi sao?”

Khuôn mặt tươi cười quen thuộc và trên choker không sợ chết đột nhiên xuất hiện trong truyền tống trận truyền vào tai, khiến cho Ngã Nhĩ lập tức nhận ra người tới.

“Người cũng không phải là một mình sao?” Ngã Nhĩ hừ nhẹ.

“Không sai,” Dạ Văn Ca vẻ mặt mỉm cười, “Nhưng ta vẫn luôn là đơn độc a, nhưng ngài...VẬY mà ở trong lễ tình nhân lại bị bỏ rơi, thực là đáng thương...”

“Đi? Bảo bảo, người sao lại một mình tới?” Phía sau vang lên thanh âm trong trẻo, khiến Ngã Nhĩ vốn đang rơi xuống đáy cốc tự tử mà chết, sống lại.

“Ta vẫn luôn là một mình mà, Lai Tây thúc thúc.” Dạ Văn Ca cười khỏ, trong mắt tím nhanh chóng hiện lên chút bất đắc dĩ.

” Nhưng ngày hôm nay là lễ tình nhân. Người không tìm người cùng người trải qua sao?” NPC 100 cấp Lai Tây mới vừa ở Hỏa thần thành phát quà tặng nhân ngày lễ tình nhân xong, đi tới bên cạnh người yêu.

“Miễn đi, miễn đi.” Trong đầu Dạ Văn Ca nháy mắt hiện lên ba gương mặt, trong đó có hai người hắn không muốn gặp, duy nhất một người muốn gặp hiện tại lại không gặp được.

“Người hiện tại không có việc gì sao?” Ngã Nhĩ nhìn Dạ Văn Ca, khuôn mặt chính là tà khí che giấu một chút ngấm ngầm mưu tính.

“Không có đại sự gì cả.” Dạ Văn Ca thận trọng mà trả lời.

“Vậy người giúp ta trông truyền tống trận một lúc, thù lao thì chờ sau khi ta trở lại sẽ cho người.” Cấp tốc nói xong không cần chịu trách nhiệm, Ngã Nhĩ lôi Lai Tây tính bỏ chạy.

“Ngã Nhĩ thúc thúc, ngài thế nhưng chính là trưởng bối...” Ngữ điệu kéo theo ý tứ thâm sâu, Dạ Văn Ca mỉm cười ngăn cản bọn họ.

“Người biết không, vào lễ tình nhân, giá trị tồn tại của người đàn ông độc thân chính là vì tình nhân mà phục vụ.” Lai Tây đột nhiên mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc.

Ngã Nhĩ thừa dịp Dạ Văn Ca ghen hòng một phen đem Lai Tây bay lên, ” Hảo hảo làm việc, ta sẽ “mau chóng” trở lại.”

“Ngài có thể sớm trở lại mới là lạ!” Đối với bóng dáng đã bay xa thấp giọng trách vài tiếng, Dạ Văn Ca bắt đầu đi mà đi tới bên cạnh truyền tống trận, nhận mệnh mà vì các đôi tình nhân phục vụ.

“Chúng ta đi chỗ nào chơi?” Ôm chặt bờ vai Ngã Nhĩ, Lai Tây nhìn bản thân đang càng ngày càng cách xa đất liền.

“Chúng ta ...” Thanh âm Ngã Nhĩ bỗng nhiên trầm xuống, “Chúng ta làm ở trên không được không?”

—Cái kia....Àn....Ta phát hiện ở phương diện viết H ta thực sự không có thiên phú....Ta đã xé hai bản thảo rồi...Cái kia.....Mọi người thân ái, các người không để ý ta lại trở về học tập thêm chứ...

50. Chương 50: Pn2

(1) Quân vương.

Ta là một cô nhi.Từ khi có ý thức liền bắt đầu lang thang lưu lạc. 4 tuổi thì vào cô nhi viện. Cô nhi viện do một nhà thờ Tây ban nha tài trợ. Tôn chỉ là “Thần ái thể nhân” (Thần yêu thương con người trần thế), viện trưởng chỉ cần nhìn thấy trẻ em lang thang vừa mắt liền mang về, cho nên trong cô nhi viện này có trẻ em đủ loại màu da.

Trong cô nhi viện, ta có kết giao hai người bạn, bạn tốt vĩnh viễn— một búp bê Trung quốc đôi mắt đen như mực, thanh thanh tú tú như bầu trời đêm đầy sương mù lúc vào đông; một cậu bé Scotland đầu óc nhạy bén nhìn xa trông rộng,với một trí tuệ vô cùng to lớn giống như biển cả.

Chúng ta cùng nhau ngày ngày cầu nguyện và hát thánh ca mà lớn lên, kết quả — búp bê Trung quốc trở thành một thời miên vương giả (ông chúa thôi miên) trong lĩnh vực tinh thần, yêu thích thi thể còn hơn cả vật còn sống — “Họa gia”; cậu bé Scotland lớn lên, hứng thú bình thường nhưng toàn bộ tâm trí đều liên quan đến việc dẫn người vào chỗ chết, là một sát thủ toàn năng — “Thất Nguyệt”; thiếu niên hoa tu-líp — ta, trở thành một vị thần mạng internet yêu thích phá hoại và xâm lược— “Quân vương”.

Nếu như năm đó viện trưởng biết được “nghề nghiệp” của bọn ta bây giờ,không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

(2) Trò chơi

Khi “Hồng trần online” còn đang trong giai đoạn test thử nghiệm, ta liền xâm nhập vào hệ thống. So với trong tưởng tượng khó khăn hơn. Hơi ngạc nhiên vì hệ thống an toàn trò chơi từ lúc nào lại vững chắc như thế, ta nghiêm túc hẳn lên. Nhiều lần trắc trở mới xâm nhập được vào kho dữ liệu của một NPC, sau khi hao phí rất nhiều thời gian, phát hiện mắt xích hệ thống an toàn yếu kém nằm ở Thảm phán chi sơn trong trò chơi, thế là ta sửa chữa một ít số liệu của NPC kia, ở trong trò chơi, sử dụng hẳn ở Thảm phán chi sơn tìm kiếm lỗ hổng của hệ thống.

Trò chơi mở cửa được vài ngày, Thất Nguyệt hỏi ta có biết điều kiện gây ra chức nghiệp ẩn dấu ở Tây phương hay không, hẳn muốn thăng cấp nhanh một chút.

Vong linh vu sư (phù thủy linh hồn người chết), quỷ hút máu — đây là một trong những thu hoạch của ta khi test thử nghiệm.

Thất Nguyệt chọn quỷ hút máu, lý do là Vong linh vu sư thăng cấp so với Quỷ hút máu chậm hơn một chút.

Kỳ thật hai cái này đều tương đương nhau, chỉ là Vong linh vụ sư chỉ có bộ xương. Nguyên nhân Thất Nguyệt để mắt tới quỷ hút máu hẳn là bởi điều này — ngoại trừ Họa gia, không ai nguyện ý cùng một bộ xương khô ngốc ở cùng một chỗ. Huống hồ Thất Nguyệt còn muốn ở trong trò chơi bảo vệ một người, hẳn là không ai hy vọng bản thân trong lòng người mình yêu lại lấy một hình tượng bộ xương khô làm bạn.

Người Thất Nguyệt yêu ta chỉ gặp qua một lần. Hai năm trước hẳn bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh. Ta chỉ liếc mắt một cái đã bị Thất Nguyệt đá ra ngoài. Ấn tượng duy nhất là — thanh lệ tinh tế, so với Thất Nguyệt còn không giống như một sắt thủ.

Kết thúc trò chuyện cùng Thất Nguyệt, ta lại nhiều chuyện mà liên lạc với Họa gia, hỏi hẳn có hứng thú đi vào trong trò chơi, chơi một bộ xương khô hay không. Nhận được câu trả lời là —

“Thi thể biến mất quá nhanh, chỉ có độc mỗi một kiểu chết này, không có giá trị nghiên cứu.”

Kỳ thực lý do cự tuyệt của Họa gia chỉ là lấy cớ mà thôi. Họa gia cũng có người muốn bảo vệ, có điều không giống như Thất Nguyệt, Họa gia chỉ là muốn bảo vệ hẳn, chưa từng có tình cảm khác.

Hẳn có bệnh — cơ quan trong cơ thể suy yếu gấp ba lần người bình thường, nguyên nhân sinh bệnh không biết. Họa gia không ngừng dùng cơ thể sống thậm chí thân thể của chính mình làm thí nghiệm, mong muốn tìm được phương pháp trị liệu, nhưng đến nay không hề có bất cứ đột phá gì. Mà nội tạng của Họa gia lại bị chính hẳn hành hạ đến rách nát không chịu nổi. Thuộc tính ban đầu của người chơi trong “hồng trần online” là do hệ thống đối với cơ thể người chơi tiến hành chụp quét mà đạt được phản ánh chân thực. Bằng cơ thể nát vụn kia của Họa gia, cho dù chơi cái gì cũng không có tiền đồ.

Búp bê Trung quốc và cậu bé Scotland ngày trước đều đã tìm được mục đích nỗ lực của mình, chỉ có thiếu niên hoa tu-líp vẫn càng ngày càng lún sâu vào trong buồn tẻ vô vị....

(3) Mị được

Bối bá đặc, tên của NPC kia.

Bối bá đặc là một luyện hồn sư, sở thích là phối chế đủ loại dược vật hiếm lạ cổ quái. Phạm vi quan hệ chặt chẽ, chỉ cùng pháp sư Ngã Nhĩ phụ trách truyền tống trận lục giới của Tây phương đại lục, kỵ sĩ Lai Tây, và nữ hoàng săn bắn Lilith ở đầm lầy Mộ Vũ có chút quen biết.

Bởi vì không có người biết, không có người quấy rối, ta dễ dàng không hề cố kỵ mà sử dụng hẳn cả ngày ở Thảm phán chi sơn đi loanh quanh, buồn chán thì tùy tiện làm chút dược vật không biết tên loạn thất bát tao cổ quái đến cực điểm, ngày ngày trải qua đến tiêu điều tự tại.

Gợn sóng duy nhất trong cuộc sống yên ả là từ một nhiệm vụ dẫn tới.

Cái nhiệm vụ kia rất phức tạp, ta phụ trách chỉ là giao xong nhiệm vụ cùng quyết định nghiêm phạt. Thông thường, nhiệm vụ này thích hợp để người chơi trên 30 cấp làm, nhưng người chơi tìm được ta kia mới có 12 cấp.

Như dự đoán, hẳn đã thất bại. Vật thí nghiệm đưa đến cửa, ngu mới không cần. Vì vậy ta đem chất lỏng trong lúc vô ý đã chế ra được hai ngày trước đổ vào hai cái bình, nói cho hẳn, ” Dù sao thì người cũng là người chơi đầu tiên tiếp nhận nhiệm vụ của ta, tuy rằng thất bại, nhưng dũng khí cũng đáng khen ngợi, ta cho người một cơ hội nữa. Ở đây có hai cái bình, trong một bình là kịch độc khiến cho người ta lập tức mất mạng, một bình khác không phải độc dược, người chọn một cái uống đi. Thử xem vận khí của người như thế nào.” Thực ra cái chất lỏng kia có độc hay không ta cũng không biết.

Kết quả là hẳn cảm kích cẩn thận lựa chọn một bình, uống.

Không nghĩ tới mấy thứ hỗn tạp đó lại có thể chế thành mị dược, chính là dược hiệu phát tác chậm a.

Dược hiệu giằng co một giờ đồng hồ, ta từ đầu đến cuối đứng ở một bên bình tĩnh mà nhìn hẳn khổ sở mà giãy dụa trong bể dục, quật cường mà không rên rỉ một tiếng, chỉ là cắn chặt môi dưới gắt gao nhìn chăm chăm ta, trong mắt xanh biếc khi thì ý xuân dập dờn, khi thì hận ý liên miên.

“Ta nhất định sẽ giết người.” Thoát khỏi dược hiệu phát tác, hẳn suy yếu mà nằm sấp trên mặt đất, ánh mắt lạnh lẽo khiến ta không chút nào nghi ngờ quyết tâm của hẳn.

“Tùy người.” Ta mặt không biểu tình mà nhìn hắn logout.

Á đặc lan đề tư — từ ngày ấy trở đi, ta liền nhớ kỹ cái tên này.

—kiểm tra học kỳ rốt cục cũng xong rồi.....lập tức sẽ được giải thoát rồi....Trước đăng lên phiên ngoại về “Quân vương”, mong mọi người sẽ thích.

(4) Văn Ca

Lại ở trong trò chơi gặp được người Thất Nguyệt yêu — Dã Văn Ca, làm ta bất ngờ.

“Bối bá đặc thúc thúc.” Đón lấy ánh mắt thoáng kinh ngạc của ta, nam nhân trước mặt một thân lục bào thanh nhã, vẻ mặt lễ phép mỉm cười, chỉ là ở sâu trong đáy mắt mị hoặc, ẩn giấu vô tình trời sinh che lấp ánh sáng mặt trời.

Không nghĩ tới hắn sẽ là song chức nghiệp ẩn dấu, hơn nữa còn là người chơi duy nhất trong “Hồng trần” có một “Thân phận” đặc biệt.

NPC Bối bá đặc này có một đoạn ký ức ban đầu: ta có hai bằng hữu, một là Ngôn linh sư, một là Vũ nương. Phu thê bọn họ hiện tại đang ngao du sơn thủy. Bọn họ có một hài tử, gọi là Bảo bảo. Ta rất yêu quý hài tử kia, tuy là chỉ ở khi uống rượu đầy tháng gặp qua hắn một chút, nhưng đem hân yêu quý giống như người thân. Hiện tại hài tử kia cũng đã trưởng thành, thực sự rất muốn nhìn thấy hắn.

Đoạn ký ức này rất kỳ quái, càng khiến cho ta cảm thấy kì quái chính là toàn bộ NPC đã từng cùng Bối bá đặc tiếp xúc qua, bản thân cũng đều có một đoạn ký ức như vậy. Hệ thống không hiểu sao lại đặt ra cái loại thiết đặt khó hiểu này, ngoại trừ có thể do nhân viên thiết kế quá nhàm chán mà đặt ra thì ta cũng không nghĩ ra cái gì khác có thể giải thích được, chung quy không có khả năng là do máy chủ của hệ thống nảy sinh ý thức tự chủ mà cố tình đặt ra đi?

Nhưng lo nghĩ trong lòng rất nhanh bị quét sạch không còn tí gì, khi ta thấy hắn vì nghe thấy thanh âm cùng bản thân không tương xứng chút nào của ta mà nhếch lên khóe môi, vô tình trong mắt cũng đã lui đi phân nửa — có thể bởi vì một việc nhỏ như vậy cũng khiến cho người cười, chỉ ít là phi thường dễ thỏa mãn. Khi ở cùng Thất Nguyệt, vô tình ẩn sâu trong mắt hắn, nhất định sẽ hoàn toàn biến mất đi.

“Vì cái gì phải hối hận?” Hắn hỏi lại, trong đôi mắt yêu mị, là một mặt đơn thuần đương nhiên, phảng phất như câu hỏi của ta là ngu xuẩn cỡ nào.

“Không hổ là người Thất Nguyệt yêu thương, ngay cả phản ứng cũng giống nhau như vậy....” Ta khe khẽ cảm khái.

Nhớ lại khi Thất Nguyệt bước lên con đường sát thủ đầy máu tanh, ta từng hỏi qua hắn câu hỏi giống như vậy, kết quả là hắn thờ ơ mà hỏi lại, “Người hối hận sao?”

Ta lập tức hiểu được câu hỏi của bản thân có bao nhiêu ngu xuẩn — nếu đã lựa chọn rồi, không bị quy luật thế gian trói buộc, chúng ta lại làm sao có thể hối hận.

“Bối bá đặc thúc thúc, ngài hân là nên làm giáo hoàng, có điều nhất định phải nhắm mắt lại.” Hắn cười khe khẽ chọc khiến ta biết một việc — Thất Nguyệt nhất định không nói cho hân biết ta là người thù dai cỡ nào.

Thừa dịp hân lơ đãng, ta liền đưa hân ném tới Dạ mị sâm lâm, sau đó rời khỏi trò chơi liên lạc với Thất Nguyệt, nói cho hân biết người yêu thân ái của hân hiện tại ở nơi nào, tiện thể đối với ánh mắt của hân bày tỏ chấp nhận và tán thưởng. Thất Nguyệt giống như đã bị kích thích, đơn giản mà nói một câu “Nếu như người dám thích Dạ thì ta đập bể mấy tính bảo bối của người!” sau đó liền cắt điện thoại.

Ta làm sao dám thích loại người thông minh như thế này, ta thích người ngu ngốc một chút, chẳng hạn như....

(5) Tái kiến (gặp lại)

Một ngày nào đó sau khi hệ thống nâng cấp, Thất Nguyệt liên lạc với ta muốn ta ở trong trò chơi giúp hân một chuyện.

“Ta và Dạ đã từng xuất hiện ở Thú liệt thành, chỗ đó là đại bản doanh của “Sát thủ đường”, Hưu Tư nhất định sẽ phái người tới tìm chúng ta. Ta hiện tại ở trong Huyền cảnh làm nhiệm vụ, Dạ ở đầm lầy Mộ Vũ. Người đi xung quanh đầm lầy Mộ Vũ nằm vùng, nhất thiết phải đem Hưu Tư ngăn lại, đừng cho hắn gặp được Dạ.”

Về tình hình gút mắc tình cảm của mấy người bọn họ, Thất Nguyệt cũng từng hướng ta tiết lộ một ít. Hưu Tư cái người này, quả thực không thể đánh giá là tốt. Dù sao ta chưa bao giờ ở vào vị trí kia của hắn, bởi vậy cũng không đánh giá tốt được. Có điều Thất Nguyệt hiện tại rất hạnh phúc, ta không hy vọng người khác đi phá hư, cho nên, ta sẽ giúp hắn.

Bởi vì một sự tình mà trì hoãn một chút thời gian, khi ta đến đầm lầy Mộ Vũ, thì Dạ Văn Ca đã không còn ở đó nữa. Chỉ có điều đụng phải Á đặc lan để tư khiến cho tâm tình ta vốn có chút uể oải, liền biến mất không dấu vết.

Hắn vừa thấy ta liền vùng vẫy trượng kim loại, một tia sấm sét cắn nuốt linh hồn hướng ta ầm ầm hạ xuống, trong mắt xanh đối với ta tràn đầy thù hận và hy vọng mỗi thù lớn được báo.

Thực là ngu ngốc. Ta là luyện hồn sư, người dùng cái gì không dùng lại dùng chiêu này a.

Cấp tốc phóng ra một linh hồn vốn bị giam giữ dẫn sấm sét rời đi, ta đơn giản mà đem một cái bình ném đến bên chân hắn, sau khi bình vỡ bụi phấn lan ra có thể xuyên thấu tất cả mọi yêu ma quỷ quái cản đường, rất nhanh khiến hắn mất đi cảm giác.

Thực sự không muốn thả người đi a.

Ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, đầu ngón tay ta khẽ vuốt lên mí mắt hắn, che khuất đi tất cả thù hận.

Tiếc là ta hiện tại không có thời gian cùng người chơi đùa. Lần sau nếu như còn gặp người, sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Ta có chút khổ não mà nhìn hắn, cho dù đang mê man cũng cắn chặt môi, đột nhiên nghĩ tới một chủ kiến tuyệt hay.

Lập tức rời khỏi trò chơi liên lạc với Họa gia, ta hướng hắn xin viện trợ, “Có phương pháp học thôi miên cấp tốc hay không? Ta muốn thôi miên ám thị một người đến một chỗ vài ngày.”

Sau khi Họa gia trầm mặc 5 giây cho ta đáp án, “Không có. Có điều ta có thể thôi miên người, để người đi thôi miên hắn.”

Sau khi đáp ứng Họa gia cũng nói cho hắn nội dung muốn thôi miên ám thị, ta bắt đầu tiếp nhận thôi miên của hắn....

Khi đem thần chí khôi phục thanh tỉnh, ta vẫn giữ nguyên tư thái ban đầu, giống như chưa từng có cái gì phát sinh.

“Ta đã làm theo như lời người ám thị. Nếu như không chuyện gì khác thì đi xem xem.” Họa gia mở miệng đánh vỡ cơn tỉnh ngủ của ta, sau đó tín hiệu liền bị cắt đứt.

Tuy là không chỉ một lần bị Họa gia thôi miên, nhưng không thể không nói, thôi miên, thực sự là loại vũ khí tối hữu dụng cũng đáng sợ nhất. Nhất là luyện đến như Họa gia cái loại trình độ này.

Lại một tuần trôi đi.....Hồi thương huyền lệ thân....Ta là rất thích LOVELESS, chỉ có điều ta chỉ thích Katsuyuki(đây là người ***g tiếng cho nhân vật Agatsuma Soubi trong anime Loveless)

(6) Lập kế hoạch

Ba ngày sau “sự kiện thôi miên”, Thất Nguyệt để ta xâm nhập vào hệ thống mạng của tổ chức “Hưu miên” một tổ chức Hoa kiều ngầm lớn nhất nước Mỹ, đi thăm dò tìm kiếm toàn bộ ghi chép nhiệm vụ hai năm trước.

Không rõ nguyên nhân lắm. Ta chỉ cần đem hồ sơ ghi chép sao chép lại sau đó đưa cho hắn là được.

Một ngày sau, Thất Nguyệt hỏi ta trong trò chơi có chỗ nào cho dù có phát sinh chuyện gì cũng không bị hệ thống ghi lại hay không.

“Nếu như cần sử dụng vũ lực, vậy đi Thẩm phán chi sơn; nếu như ôn hòa mà xử lý, vậy đi Thiên Tề tửu lâu.”

Thiên Tề tửu lâu nằm ở Kinh đào thành Đông phương đại lục. Phổ biến của Kinh đào thành là nơi hệ thống an toàn yếu kém nhất Đông phương đại lục. Thiên Tề tửu lâu là ta mượn danh nghĩa Thất Nguyệt lập nên, đã thoát khỏi khống chế của hệ thống, là nơi có thể mặc cho ta muốn làm gì thì làm.

Đương nhiên, Thất Nguyệt lựa chọn tửu lâu.

Ngày thứ năm, là ngày Thất Nguyệt hẹn người gặp mặt, cũng là ngày Á đặc lan để tư trung thành với chỉ thị mà đi đến Tửu lâu.

Không tốn bao nhiêu sức lực để lại lần nữa gặp mặt ta, Á đặc lan để tư lại lâm vào hôn mê. Ta theo kế hoạch đưa hắn cởi đến sạch sẽ.

Rất mê người.

Cố gắng đè xuống dục vọng cường liệt bị “mỹ thực” trước mắt dẫn ra, ta nửa chăm chú nửa đùa giỡn mà bắt đầu ở trên da thịt trắng nõn của hắn “trồng ô mai”.

Không ngờ tới kế hoạch tiến hành được một nửa thì Dạ Văn Ca lại chạy vào, thấy biểu tình hắn vô cùng kinh ngạc, ta liền minh bạch hắn không phải cố ý, hắn nhất định không biết gian tửu lâu này đối với Thất Nguyệt và hắn đều không bố trí phòng ngự, có điều hắn cũng không phải là người hiền lành gì, cho nên ta không có một chút hoảng loạn.

Quả nhiên hắn tùy ý qua quét hai câu liền chuẩn bị chạy trốn, ta gọi hắn lại, nói cho hắn biết chuyện của ngầm.

Kỳ thực của ngầm kia nguyên là ta tự mình chuẩn bị. Ta đối với Thất Nguyệt ở dưới tình huống người yêu không biết, như thế nào sạch sẽ lưu loát đem tình địch triệt để mà xử lý rất là hiệu kỳ, cho nên định bụng thu lại tìm thời gian rảnh rỗi sẽ nghiên cứu.

Ta nghĩ Thất Nguyệt hẳn là sẽ không trách ta, dù sao thì Dạ Văn Ca cũng có quyền được biết, hơn nữa dựa vào cái loại tính cách đa đoan về mặt tình cảm này của hắn, hắn hẳn là chỉ mong sao Thất Nguyệt đem hai người kia dọn dẹp sạch sẽ. Đương nhiên đây là dưới điều kiện tiên quyết hắn hiểu rõ bản thân chỉ thích Thất Nguyệt.

Sau khi Dạ Văn Ca tiến vào cửa ngầm, ta lại tiếp tục ở trên người Á đặc lan để tư gặm một trận, sau đó làm chút vết tích khác, tiếp đó liền về mặt tươi cười mà rời khỏi trò chơi.

Xách theo vali da đã chuẩn bị tốt từ trước, ta lặng lẽ mà nhớ lại tư liệu thật của Á đặc lan để tư điều tra vài ngày trước, mở cửa phòng ra, bắt xe taxi, đi hướng sân bay....

Phiên ngoại về Quân vương đến đây kết thúc, về chuyện hắn và tiểu Á trong hiện thực....Này liền không phải phạm vi viết thử....Dù sao thì đây cũng là tiểu thuyết võng du a.....Phần cuối cùng chính là Thất Nguyệt nga.....

51. Chương 51: Pn3 — Thất Nguyệt

July, sát thủ, ta. Cùng là một người.

Lý do trở thành một sát thủ rất nhiều, nhưng tóm lại mà nói không ngoài hai loại: loại tự nguyện và loại bị ép buộc. Hai cái khác nhau lớn nhất không phải là khác nhau về động cơ, mà là khác nhau về cảm giác của kiếp sống sát thủ. Loại trước thường là hưởng thụ và vui vẻ, loại sau phần lớn lại dày vò cộng thêm thống khổ. Có điều bất cứ việc gì đều có ngoại lệ, nhưng không phải ta, ta hoàn toàn thuộc về loại trước.

Người tự nguyện trở thành sát thủ thường không phải là sát nhân mà giết người, bọn họ hoặc bởi vì lý tưởng cao cả hoặc bởi yêu thích đặc biệt hoặc là vì chứng minh một cái gì đó mà giết người. Ta đối với giết

người không có cảm giác, nhưng ta đối với giết người như thế nào rất có hứng thú, vì thế ở trước khi ta thử hết toàn bộ phương thức giết người, ta sẽ không “về hưu”.

Rất ít a.....Lập tức thi vào cao đẳng rồi.....lập tức tự do rồi....nghỉ hè gặp lại.....

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-tran-online>